FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

M. C. Beaton

HAMISH MACBETH

és a szívek háborúja

erawan

M. C. Beaton

Hamish Macbeth és a szívek háborúja

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Death of a Charming Man
Copyright © 1994 by M. C. Beaton

Minden jog fenntartva!

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER

Copyright © by M. C. Beaton
Hungarian Translation © Laik Eszter, 2016
© Erawan Könyvkiadó, 2016

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: Cantinart
Borítóillusztráció: Shutterstock

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN: 978-615-5652-04-2

Harry Scott Gibbonsnak és
Charles David Bravos Gibbonsnak szeretettel

1. fejezet

Az első harsonaszó a rettenetes nőuralom ellen.

– John Knox –

Hamish Macbeth elhúzta a függönyt hálószobája ablakán, lustán megvakarta a mellkasát, és kinézett a tóra. Fakó reggel virradt, a nap egy tejfehéren tornyosuló felhő mögé bújt, és mintha kiszívta volna a színét a tónak és a környező hegyeknek. Lochdubh valami művészfilm színhelyére emlékeztetett, amely épp színesről fekete-fehérre váltott. Hamish kitárta az ablakot, és a beáramló meleg, párás levegő egész csapatát sodorta magával a szemtelen felföldi szúnyogoknak. Gyorsan visszazárta az ablakot, megfordult, és gyűrött ágyára nézett. Hónapok óta nem történt semmilyen bűneset, egyetlen gonosztevő sem hívta fel magára Macbeth őrmester figyelmét. Így aztán nem volt oka megtagadni magától, hogy visszabújjon még az ágyba egy órácskányi szunyókálásra.

És ekkor meghallotta… Súrolás tompa hangjai a konyhából.

Priscilla!

A nem hivatalos eljegyzés mámora – a menyasszonya

Priscilla Halburton-Smythe, egy helyi hotel- és földtulajdonos lánya volt – gyorsan szertefoszlott. A békés Priscilla soha nem mondogatott efféle elcsépelt közhelyeket: „Férfit faragok belőled, Hamish Macbeth!”, de mostanában éppen ezzel próbálkozik – gondolta borúsan Hamish. Nem akarta, hogy férfit faragjanak belőle. Szeretett volna a faluban lézengeni, pletykálni, orvhalászgatni és potyázni, ahogy azt a régi-szép, eljegyzése előtti időkben tette.

Odakint kerekek csikorgása hallatszott, aztán ajtócsapódás, majd Priscilla hangja:

– Ó, remek! Hozzák csak be.

Mit kell behozni?

Hamish kilépett a hálószobaajtón, aztán becsoszogott a konyhába. Ott, ahol eddig fatüzelésű sparheltje állt, most puszta űr tátongott. Két férfi a Hydro Electric Board nevű cégtől egy csillogó-villogó, új villanytűzhelyet cipelt befelé.

– Mi ez?! – csattant fel Hamish mérgesen.

Priscilla egy mosolyt villantott rá.

– Ó, Hamish, te világ lustája! Meglepetésnek szántam. Kihajítottam azt az ócska, ronda tűzhelyed, és vettem helyette egy elektromosat. Meglepetés!

Felföldi jólneveltségétől vezérelve Hamish elfojtotta az ordíthatnékját, hogy vissza akarja kapni az öreg sparheltját, és helyette csak azt motyogta:

– Köszönöm. Nem kellett volna.

– Miss Halburton-Smythe! – kiáltotta egy hang az ajtóban, és Mrs. Wellington tweedkosztümös alakja tűnt fel, ahogy a lelkész felesége becammogott. – Jöttem megnézni az új

tűzhelyet – újságolta. – Ejha, ez aztán szép darab! Szerencsés férfi maga, Hamish Macbeth.

Hamish mosolyt erőltetett magára, ami inkább vicsorgásnak illett be, aztán kihátrált a konyhából.

– Igen, szép. Ha megbocsátanak hölgyeim, mennem kell zuhanyozni és borotválkozni.

Belépett a frissen kifestett fürdőszobába, és barátságtalanul méregette a fürdőkád fölé szerelt zuhanyszettet. „Sokkal higiénikusabb, Hamish. Túl sok időt töltesz azzal, hogy a kádban áztatod magad” – visszhangoztak Priscilla szavai a fejében.

Végül a mosdónál mosakodott és borotválkozott – gyerekes örömöt lelt benne, hogy nem döntött sem a zuhany, sem a fürdőkád mellett. Visszament a szobájába, felvette a szokásos inget, nadrágot, sapkát, aztán kinyitotta az ablakot, kimászott, és átjárta a bűntudattal vegyes szabadságérzet. Keverék kutyája, Mackó ugrándozva rohant elő a ház mögül, hogy gazdája mellé szegődjön. Sarkában a kutyával Hamish végigsétált a vízparton. Otthon felejtette a rovarriasztó krémjét, de nem akaródzott visszamennie érte, így aztán bement Patel vegyesboltjába, és vett magának egyet. Jessie és Nessie, a két aggszűz zöldséget vásároltak.

– Hallottam, hogy megérkezett az új tűzhely – karattyolt Jessie. – Az új tűzhely. – Idegesítő szokása volt mindent megismételni.

– Szerencsés egy férfi maga! – mondta Nessie. – Épp minap mondtuk, egy ilyen csinos, fiatal kis teremtés, mint ez a Miss Halburton-Smythe több is, mint amit megérdemel.

– Jót tesz magának, jót tesz magának – tette hozzá Jessie.

Hamish bágyadtan mosolygott és kisietett.

Továbbsétált, majd leült a partfalra, és figyelte, ahogy a halászhajók kivetik a horgonyaikat. Valaminek lakoznia kell őbenne, ami előhozza a tisztogató fenevadat az emberekből – töprengett el, miközben hátratolta a sapkáját, és vörös hajába túrva megvakarta a fejét. Willie Lamonttól, a segédrendőrétől már sikeresen megszabadult – a fickó most az olasz étteremben dolgozik –, miután az kis híján őrületbe kergette a tisztaságmániájával.

A Priscillával kötött nem hivatalos eljegyzésük első néhány szédítő napja gyorsan elillant. Kezdetben érthető volt Priscilla igyekezete, hogy átrendezze a rendőrőrsöt, mivel ott fog lakni. Azt el kell ismerni, az őrsre rá is fért egy alapos takarítás. Na de minden nap? A következő ötlete az volt, hogy Hamish nem étkezik egészségesen. Csakhogy Hamish számára a tápláló ételek az unalmas fogásokat jelentették, és minél több tápláló ételt vett magához Priscilla hófehér kezeitől, annál erősebb késztetést érzett, hogy bemenjen Invernessbe, és telezabálja magát gyorskajával. Úgy érezte, elárulja a menyasszonyát, de nem tudta elnyomni magában a sóvárgást a régi szép idők után, amikor még a saját életét élhette.

Eszébe jutott az olvasói levél, amelyet egy tanácsadó rovatban olvasott, és amelyben egy „depressziós” feleség arról panaszkodott, hogy a férje nem hagy számára elég „teret”. Hamish akkor fanyarul arra gondolt, milyen jó ennek a nőnek, hogy csak ennyi baja van. Most már maga is átérezte

a helyzetet. Priscilla nemcsak hogy folyamatosan láb alatt volt, amíg csörgött-zörgött az edényekkel, de az asszonyok a faluból rákaptak, hogy odajárjanak az őrsre, a ház megtelt női kotkodácsolással, és egyfolytában Priscilla keze munkáját dicsérték. Hamish biztosra vehette, hogy aznap is tele lesz nőkkel az otthona. Egy új villanytűzhely felbukkanása Lochdubh-ban felért egy Madonna-jelenéssel.

Lecsusszant a kikötői partfalról, és a sarkában kocogó Mackóval visszaindult a faluba a vízpart mellett. Úgy döntött, benéz a Tommel Kastélyszállóba, amelyet jelenleg Priscilla apja üzemeltetett, és megkörnyékezi Mr. Johnstont, az igazgatót egy kávéért. Priscilla otthona tűnt az egyetlen helynek ezekben a napokban, ahol Hamish nyugodt lehetett afelől, hogy nem fut bele a menyasszonyába.

Mr. Johnstont az irodájában találta. Hamish láttán az igazgató elmosolyodott, és a sarokban álló kávégép felé biccentett.

– Szolgálja ki magát, Hamish. Hosszú ideje nem nézett mifelénk. Priscilla hol van?

– Most vett nekem egy új tűzhelyet – szólt hátra Hamish a válla fölött, míg kitöltött magának egy bögre kávét.

Mr. Johnston már jól ismerte az őrmester szokását, hogyha ideges, sziszegősebbre vált a tájszólása.

– Ó, értem – mondta az igazgató, miközben Hamish keskeny, merev hátával szemezett. – Hát, a házasság már csak ilyen. Amikor az asszonyok nekiállnak átrendezni az életet…

– Szerencsés férfi vagyok – mondta Hamish leverten. Sosem beszélt Priscilláról senkivel. Gyakran elgondolkodott,

egyáltalán van-e valaki, akivel megoszthatná a gondjait, ha egyáltalán akarná. Mást sem csinál körülötte mindenki, kiváltképp az anyja, mint azt mondogatja, milyen szerencsés férfi.

– Lehet, hogy az elkövetkező egy-két hétben nem sűrűn fogja látni.

– És miért? – Hamish leült az íróasztal túloldalára, és belekortyolt a kávéjába.

– Hamarosan tele lesz a hotel. A szobalányok egyre másra találják a kifogásokat, hogy szabadnapokat vegyenek ki. Így hát nem fogja sokat látni Priscillát, ahogy mondtam. Találjon egy bűntényt, ami lefoglalja.

– Nem unatkozom – felelte Hamish kedélyesen. – Nem azért keresem a bűntényeket, hogy elszórakoztassanak.

Az igazgató szeretettel nézett fel a nyakigláb rendőrre.

– Sokszor nem értem, miért akart maga egyáltalán rendőrnek állni, Hamish. Lehetett volna egy felföldi léhűtő, aki felveszi a segélyeket, orvhalászgat…

– Ó, a rendőrség pont megfelel nekem. Ráadásul, ha megint kifognék egy nagy bűnesetet, lehet, hogy a nyakamra küldenének egy asszisztenst, és nem bírnám elviselni, hogy kisuvikszoljanak a saját otthonomból.

– Na és, mi járatban van itt, amikor az édes kis menyasszonyával kellene lennie? Ha már szóba jött a suvikszolás, ritka szorgalmas ez a mi Priscillánk!

Hamish üres tekintettel nézett rá, és Mr. Johnston hirtelen úgy érezte, szemtelen volt.

– Nos, van egy kis megosztani való pletykám – tette hozzá

sietősen. – Drim a maga körzete, igaz?

– Úgy van, de sose történik ott semmi, és nem is fog. A legunalmasabb hely a brit szigeteken, az biztos.

– Ó, de valami bizony történt. Maga a Szépség látogatott el Drimbe, csakhogy nem egy menyecske alakjában, hanem férfiemberként. A népek azt beszélik, olyan, akár egy filmsztár.

– És mi hozta egy efféle helyre?

– Isten tudja. Csak bekóválygott a faluba egy nap, vett egy kis házat telekkel, és nekiállt felújítani. Valami puccos pasas. Angol.

– Ó, szóval azok közül való.

– Az ám, majd játssza egy ideig a falusit, meg papol az egyszerű életről, aztán amint beköszönt a tél, már csomagol is.

– Nem olyan rosszak itt a telek…

– Nem az időjárásról beszélek, Hamish. Hanem arról a világvégi hangulatról, ami télen fogja el errefelé az embert, amikor csak ül és azon mereng, hogy a világ többi része most rúg ki a hámból valami partin, ő meg itt maradt az éjfekete pusztaságban.

– Én nem szoktam ilyet érezni.

– Nem? Hát, én igen, gondolom, mert városból jöttem – mondta Mr. Johnston, aki glasgow-i volt.

– Lehet, hogy elnézek Drimbe, és tiszteletemet teszem a fickónál – morfondírozott Hamish. – Van valami esélye, hogy kölcsönkapjak egy autót a hoteltől?

– Mi történt a rendőrségi terepjáróval?

Hamish zavartan fészkelődött.

– Ott áll az őrs előtt. Gyalog jöttem. Csak meg akarom úszni, hogy vissza kelljen gyalogolnom érte.

– Hát, ha nem viszi el túl hosszú időre – mondta Mr. Johnston, és megtartotta magának a megjegyzését, hogy ha Hamish visszahozta a kölcsönautót, úgyis muszáj lesz visszasétálnia Lochdubh-ba. Kihúzta az íróasztalfiókot, és előhalászott egy köteg slusszkulcsot. – Menjen a Volvóval. De ne vigye el egész napra. Hamarosan megérkeznek az új vendégek. Mindjárt hívom is Priscillát, és szólok neki, hogy jó lenne, ha átjönne fogadni őket.

Hamish eltette a slusszkulcsot és kisétált. Ahogy végigporzott a Drimbe vezető úton, úgy érezte, mintha szabadságon lenne. Mintha a rettenetes női seregtől szabadult volna meg, a nőuralomtól, ahogy John Knox írta, vagyis attól az egyetlen nőtől az életében, aki eltökélte, hogy sikeres férfit farag belőle. Priscillának feltett szándéka volt, hogy barátkozni fog Peter Daviot főkapitány feleségével. Hamish tudta, hogy Priscilla azt szeretné, léptessék őt elő. De az előléptetés azt jelentené, hogy Strathbane-ben kell élni, vizsgákat tenni, megszerezni a nyomozói képesítést, ráadásul soha többé nem engednék vissza Lochdubh-ba. Hamish határozottan elnyomta a fejében az efféle aggodalmakat.

Feltámadt a szél, és a tejfehér felhőket kisebb csomókba szaggatta szét. A nap hol előbújt, hol eltűnt, a hangafű püspöklilán lángolt a hegyek oldalában. Hamish felkapaszkodott egy dombtetőre, végignézett a lélegzetelállító, hegyek szabdalta lápvidéken. Sutherland kis

hegyi tavai zafírkéken ragyogtak a hangafű között, ahol nyírfajd illegett-billegett és csapkodott esetlenül, majd felröppent egy szarvascsorda fürge patái elől.

Hamish azon törte a fejét, vajon mi hozhatta azt az Adoniszt efféle helyre, mint Drim.

A sajátos elhelyezkedésű falu egy síkságon terült el egy kicsi tengeröböl csücskénél, fölébe tornyosuló, fekete hegyektől körülvéve. A tó maga fekete volt, egy folyosót képzett a hegyek magas falai között, ahol néhány satnya bokrot leszámítva nem sok növény élt meg a fekete sziklák és a kőtörmelék tengerében. Az egyetlen bejárás Drimbe, hacsak nem volt valaki elég vakmerő, hogy a tenger felől közelítse meg a települést, egy keskeny, egysávos út volt a dombokon át kelet felől. A falu mindössze néhány házból, egy templomból, egy közösségi házból és egy vegyesboltból állt, rendőrsége nem volt. A felügyeletét Hamish Macbeth látta el, habár a falubéliek nem sűrűn látták eddig errefelé. Sosem történt semmilyen bűncselekmény Drimben, még csak részegeskedés sem, mivel nem volt kocsmájuk és nem árultak alkoholt.

Hamish leparkolt az autóval, és bement a vegyesboltba, amit egy Jock Kennedy nevű óriás üzemeltetett.

– Hamish, ezer éve nem láttalak – üdvözölte Jock. – Mi szél hozott?

– Csak a kíváncsiság – felelte a rendőr. – Hallom, kaptatok egy jövevényt.

– Ó, biza. Peter Hyndnek hívják. Jóképű fiatalember. Azt a régi házat vette meg a falu végében, ami Geordie Blacké volt.

Megcsinálta benne a vízvezetéket. A vén Geordie a ház mögötti budit használta, fürdőszoba meg nem volt benn'. Az öreg nem volt mosakodáspárti, mindig azt mondta, azt csak temetés és esküvő előtt kell.

– Már meghalt?

– Az meg. Hat hónapja, oszt a lánya eladta a házat. Én mondom magának, ő volt a legjobban meglepve, amikor ez a fickó megajánlotta a pénzt érte. A lány azt hitte, addig fog ott állni a viskó, míg szét nem esik darabjaira.

– Azt hiszem, elnézek, és váltok vele pár szót – mondta Hamish. Vett egy üveg szénsavas limonádét, két kolbászos tekercset, kiült a bolt előtti padra és falatozni kezdett. Némi bűntudattal gondolt rá, hogy Priscilla kétségtelenül valami egészséges ételt készített számára, barna rizst meg ilyesmiket.

A tó csak néhány yardnyira terült el, fekete vize a part olajos köveit nyaldosta. Csönd és nyugalom honolt. A hegyek nemcsak a szelet, de a fény nagy részét is felfogták. Drim valójában nyomasztó, szomorú hely volt. Mi a fészkes fenét csinál itt egy jóképű, fiatal angol?

A falubéli házak a vegyesbolt környékén csoportosultak. Az a fajta felföldi település volt ez, amelyről megfeledkezett az idő. Az egyetlen új épület a csúf, bádogtetős, négyszögletű közösségi ház volt, amelynek falait kénsárgára festették. Emögött állt a templom, egy kisméretű kőépület, teteje egyik végében kelta kereszt magasodott, a másik végében egy vasharang. Hamish csodálkozva állapította meg, hogy Jock Kennedyn kívül nem is ismert mást ezen a fura helyen, akivel

beszélgethetett volna. Feltápászkodott, kinyújtózott, a kolbászos tekercs maradékát odaadta Mackónak, aztán elindult Peter Hynd házához.

Ahogy közeledett, kőtörés hangjait hallotta. Ronda kis szürke épülethez ért, hullámos palatetővel. A gazos kertet, amelyben sehol nem nőtt virág, új kerítéssel vonták körül. Hamish megkerülte a házat, arrafelé, amerről a kalapálást hallotta, és egy árokban, nagy buzgón iparkodva, ott találta félmeztelenül a legimpozánsabb férfit, akit valaha látott. A fickó abbahagyta a munkát, letette a csákányt, fürgén kipattant az árokból, majd csípőre tett kézzel megállt Hamishsel szemben.

Peter Hynd úgy száznyolcvan centi magas lehetett. Arcát és testét finom aranybarnára színezte a nap. Vékony alkatát izmok tették erőteljessé. Aranyszőke, hullámos haja sapkaként borult a fejére. Arccsontja markánsan kirajzolódott, mogyoróbarna szemét sűrű szempilla keretezte. Szája szépen ívelt, erős rajzolatú, a nyaka pedig – ilyen nyakról álmodoztak az ókori szobrászok.

– Helló – üdvözölte a rendőrt. – Hivatalos látogatás?

– Nem – felelte Hamish –, csak baráti.

Peter hirtelen elmosolyodott, és Hamish pislogott egyet, mintha a nap szúrt volna a szemébe. A mosoly különös ragyogással ruházta fel a fiatalember arcát.

– Jöjjön csak be, hadd kínáljam meg valamivel – invitálta Peter. – Tea vagy kávé?

– Egy kávét szívesen – mondta Hamish, és hirtelen elfogta a félénkség. Peter leemelt egy kockás inget a kerítésről egy

szegről, és belebújt. Könnyed, kellemes hangzású kiejtéssel beszélt, ami felső-középosztálybeli származásról árulkodott, de tökéletesen híján volt minden mesterkéltségnek és affektálásnak.

Hamish követte a házba, az ajtóban ő is lehúzta a fejét, mivel a szemöldökfa alacsony volt. A parasztház a hagyományos, régi elrendezést követte, egyik oldalon a szobaként és konyhaként egyaránt szolgáló helyiség a tűzhellyel, a másik oldalon a tisztaszoba. Peter a lakószobát átalakította egyfajta ideiglenes konyhává, melynek egyik oldalát végig bepultozta, ide tette polcokra a tányérokat, tálakat, fölé pedig a konyhai eszközöket akasztotta. A helyiség közepét egy összekarcolt konyhaasztal foglalta el, körülötte magas támlás székek. Peter feltett egy kannát az öreg kempingfőzőre, amely az asztal szélén állt.

– Amikor idejöttem, a kandalló fölötti láncra akasztottam – magyarázta mosolyogva –, de egy örökkévalóságig tartott, mire felforrt a víz. A tőzeg errefelé nem sok meleget ad. Tejet, cukrot?

– Csak feketén – mondta Hamish, és kezdett kicsit kiengedni.

– Hátul kialakítok egy konyhát – mondta Peter, míg elővett két bögrét.

– És a kertben mit csinál? – érdeklődött Hamish.

– A csöveknek és az emésztőgödörnek ásom ki a helyét. Szeretnék vízöblítéses vécét és fürdőszobát. Ha tudná, milyen, amikor pisilnie kell az éjszaka közepén, és ki kell menni az udvarra abba a budiba…

– Nem lehet könnyű segítséget találnia – jegyezte meg Hamish. – Elég zárkózottak a helybéliek.

Peter meglepődni látszott.

– Ellenkezőleg! Annyian ajánlották a segítségüket, hogy azt sem tudom, mihez kezdjek vele. Nagyon kedvesek az emberek. Nem tudtam, hogy van egy rendőrfelügyelőnk is.

– Nem tudhatta. Odaát, Lochdubh-ban dolgozom. Drim a körzetemhez tartozik.

– Sok a bűneset?

– Örömmel jelenthetem, igen csendes hely.

– Macbeth, Macbeth… Valahonnan ismerős. Dolgozott valami gyilkossági ügyön errefelé.

– Igen, de remélem, eztán sose lesz többel dolgom. Köszönöm a kávét!

Peter leült Hamishsel szemben, és kinyújtózott, mint egy macska. Még jó, hogy nincsenek fiatal menyecskék Drimben – gondolta Hamish –, most, hogy itt rakott fészket ez a szívtipró.

– Tervezi, hogy végleg itt marad? – firtatta kíváncsian.

– Igen, miért is ne?

– De maga egy fiatal férfi. Semmi sincs itt kedvére való.

– Épp ellenkezőleg, azt hiszem, megtaláltam, amit keresek.

– Azaz?

Peter habozott egy csöppet. Hamish hirtelen megborzongott.

– Nyugalmat – felelte a fickó tétován. – Építkezhetek, kétkezi munkát végezhetek.

Hamish kiitta a kávéját és indulni készült.

– Jöjjön máskor is – szívélyeskedett Peter, és újra megvillantotta vakító mosolyát.

Hamish visszamosolygott.

– Úgy lesz, bizony, és legközelebb talán segédkezem is magának.

Hamish még akkor is mosolygott, amikor kisétált a házból, de ahogy a kocsijához ért, amit a falu központjában hagyott, lehervadt a képéről a derű. Egy kicsit megrázta magát. Nem kétséges, hogy Peter Hynd jelentős vonzerővel bír. De a hatósugarán kívül Hamish azon kapta magát, hogy szinte ellenszenves neki a fickó, már-már fél tőle, és nem érti, miért. Egy apró sóhajjal kinyitotta az utasoldali ajtót Mackónak, hadd ugorjon be, aztán ő maga is bekászálódott a vezetőülésre.

Ahogy felkapaszkodott a dombra a falutól távolodva, és újra kiért a napsütésbe, visszatért a jókedve. Egy ideig most nem szükséges újra eljönnie Drimbe, egyáltalán nem szükséges.

A kocsival leparkolt a Tommel Kastélyszálló udvarán, aztán besétált a hotelbe, és átadta a slusszkulcsot Mr. Johnstonnak.

– Priscilla is megérkezett – mondta az igazgató. – Szóljak neki, hogy itt van, Hamish?

– Nem, nem – hárította az őrmester –, sok dolgom van otthon, majd később felhívom. – Azzal kisietett.

Öt perc múlva Priscilla lépett be az igazgatói irodába.

– Valaki azt mondta, látta Hamisht Mackóval elmenni – mondta.

– Igen, azt mondta, nem tud várni, sok a dolga otthon.

– Kíváncsi vagyok, miféle dolgok lehetnek azok – jegyezte

meg Priscilla epésen. – Mindössze annyit kell csinálnia, hogy beteszi az új sütőbe a vacsorát, amit otthagytam neki. Említette a villanytűzhelyet?

– Igen, mesélte. Megkérdezted, hogy akar-e új tűzhelyet?

– Nem, miért, kellett volna? Semmi okom nem volt rá. Az az öreg masina egy szégyen volt.

– Szerintem ő kedvelte – felelte Mr. Johnston óvatosan. – Meghitten duruzsolt télen.

– De hát most már központi fűtés van nála.

– Jó-jó, de semmi sem hasonlít az igazi tűzhöz. Nem tudod megváltoztatni Hamisht, Priscilla.

– Nem is akarom – csattant fel Priscilla. – Elfeledkezel róla, hogy én fogok ott lakni azon a rendőrőrsön.

– Jól van, jól van, csak nyugalom.

– Igazából át is kéne ugranom hozzá. Otthagytam az új tűzhely használati utasítását az asztalon, de ismered Hamisht.

– Ajj, hát felnőtt ember az, nem gyerek.

Priscilla idegesen matatott egy ceruzával az asztalon.

– Akárhogy is, megyek, és megnézem, hogy boldogul.

Mr. Johnston szomorúan ingatta a fejét, miután Priscilla kiment. Mintha a korábban oly kedves és békés lány a fejébe vett volna valamit, és ez a valami Hamish megnevelésével volna kapcsolatos.

Priscilla megállt a rendőrőrs előtt. Épp arra sétált dr. Brodie, aki megemelte neki a kalapját.

A doktor azon kevés falubeliek egyike volt, aki ellenezte Hamish Macbeth és Priscilla Halburton-Smythe közelgő

házasságát. Most épp ellátott Priscilla válla fölött, ahogy a lány kiszállt az autóból, és észrevette Hamish alakját közeledni a part távoli végén. Priscilla bizonyára elhajtott mellette az úton úgy, hogy nem vette észre.

– Ha Hamisht keresi – mondta dr. Brodie –, elment meglátogatni Angus Macdonaldot.

– Azt a vén csalót!

– Gyatrán érzi magát.

– Talán megmenthetem, mielőtt Angus előadja, hogy jövendőt mond neki. – Azzal megfordult a kocsival és elporzott.

Ez gyerekes dolog volt tőlem – gondolta a doktor. – Csak segíteni akartam Hamishnek, hogy egy kis lélegzethez jusson, de úgy látszik, Priscilla eltökélte, hogy találkozni akar vele.

Amikor azonban ismét a vízpart felé nézett, színét sem látta Hamishnek. Priscilla kocsija eltűnt a láthatáron, és ekkor az őrmester alakja ismét felbukkant. Dr. Brodie elvigyorodott. Hamish fedezéket kereshetett magának. Priscillának a maga fajtájából való férjet kellene találnia, gondolta dr. Brodie, valami régi vágású sznobot némi józan ésszel felvértezve.

Angus Macdonald szert tett némi hírnévre, mint afféle látnok. Priscilla szerint egy agyafúrt vénember volt, aki begyűjtötte a falu pletykáit, aztán ezek alapján összetákolta a jóslatait.

Amikor Priscilla megállt a házánál, az öreg épp a kertjében dolgozott. Odaintett a lánynak és beinvitálta.

Priscilla habozva ment előre. A terepjáró ott állt a

rendőrség előtt, Hamish biztosan nem fárasztotta volna magát azzal, hogy gyalog jöjjön.

– Hallom dr. Brodie-tól, hogy nem érzi jól magát – mondta Priscilla. – Hamish hol van?

– Miért mondta volna ezt? Nem láttam Hamisht.

– Akkor jobb, ha visszaindulok.

– Ó, maradjon kicsikét, ne vonja meg az örömöt egy öregembertől, hogy élvezhesse a kegyed társaságát.

Priscilla követte a látnokot a házába, és bosszúsan figyelte, ahogy az öreg felteszi a teáskannát a tőzegből gyújtott tűzre. Abból a sok pénzből, amit kicsal a jónépből, simán vehetne magának valami modernebb berendezést.

De inkább a vénember egészsége után érdeklődött, és növekvő bosszúsággal vette tudomásul, miszerint „soha jobban!”.

Angus végül letelepedett a teáskanna mellett, és a falubeliekről kezdte faggatni Priscillát.

– Azt hittem, maga látó – mondta Priscilla türelmetlenül. – Ezekről mind tudnia kéne, miközben üldögél a hátsóján és álmodozik.

– Mindent nagyon jól látok. – Angus Macdonald magas, sovány férfi volt, a hatvanas éveiben járt. Kerek fejű, ősz hajú, markáns arcából hatalmas, csőrszerű orr meredezett. Priscilláéba fúrta tekintetét, és így szólt: – Látom a jövőjét. – Hangja furcsa, dallamos kántálásra váltott. Priscilla a fenntartásai ellenére úgy érezte, mintha hipnózisba esne. – Nem fog feleségül menni Macbethhez. Egy gyönyörű férfi fog maguk közé állni.

Priscillából kitört a nevetés.

– Ó, Angus, most komolyan! Hamishnek semmi köze a homoszexualitáshoz!

– Nem ezt mondom. Látok egy gyönyörű fiatalembert, aki maguk közé áll.

Priscilla felkapta a táskáját.

– Egyáltalán nincs szándékomban hűtlennek lenni Hamishhez! Egy gyönyörű fiatalember, na szép…

Elhajtott a rendőrőrsre, de ahogy kopogásra emelte a kezét a konyhai bejáratnál, férfias nevetést hallott odabentről. Megkerülte a házat, és bekukucskált a konyhaablakon.

Hamish és dr. Brodie ültek az asztalnál, előttük egy kibontott whiskysüveg. Ilyen felszabadultnak és jókedvűnek már régen látta Hamisht.

Visszament az autójához és beült. Brodie doktor nyilvánvalóan nem hazudhatott neki szándékosan Angusról. De valahogy nem fűlt a foga hozzá, hogy bemenjen, és szembesítse a doktort a helyzettel. Ráadásul nagyjából most érkeznek meg az új vendégek a hotelbe. Ha visszatér a munkába, újra a régi önmaga lesz. Mostanában mindig jobban érezte magát, ha komolyan munkához látott.

Amikor megérkezett a hotelbe, Mr. Johnston dugta ki a fejét az iroda ajtaján, és így szólt:

– Mrs. Daviot keres telefonon.

Priscilla felragyogott. A főfelügyelő felesége!

– Halló, Mrs. Daviot – üdvözölte.

– Nem mondtam neked, hogy hívj csak Susannek? – mondta Mrs. Daviot szemérmesen. – Gondolkodtam,

Priscilla, drágám, van néhány igen szép ház Strathbane-ben. Ha Hamisht előléptetik, neked is ott kell majd laknod. Nem állna semmiből megnézni párat.

– Nem, tényleg nem – felelte Priscilla óvatosan. – De Hamish valószínűleg nem örülne az új helynek. Arra készül, hogy Lochdubh-ban marad.

– Csak egy kis noszogatás kell a fiatalembernek. Ha egyszer sikerül kirobbantanod Lochdubh-ból, azt is elfelejti, hogy létezett az a hely.

2. fejezet

A bajok, amelyek a szépségből erednek.

– Samuel Johnson –

Hamish meglepődve nyugtázta, hogy eltelt egy újabb nap anélkül, hogy találkozott volna Priscillával. E rövid szünettől a szívét mindjárt jobban átjárta a melegség, elfelejtette az örökös suvikszolást, és csak a lány csókjaira emlékezett. A tűzhely teljes dicsőségében ragyogott a sötét konyha sarkában, és Hamish úgy érezte, nem köszönte meg kellőképp – finoman szólva.

Késő este épp elhatározta, hogy felhívja a lányt, amikor betoppant maga Priscilla, francia parfüm felhőjébe burkolózva.

– A mindenit, nagyszerűen nézel ki! – ismerte el Hamish, és hátrébb lépett, hogy megcsodálja a rövid, fekete selyemszoknyát, a fekete harisnyát és a csillogó, esti topot.

– Fogadást rendeztünk a vendégeknek, egy számítógépes vállalat emberei, sok elkölteni való pénzzel. Mindenből csak a legjobbat. Atyaég, de fáradt vagyok!

Hamish most először vette észre, milyen vékony lett a lány,

és hogy a szeme alatt sötét árkok húzódtak.

– Meg kell tanulnod lazítani – mondta.

Priscilla sóhajtott.

– Szerintem azt sem tudom, hogyan kell.

– Majd én megtanítom neked! – vágta rá Hamish sietősen. Hosszú karjait Priscilla köré fonta, szorosan magához ölelte, és teljes szívéből megcsókolta. Egy szédítő pillanatig a lány is viszonozta, aztán Hamish érezte, ahogy megmerevedik a karjai közt. Egy kicsit hátrébb húzódott, és a menyasszonyára nézett. Priscilla éppen a plafon egyik sarkát bámulta Hamish válla fölött.

– Mi a baj? – kérdezte Hamish, és fejét hátrafordítva követte Priscilla tekintetét.

– Ott egy hatalmas pókháló! Hogy nem vettem ezt észre?

– Priscilla, felejtsd már el a rohadt pókhálókat, felejtsd el a takarítást, és gyere, bújjunk ágyba! – Ujjaival a lány blúzának hátsó gombjain matatott.

Priscilla elfordult tőle.

– Most ne, Hamish, lesz még erre elég idő, ha összeházasodunk. – Ahogy kiejtette e szörnyű szavakat – ó, az az ósdi, falusias prüdéria! – Priscilla azonmód elpirult. – Viszlát holnap, Hamish! – Gyorsan megpuszilta az arcát, és kiszaladt az ajtón.

Míg visszafele autózott a Tommel Kastélyszállóba, a látnok szavai visszhangzottak a fejében. De ha most enged Hamishnek, sosem lenne ereje megvalósítani a vele kapcsolatos ambícióit, márpedig a vőlegényének csak egy kis *noszogatásra* van szüksége.

Amikor megérkezett, Mr. Johnstonnal találkozott a recepción.

– Át kellene venned a bárt a zárásig Priscilla, Roger kidőlt. – Roger volt a pultos.

– Részeg? – kérdezte Priscilla.

– Megint.

– Kóstolgatja az italokat?

– Nem – felelte Mr. Johnston. – Szóltam neki, hogy sok lesz. De a vendégek kínálgatják, hogy igyon egyet maga is, Roger, és ő elfogadja. A szobalányok nem tudják kikeverni a különleges italokat.

– Apám hol van?

– Elment lefeküdni.

– Rendben, átveszem.

– Csak gombold be a blúzod hátulját, mert mindjárt leesik rólad – jegyezte meg Mr. Jonhnston.

Priscilla ismét elpirult.

– Majd én megcsinálom. – Az igazgató begombolta a blúzt, közben helyeslően mosolygott a reménykeltő kis jelzésen, hogy Hamish végül tette a dolgát.

Priscilla megkönnyebbült, hogy a bárban nem volt túl nagy forgalom. Felváltotta Jessie-t, a szobalányt, aki kétségbeesve érdeklődött az egyik vendégtől, hogyan kell a Manhattant készíteni. A bár tizenegykor zárt. Priscilla az órára pillantott, nemsokára vége a napnak.

Aztán, ahogy a vendégek egymás után szállingóztak el a szobájukba vagy televíziót nézni, Priscilla észrevette a leggyönyörűbb férfit, akit életében látott. Az egyik

sarokasztalnál ült, és újságot lapozgatott egy pint sör fölött, amit félig már elfogyasztott. Aranyszőke haja finoman csillogott a mennyezeti lámpák fényében, hosszú szempillája árnyékot vetett napbarnított arcára. Amikor felnézett, észrevette, hogy Priscilla őt figyeli. A férfi lassan, bizalmasan rámosolygott, és Priscilla azon kapta magát, hogy visszamosolyog. Ekkor újabb vendég érkezett, és Priscilla el is feledkezett a csodaszép fiatalemberről. Közvetlenül zárás előtt azonban a férfi odalépett a bárpulthoz és megkérdezte:

– Van idő még egy italra?

– Még épp hogy – felelte Priscilla. – Egy pinttel?

– Inkább egy whiskyt, útitársnak.

– Csak vigyázzon, nehogy túllépje a megengedett mennyiséget – monda Priscilla, miközben a fény felé tartott egy poharat. – A rendőrség nagyon szigorú tud lenni.

– Nem hiszem, hogy Hamish Macbeth túl szigorú lenne bármiben is – hallotta Priscilla a férfi hangját a háta mögül.

A lányt hirtelen babonás félelem fogta el. Ez volna az Angus említette gyönyörű fiatal férfi? Megfordult, letette a poharat a pultra, és így szólt:

– Ezek szerint ismeri a helyi rendőrünket.

– Ellátogatott hozzám. Én Drimben lakom.

– Rokonai élnek ott?

A férfi kifizette az italát.

– Nem. Csak odacsöppentem egy nap, és ott is maradtam. És maga?

– A szüleimé ez a hotel.

– Ó, szegénykém. Egy csomó munka jár vele, gondolom.

Van olykor szabad estéje?

– Időnként, amikor nem vagyunk nagyon tele.

– Muszáj eljönnie Drimbe és meglátogatnia – mondta a férfi könnyedén a bárpultra támaszkodva. Aztán kezet nyújtott: – Peter Hynd.

– Priscilla Halburton-Smythe. – Priscilla megszorította a kezét, aztán riadtan pislogott Peterre, mert úgy érezte az érintés nyomán, mintha áramütés szaladt volna végig a karján. – A szabad estéimen sem érek rá – mondta. – Eljegyzett menyasszony vagyok, és ez lefoglal.

– És ki a szerencsés vőlegény?

– Hamish Macbeth.

Peter kicsit hátrébb lépett, és szemügyre vette a bájos, kifinomult lányt selymes, szőke hajától a drága, francia estélyi blúzig – ennyit látott belőle a pult mögött.

– Hát, most meghökkentett – mondta.

Priscilla képzeletben megrázta magát. Peter Hynd úgy beszélt hozzá, mintha régóta ismerné. Nem is annyira a szavai keltették ezt a benyomást, inkább a modora, amivel szédítően intim légkört teremtett. Priscilla megkönnyebbülésére ismét feltűnt egy vendég a pultnál, mire Peter fogta a whiskyjét és visszavonult vele a sarokba.

A férfi egészen addig maradt, míg eljött a záróra, és Priscilla lehúzta a rácsot a bárpultnál. Peter úgy készült, hogy még folytatja vele a beszélgetést, de a lány gyorsan kisietett, és megkereste Mr. Johnstont.

Ugyanazt élte át, mint Hamish – amint kiért Peter mágikus hatóköréből, szertefoszlott a rokonszenv és a bizalom is. „El

kell mesélnem Hamishnek”, gondolta, de aztán jó időre megfeledkezett a találkozásról.

Másnap Drimben Miss Alice MacQueen már korán felkelt, hogy előkészüljön a munkára. Még soha nem ment ennyire jól az üzlet. Ő volt a falu fodrásza, a szalonját a háza nappalijában rendezte be. Peter Hynd érkezése előtt nem volt túlságosan elfoglalt, Drim asszonyságai egy évben egyszer, karácsony előtt berakatták a hajukat. Ám a szolgáltatás újabban igen kapós lett, egyre több ősz fej bukkant fel Alice-nál, amelynek a gazdája szőkére vagy feketére kívánta festetni a haját.

Mrs. Edie Aubrey hasonlóképp dolgos napra készült. Az elmúlt hat hónapban csoportos tornával próbálkozott a közösségi házban, de nem sok sikerrel. Mostanra azonban nyüzsögtek az óráin a falubeli nők, akik izzadva és eltökélten igyekeztek lefaragni a felesleget masszív hátsójukból.

A vegyesboltban Jock Kennedy épp az újonnan érkezett kozmetikai szereket pakolta ki a pultra. Észrevette, hogy a nők mostanában Strathbane-be járnak, hogy egy vagyont fizessenek a legújabb ránctalanító krémekért, úgy döntött hát, itt az ideje, hogy egy kis pénzt csináljon a fiatalságőrületből, amivel az új jövevény megfertőzte a középkorú fehérnép javát. Mivel az ő feleségére nem hatott a bűbáj, Jock Kennedy azon kevesek közé tartozott a faluban, akinek nem főtt a feje Peter Hynd miatt. Drimben nem éltek fiatal nők, leszámítva az iskolás tiniket, akik a tanulmányaik végeztével elvándoroltak a városokba munkát keresni.

Jimmy Macleod gazda hazaért a földekről vacsorára, amit Drimben a legtöbb háznál hagyományosan a nap közepén tettek az asztalra.

Vagdalt húst evett krumplival, hozzá erős teát ivott. Evés közben a tejescsupornak támasztott újság sportrovatát böngészte. Épp befejezte az olvasást, amikor feltűnt neki, hogy valami nincs rendjén. A feleségének, ahogy máskor is, ott kellett volna ülnie vele szemben, ehelyett most a mosogató fölött matatott.

– Te nem eszel? – Jimmy felnézett, és kis híján kipottyant az étel a szájából. – Te meg micsinátá' a hajaddal, he?

Nancy máskülönben szürke tincsei most koromfeketében pompáztak, a frizuráját pedig az ötvenes évek régimódi, krizantém formájára nyírták – ez volt a legtöbb, amit Alice MacQueen ki tudott hozni belőle. De nemcsak a hajviselete változott. Nancy máskor pirospozsgás arcát valami alapozókrém és púder fedte be, ajkai skarlátvörösen ragyogtak.

Idegesen tapogatta kezével a haját.

– Már elegem volt belőle, hogy olyan öregnek nézzek ki. – Visszafordult a mosogatóhoz, és kissé túl hevesen kezdett csörögni-zörögni az edényekkel.

– Bolondot csinálsz magadból – mondta a férje megvetéssel. – És az a ganaj az arcodon… Úgy nézel ki, mint egy lotyó.

– Na és mit tudsz te a lotyókról, te mihaszna?

– Na még egy szó, és leveszem a nadrágszíjam!

Nancy lassan megfordult, felemelte a kenyérvágó kést.

– Csak azt próbáld meg – mondta lágyan.

– Na jó, én odakinn leszek, míg eszedre térsz. – Alacsony, inas férfi volt, kerek vállakkal, rákszerű járással. Kiviharzott az ajtón. Először bánta, hogy Drim „száraz” falu, erősen kívánt most egy whiskyt. A földek felé indult. A szomszédja, Andrew King odakiáltott neki:

– Bosszúsnak látszol, Jimmy!

– Nők! – morogta Jimmy, és odasétált Andrew-hoz. – Az én Nancym kikente magát, mint egy rüfke, a haját meg befestette feketére. Bizony, és még a konyhakéssel is fenyegetett. Hát milyen világ jön itt?

– Te csak ne aggódj semmit! – mondta Andrew, aki egy idősebb parasztember volt, diótörőszerű képpel, amelyet keresztül-kasul ráncok barázdáltak. – Emlékszem, amikor Jeannie megbolondult. Tudod, mi vót az oka?

– Nem én.

– A menópóza

– A micsoda?

– A menópóza. A változós kor. Teljesen megbolondítja a nőket. Beszéltem a doktorral Jeannie-ről, és azt mondta, ne is törődjek vele, majd elmúlik. És el is múlt. – Andrew belekotort a kabátja feneketlen zsebébe, és előhalászott egy félüvegnyi whiskyt.

– Meghúzod?

– Ember, az jólesne! Csak meg ne lásson minket a lelkész.

Drim lelkésze, Mr. Callum Duncan az utolsó simításokat végezte a prédikációján. Elégedetten sóhajtott. Most lesz egy

kis szabadideje, hogy levelet írjon a fiának Edinburgh-be és a lányának Londonba.

– Megyek, írok Agnesnek és Diarmuidnak – mondta a feleségének, aki az ablak mellett ülve varrogatott. – Akarsz hozzáírni?

– Írtam már mindkettejüknek tegnap – felelte Annie.

– Akkor inkább mondd el, miről számoltál be nekik, hogy azt már ne ismételjem meg. – A lelkész felállt és kinyújtózott. Kis termetű emberke volt, gyérülő, ősz hajjal, szürke szemmel, nagy szájjal. Annie az utóbbi időben ki nem állhatta ezt a szájat, ami mindig szorosan összepréselődött a rosszallás jeleként.

A nap beragyogott az ablakon, fényében megcsillant Annie haja. A lelkész a feleségére bámult.

– Mit csináltál a hajaddal?

– Vörös színezősamponnal mostam meg – felelte az asszony nyugodtan. – Jockhoz érkezett ebből az új izéből. Ki lehet mosni a hajból.

– Na és a barna szín? – szegezte neki a kérdést a lelkész. Mindig úgy tartotta, a felesége barna haja az egyetlen, ami szép rajta.

– Már untam – felelte Annie egy kis sóhajjal. – Ne cirkuszolj ilyen apróságok miatt, Callum, ez kikészít. – Azzal folytatta a varrást.

Harry Baxter ütött-kopott teherautójával pöfögött Drim felé. Az időjárás-jelentés nem sok jóval kecsegtetett, ezért Harry úgy döntött, nem teszi vízre a csónakját Lochdubh-ban.

Borsszemeket rágcsált, mivel a délelőtt egy részét a lochdubh-i ivóban töltötte, és mint a legtöbb férfi Drimben, ő is szerette fenntartani a látszatát, hogy alkoholnak a közelébe sem ment.

Épp ahogy kiért a faluból, megpillantott egy formás nőt a feje tetejére tornyozott, világosszőke hajjal, amint egy elképesztően magas sarkú cipőben billeg az út mentén. Terebélyes csípője lágyan ringott minden lépésnél. Harry elvigyorodott, letekerte az ablakot, és füttyszóra csücsörítette a száját. Ekkor döbbent rá, hogy van valami szörnyen ismerős ebben az alakban, és lehúzódott a furgonnal.

– Helló, Harry! – üdvözölte a felesége, Betty.

– Te jóságos ég – mondta a férfi döbbenten. – Ordenáré, ahogy kinézel.

– Ideje volt, hogy valamivel feldobjam magam – mondta a nő, megrántva kövérkés vállát. Egy rózsaszín táska volt nála.

– Jobb lesz, ha hazamegyünk és megbeszéljük ezt – mondta Harry. – Ugorj be.

– Most nem tudok – felelte velősen a felesége. – Megyek Edie tornaórájára. – Azzal megpördült azokon az elképesztő sarkakon, és tovabillegett.

Kellemes eső permetezett kora este. Peter Hynd szorgosan dolgozott a kertjében, meztelen felsőtesttel, aranybarna mellkasán végigszaladtak az esőcseppek. A férfinak mintha fel sem tűnt volna a falubeli nők sereglete, akik mind őt bámulták. Az eső végigcsorgott a tornagyakorlatokhoz nem szokott, sajgó végtagokon, a frissen befestetett frizurákon. A

lábfejek szűk, magas sarkú cipőkbe préselve nyomorogtak. És a nők mögött a férfiak sorfala – alacsony, mogorva férjek, ráncos, potrohos pasasok, akik csak néztek, és hirtelen megértették a nagy átalakulások okát.

– Menopóza – morogta Jimmy Macleod megvetően, és a földre köpött.

Néhány nap múlva Hamish a vízparton sétálgatott a kutyájával, homlokából hátratolt sapkában. A Golf-áramlat erős, langyos szelet küldött a környékre, és legalább egy napra elűzte a szúnyogokat. Minden táncolt a szélben: a kikötött halászcsónakok, a rózsa és a szagos bükköny a kertekben, a kötelekre akasztott száradó ruhák. Szorgos kis hullámok csapkodták a partot, mintha tapsolnának egy lusta rendőr előmenetelének.

Egyszer csak egy autó kanyarodott mellé. Hamish mosolyogva nézett oda, de aztán fegyelmezett és óvatos arckifejezésre váltott. Az autót a főfelügyelő felesége, Susan Daviot vezette. Határozott nőszemély volt, és folyton úgy nézett ki, mint aki egy kerti partira vagy esküvőre igyekszik. Mindig kalapot hordott, olyasfajtát, ami már az ötvenes évek végén kiment a divatból, de még mindig árulták némely isten háta mögötti skót zugokban. Aznapi viselete egy vörösesbarna nemezkalap volt, amelynek az elején egy tollat szúrtak keresztül. Arcpírja átütött a lisztfehér púder alól, ami a bőrét fedte. Szája apró volt és csücsöri.

– Visszajövök Priscillával, és felszedjük magát – szólt ki az autóból Mrs. Daviot.

– Szolgálatban vagyok – felelte Hamish kimérten.

– Ugyan, ne butáskodjon. Mondtam Peternek, hogy ma elviszem magát. Van az az édes kis ház Strathbane közelében, szeretném, ha megnéznék Priscillával.

Hamish már épp tiltakozásra nyitotta volna a száját, hogy jelezze, nem áll szándékában sem Strathbane-be, sem a közelébe költözni, de rájött, hogy ezzel csak megágyazna a kioktatásnak, hogy semmi ambíciója nincs, ezért inkább ezt mondta:

– De hát nem hallotta? Baj van Drimben.

– Miféle baj?

Hamish kellőképp rejtélyesen nézett.

– Egyelőre jobb, ha nem beszélek róla.

Mrs. Daviot mormogott valamit, aztán elhajtott. Nem először gondolta, hogy Priscilla nem a legjobb házasságba készül belemenni, másfelől viszont, ha az ő férje nem Hamish Macbeth főnöke lenne, sosem lenne lehetősége házakat nézegetni egy ilyen előkelő személyiséggel, mint Priscilla.

– Most nézd meg, mit csináltam – fordult Hamish Mackóhoz. – Miért nem állok ki magamért? Na jó, átnézünk Drimbe. A mai nap éppen megfelelő erre.

Visszagyalogolt a rendőrőrsre, Mackót, aki épp olyan lusta volt, mint a gazdája, és nem akart beugrani a terepjáró hátuljába, felemelte és betette az autóba, aztán elhajtott. Ahogy a hangafűvel övezett úton haladt, amely Drimbe vezetett, úgy érezte, maga mögött hagyja a jó levegőt és a napsütést. A falu sötéten és némán gubbasztott, saját tükörképét bámulva a tóban.

Hamish Jock Kennedy üzlete előtt parkolt le. Iskolai szünet volt, de sehol nem játszottak gyerekek, habár ebben a modern korban ez már egyáltalán nem szokatlan. Valószínűleg mindegyik otthon ült a videojátékok előtt.

Az üzleten a ZÁRVA tábla lógott. Még csak a nap felénél jártak. Hamish arra gondolt, igazán el vannak kényeztetve odaát Lochdubh-ban, mióta Patel átvette az üzletet. Reggel nyolctól este tízig nyitva tartott, a hét minden napján.

Elindult hát a lelkész birtoka felé, Mackó a nyomában kocogott. A tiszteletes biztos megvendégeli egy jó csésze teával. A lelkészlak négyszögletű, viktoriánus épülete a tó partján állt. Ápolatlan kertjét gaz verte fel, benne itt-ott elszórva rododendronok nyíltak. A ház az idő tájt épült, amikor a lelkészeknek még nagy családja volt. Hamish arra tippelt, valószínűleg tele van kihasználatlan szobákkal. Hátrament a konyhaajtóhoz és bekopogott.

Pár pillanat múlva a lelkész felesége, Annie Duncan nyitott ajtót. Filigrán nő volt, arányos arcvonásokkal, hosszú barna haját itt-ott vöröses tincsek élénkítették.

– Történt valami? – nézett feszülten Hamish egyenruhájára.

– Nem, csak szolgálati körúton vagyok, és gondoltam, tiszteletemet teszem – mondta Hamish.

A nő habozott.

– A férjem, Callum a lelkészi látogatásait intézi, de talán… talán ha van kedve egy csésze kávéhoz…

– Remek lenne.

A lelkészné egy pillanatra úgy nézett, mintha csalódott

volna, hogy a rendőr nem utasította vissza az ajánlatot, aztán megfordult és előrement a házba. Hamish egy hatalmas, terméskövekkel kirakott konyhába lépett. A helyiség sötét volt, és még ezen a nyári napon is hideg. Áradt belőle a Viktória-korabeli konyhai rabszolgaság hangulata. Az egyik falat egy hatalmas kredenc foglalta el, rajta csupa kék-fehér mintás tányér, meg azok a múltszázadbeli óriási levesestálak és tálalóedények. Az asszony kikanalazott egy kis kávéőrleményt egy befőttesüvegből, betette egy kancsóba, aztán leemelt az Aga tűzhelyről egy kanna vizet, ami már forrásban volt.

– Hagyom egy kicsit ázni – mondta Annie. – Üljön le, Mr…

– Macbeth.

– Lochdubh-ból jött?

– Igen.

– És mi járatban mifelénk?

– Ahogy említettem, Drim a körzetemhez tartozik. Nem mintha történt volna valami.

– Sosem történik itt semmi.

– Kivéve a jövevényüket, Peter Hyndet. Találkoztam vele.

A nő arca egy pillanatra felragyogott és bevilágította a sötét konyhát, aztán visszanyerte szokásos zárkózottságát.

– Igen, sármos fiú – mondta közönyös hangon. Kitöltött egy bögre kávét, és átnyújtotta Hamishnek.

– Különös, hogy egy magafajta férfi ilyen helyen telepszik le – jegyezte meg Hamish. – Úgy értem, mit tartogat ez a falu a számára?

– Mit tartogat bármelyikünknek?

– Arra gondoltam – tette hozzá sietve Hamish –, Észak-Skócia nekünk az otthonunk, de ez egy zárt hely, és nincs még egy zug a kontinensen, ami így el lenne vágva a külvilágtól. Lochdubh-ba legalább járnak turisták.

A lelkészné mintha melegíteni akarná a kezét, rászorította vékony ujjait a csészére, amit a mellkasához húzott.

– Én nem idevalósi vagyok – mondta. – Londoni.

– És mióta él Drimben?

– Huszonöt éve. – Ez úgy hangzott a szájából, mintha börtönbüntetésként élné meg. – Akkor ismerkedtünk meg Callummal, amikor vakációzni voltam Edinburgh-ben. Össze is házasodtunk. Először romantikusnak tűnt. Olvastam azt a sok Jakab-korabeli regényt, *A csinos Károly herceg*, meg a többi… A családtörténeteket tanulmányoztam. Aztán jöttek a gyerekek, és ez elvitte az időt. De mostanra felnőttek, kirepültek, és csak Callum meg én maradtunk… meg Drim.

Hamish kényelmetlenül mocorogni kezdett, szerette volna menekülőre fogni. Egyszer meglátogatott valakit a börtönben Invernessben. Most ugyanaz a fojtogató menekülésvágy lett úrrá rajta, amit akkor érzett.

Kihörpintette a kávéját.

– Nos hát, ez remek kávé volt, Mrs. Duncan. Lassan indulnom kell.

Az asszony egy finom kis mosolyt küldött felé.

– Nézzen be bármikor, ha erre viszi az útja – mondta.

Hamish kisietett, és jó nagy levegőket vett. Mackó, akit a kertben hagyott, lustán csóválta a farkát.

– Ha már itt vagyunk – mondta Hamish a kutyának –,

benézhetünk Jimmy Macleodhoz is. Nem ismerte túl jól a gazdát, de furcsamód nem akaródzott neki újra meglátogatni Peter Hyndet, ahogy Lochdubh-ba sem akart túl hamar visszatérni, mert még mindig fenyegette a veszély, hogy Mrs. Daviot és Priscilla elcipelik őt házat nézegetni.

Macleod háza felé indult, amely épp a falu peremén állt. Ázott birkák legelték állhatatosan a nedves füvet. Drimben mintha örökké nyirkos lett volna a föld. Két birtokkal odébb Hamish meglátta Jimmyt, amint egy kerítésoszlopot ver le a földbe.

– Mi történt? – kiáltotta Jimmy ijedten a közeledő rendőr láttán. Ha Lochdubh-ban bukkant fel Hamish az ott lakók portáján, azok rögtön arra gondoltak – és helyesen –, hogy csak egy kis csavargásra indult, de Drimben egy rendőr látványa rossz híreket jelentett.

– Semmi – mondta Hamish, amikor odaért Jimmyhez. – Gyakrabban kéne Drimbe jönnöm, aztán hozzám szoknátok. Úgy érzem magam, mint a halál angyala.

Jimmy még egy utolsó súlyos csapást mért a kalapáccsal a kerítéspóznára.

– Van kedved nálunk vacsorálni? Nancy mindig egy hadseregre valót főz.

– Kedves tőled – felelte Hamish, és igazodott a gazda lépteihez. – Valami újság Drimben?

– Semmi – mondta Jimmy kurtán.

Csendben lépkedtek, míg elérték az alacsony parasztházat. Hamish követte Jimmyt a konyhába.

– Vendéget hoztam, Nancy – rikkantotta Jimmy. – Teríts

még egyre!

– Jó – mondta Nancy kurtán, és bedobott még egy makrahalat a serpenyőbe.

– Ha nem gond – mondta Hamish az asszony hátának –, kérnék egy tál vizet a kutyámnak.

Az asszony elővett az edényszárítóból egy tálat, és odarakta Hamish elé.

– Szolgálja ki magát!

Hamish megtöltötte vízzel az edényt, és letette Mackónak. A feszültség a házaspár között szinte sistergett a levegőben.

– Ülj le – rendelkezett Jimmy, így hát Hamish letette magát, és azt kívánta, bárcsak ne fogadta volna el a gazda invitálását. Jimmy az asztal közepét bámulta. A makrahal sercegett a serpenyőben. Mackó, mintha megérezné a hangulatot, nagyot sóhajtott, és lefeküdt a földre, fejét a mancsára hajtva.

Nancy kirakta az ételt, és lecsapta a tányérokat a férfiak elé.

– Én már végeztem.

– Itt maradsz, ahol vagy, asszony! – mordult fel Jimmy.

Nancy hátradobta festett fekete haját, és kimasírozott a konyhából.

Jimmy piszkálni kezdte a halat, majd ledobta a kést meg a villát, és kiviharzott.

Hamish hallotta, ahogy feldübörög a lépcsőn, vélhetően a tető alatti hálószobába sietett.

– Bolondot csinálsz magadból egy feleannyi idős legénnyel, te ostoba tyúk!

– Dugulj el, te! – jött Nancy válasza. – Nem vagyok a

tulajdonod!

– Na, nekem ebből elég. Hallgass ide, Nancy Macleod, ha nem térsz észhez, megölöm azt az angol csirkefogót!

– Ó, tűnj el innen, te kis patkány, vagy én öllek meg téged!

Aztán egy ütés hallatszott, amit kiabálás követett, majd egy fülsiketítő csörömpölés, végül Nancy velőt rázó ordítása:

– Ez a tiéd, te mocsok, és nehogy még egyszer kezet emelj rám!

Hamish félig felemelkedett a székről. Gyűlölte a „tányérdobálást”, ahogy a rendőrségen hívták a házastársi veszekedéseket. De már hallotta is, hogy Jimmy lecsattog a lépcsőn, úgyhogy gyorsan újra lehuppant az asztalhoz.

Jimmy fél orcája vörösen lángolt, amikor a konyhába toppant. Leült az asztalhoz, és reszkető, érdes kezével felkapta a kést meg a villát. Aztán ledobta az evőeszközt, és zokogásban tört ki.

– Jól van – mondta Hamish, miközben felállt, odalépett Jimmyhez, és megnyugtatólag a vállára tette a kezét. – Jól van.

– Megölöm ezt az angol csirkefogót, én mondom, megölöm – zokogta Jimmy. – Bajt hozott mindannyiunk fejére. Az asszonyok teljesen megbolondultak.

– És bátorítja is valamivel őket? – kérdezte Hamish.

– Csak vigyorog és vigyorog, puszizkodik, mint egy francőz, meg hízelkedik nekik!

– Talán válthatnék vele pár szót – mondta Hamish. Megpillantotta a whiskysüveget a konyhapulton, odament, és töltött belőle egy pohárral. – Gurítsd ezt le.

– Sose volt ital a házban, kivéve a szilvesztert – szipogta Jimmy.

Ekkor kinyílt a konyhaajtó, és a küszöbön Nancy állt. Az alakja döbbenetesen megváltozott, Hamish úgy vélte, valami merev fűzőnek köszönhetően. Vastagon ki volt festve. Az arcáról nyugtalanság és dac elegye sugárzott.

– Elmentem! – jelentette be, azzal kiviharzott.

Jimmy megitta a whiskyt, és szép lassan evett tovább. Amikor befejezte, eltolta maga elől a tányért, sodort egy cigarettát és rágyújtott. Hamish a levegőbe szimatolt. Idejét sem tudta már, mikor szívott el utoljára egy staubot, de most hirtelen élt-halt egy slukkért.

– Hova ment? – kérdezte.

– Három hely jöhet szóba. Vagy elment Alice MacQueenhez megcsináltatni a haját, vagy annak a hülye öreglánynak, Edie Aubrey-nak a tornaórájára, vagy mennek a többi spinével támasztani Hynd kerítését, és kotlanak ott álmélkodva, mint egy rakás tyúk.

– Azt hiszem, a legjobb, ha most átmegyek Peter Hyndhez és beszélek vele – mondta Hamish. – Sose bánkódj, Jimmy. Tudod, milyenek ezek a jövevények. Nem maradnak soká.

Jimmy nem szólt semmit.

Hamish felkeltette Mackót, aki időközben elszundított, és kisietett. Kezdte nagyon kényelmetlenül érezni magát. Ahogy közeledett a közösségi házhoz, hallotta bentről a zenét.

Lábujjhegyre emelkedett, és bekukucskált az egyik ablakon.

Drim asszonyságai a *Szombat esti láz* zenéjére vonaglottak és izzadtak. Megtermett keblek hullámzottak minden irányba,

masszív hátsók terebélyesedtek a zsíros combok felett. A csoporttal szemben egy vézna nő állt szemüvegben, pont olyan lapos és satnya volt, mint amilyen vaskosak és hájasak a „tanítványai”. De Nancy nem volt sehol.

Hamish továbbment, és Peter Hynd felé vette az irányt. Peter az árokban dolgozott a csákánnyal. Fölötte ott állt Nancy azzal a rettenetes, gyászos-fekete hajával, és egy ódivatú magas sarkúban, ami félig a sárba süppedt.

– Hát, ha ilyen elfoglalt, akkor én megyek is – hallotta Hamish Nancy bánatos nyafogását.

Peter kiszökkent az árokból. Rámosolygott a nőre azzal a vakító mosolyával.

– Jöjjön vissza később, amikor nem vagyok elfoglalt – mondta, aztán kétoldalt arcon csókolta Nancyt, egész közel az orrához. Nancy áhítattal felnézett rá, és kis híján a karjaiba zuhant.

– Szép napunk van! – jelentette Hamish jó hangosan.

Peter mosolygott. Mielőtt Nancy tovaimbolygott, még enyhe utálkozással végigmérte Hamisht.

– Baráti látogatás? – érdeklődött Peter.

– Nem – felelte Hamish kurtán.

Peter mintha élvezte volna a helyzetet.

– Bemehetünk, csak ne tartson túl soká, mert szörnyen sok dolgom van.

Bementek a konyhába.

– Egy kávét? – kérdezte Peter, és felemelt egy termoszt.

– Nem kérek – utasította vissza Hamish született felföldiként, aki nem fogad el semmilyen kedvességet

olyantól, akit nem kedvel, vagy Peter esetében, aki irányába elvesztette a rokonszenvét.

– Nos, mi szél hozta? – kérdezte Peter, míg kitöltött magának egy csésze kávét.

– Azért jöttem, hogy hagyja békén a nőket Drimben.

Peter felderült képpel nézett Hamishre, aztán kitört belőle a nevetés.

– Ez nem olyan vicces – mondta Hamish. – Szeretem a nyugalmas életet, és nem akarok semmi galibát a körzetemben.

– Hát ez remek! – kiáltott Peter. – Valami féltékenységből elkövetett bűnténytől tart?

– Mondjuk, talán. Ez nem Dél-Anglia. Itt nem áll távol az emberektől a gyűlölet, és tudnak is gyűlölködni, de nagyon.

Peter mintha egy pillanatra gyerekké változott volna – úgy nézett ki, mint egy duzzogó kisdiák, akit épp megdorgált a tanára. De aztán minden erejét bevetette, hogy elbűvölje Hamisht.

– Nézze, tudom, hogy a felbukkanásom itt egy kicsit a hölgyek fejébe szállt. De hát látta a férjeiket? Higgyen nekem, pár hét múlva az újdonság varázsa elillan, és nem szentelnek nekem több figyelmet, mint a birkáiknak.

– Csak akkor fogják elveszíteni az érdeklődésüket, ha maga nem táplálja azt tovább – folytatta kitartóan Hamish, habár kezdte magát nevetségesnek érezni Peter előtt.

– Semmi oka nincs az aggodalomra.

– Egyszerűen csak próbáljon meg a férfiakkal is olyan barátságos lenni, mint a nőkkel.

– Gondolkodjon logikusan, ez egy kicsit nehéz lesz. A férfiak kezdettől fogva nem szívesen láttak. Minden felajánlott segítség a nőktől érkezett.

– Csak próbálja meg. Kár, hogy nincs ebben a faluban egy kocsma.

Peter elvigyorodott.

– De bizony van.

– Hol?

– Jock Kennedy boltja hátuljában, zárás után. Gyanítom, az egyetlen ember, aki nem tud a létezéséről, a lelkész, aki rossz szemmel néz bárminemű alkoholt.

Hamish felállt.

– Legyen óvatos. A felföldi vérmérséklet veszélyes lehet.

Hamish visszasétált a falu központjába. Ha Jock Kennedy engedély nélkül működtet egy kocsmát, akkor az ő dolga pontot tenni ennek a csalásnak a végére. De ahogy körülnézett Drim nagy sötétségében, úgy döntött, majd egy másik nap intézkedik. Kell a férfiaknak a kikapcsolódás.

Bemászott a terepjáróba, hátradőlt az ülésen, és elgondolkodott Peter Hynd dolgán. Arra jutott, hogy Jimmy Macleod kiborulása miatt túl komolyan vette ezt az ügyet. Előbb-utóbb valamelyik férfi majd jól elagyabugyálja Petert, aztán az angol szedi a sátorfáját.

Behunyta a szemét, elbódította a kultúrház felől érkező *dubb-dubb-dubb*. Úgy tervezte, szundít egy tíz percet, mielőtt visszaindul Lochdubh-ba. Épp lecsukódott a szeme, de abban a pillanatban ki is pattant, mert meglátta Peter Hyndet, amint a közösségi ház felé baktat.

Hamish lassan kiszállt a kocsiból, elindult az épület felé, és belesett az ablakon, miután Peter Hynd eltűnt az ajtó mögött. Micsoda zsongás, kotkodácsolás, zűrzavar! Pont olyan, gondolta zordan Hamish, mint amikor egy kakas peckesen besétál a baromfiudvarba a tyúkok közé. Edie Aubrey kikapcsolta a zenét, körülrepkedte Petert, aki melegen arcon csókolta. Hamish undorodva elfordult.

Edie vékonyka válla fölött Peter meglátta, hogy a tányérsapka eltűnik az ablak pereme alatt.

– Akar maradni, és megnézni az én kis tornaórám? – kérdezte Edie.

Peter megfordult és rámosolygott a nőkre. Ekkor kinyílt az ajtó, Nancy Macleod lépett be, és ide-oda villant a szeme.

– Nem, jobb, ha haladok a munkámmal – mondta Peter. – Csak erre jártam, és gondoltam, beköszönök. Ez új szerelés, ugye, Edie? Nagyon jól áll magának a rózsaszín.

Edie fátyolosan rámosolygott, hirtelen úgy érezte, minden pennyt megért ez a vásárlás a strathbane-i sportboltban. Amikor Peter így nézett rá, Jane Fondának érezte magát. Peter az ajtó felé indult, itt egy ölelés, ott egy puszi, a sort Nancyn végezte.

– Maga már kapott puszit – incselkedett a nővel, aztán kislisszolt mellette az ajtón. Nancy elveszett tekintettel bámult utána.

Peter virágos jókedvvel sétált vissza a házához. Örült, hogy Hamish látta őt. De meg kell büntetnie ezt a rendőrt. Fellapozta a Felföld és a Szigetek telefonkönyvét, és

megkereste benne a Tommel Kastélyszállót. Tárcsázott.

– Nem emlékszem magára – mondta Priscilla.

– Pár napja voltam ott – felelte Peter –, épp zárás előtt. Figyelmeztetett, hogy ne igyak túl sokat.

– Ó, igen, már emlékszem!

– Az a helyzet, hogy szívesen ennék valami klassz ételt, és úgy hallottam, Lochdubh-ban működik egy jó olasz étterem. Velem tartana egy vacsorára?

– Ez nagyon kedves magától, de…

– Láttam Hamisht Drimben ma délután. Szerintem itt lesz estig.

– Mit csinál ott? – Priscilla hangja élesen hasított a telefonba.

– Csak a helyiekkel beszélget. Mindössze társaságra vágyom a vacsorához, Priscilla. Nem randevúra hívom. Tudom, hogy Hamish menyasszonya.

– Ó, hát jól van. Mikor?

– A nyolc óra megfelel?

– Rendben.

– Akkor hát találkozunk. Viszlát.

Priscilla letette a kagylót. Miért csinálta ezt? Na jó, az az igazság, dühös volt Hamishre. Nem vitás, miért ment át Drimbe: meg akarta úszni a háznézegetést. Márpedig a ház Strathbane mellett tökéletesnek tűnt. Egy kis dombra épült, szép kert vette körül, bent tágas szobák – nem lehet egy napon említeni azzal a ramaty rendőrségi lakással. Valami azonban hirtelen azt súgta Priscillának, hagynia kell Hamisht

olyannak, amilyen, és nem próbálkozni a megváltoztatásával. Csakhogy Priscilla apja hevesen ellenezte a házasságot, Hamisht naplopónak tartotta, akiből soha nem lesz semmi, és a lánya minden erejével azon volt, hogy bebizonyítsa neki: téved.

***

Hamisht jóleső érzés fogta el, amikor visszatért Lochdubh-ba. Nem tudott ellenállni az összehasonlításnak, mennyivel kellemesebb hely az ő faluja, mint Drim. Itt vannak a tóra néző kis fehér házak, és minden olyan nyílt és barátságos. A levegő tiszta, világos, és Észak-Skócia jellegzetes, gyöngyházszerű fényében nyáron még az éjszakák is alig sötétek. Egy sirály súrolta a tó felszínét, ide-oda forgatta a fejét halat keresve; egy fóka átgördült az oldalára, olyan lustán, mint egy mediterrán fürdőző; az emberek a kertkapukban álltak és lágy felföldi kiejtéssel tereferéltek. Hamish füléhez elért az olasz étteremben vacsorázók csevegése, és eszébe juttatta, hogy éhes.

Hogy kárpótolja Priscillát, bement a rendőrőrsre és felhívta őt. A telefonban azt mondták, Priscilla házon kívül van, így hát Hamish letelepedett és várt. Ha Priscilla „házon kívül” van, azt jelenti, elindult hozzá. De ahogy az óramutató körbejárt, és Hamish gyomra nagyokat kordult, rájött, hogy Priscilla valahová máshová mehetett. Az őrmester úgy döntött, meglepi magát valami vacsorával az olasz étteremben. Elbaktatott hát.

Ahogy a vendéglő közelébe ért, egy párocskát látott ülni az ablakban. Ahogy a szőke hajon megcsillant a gyertyafény, Hamish rádöbbent, hogy Priscilla vacsorázik Peter Hynddel. Úgy cövekelt le, mint egy kócsag a tóban: fél lába a levegőben maradt. Aztán lassan megfordult, és elindult vissza oda, ahonnan jött.

3. fejezet

Bizonyos, hogy aki bosszút melenget,
az maga tartja sebeit nyitva.

– Francis Bacon –

Ha Hamish alföldi skót lett volna, rögtön leleplezi Priscillát és Petert. De legalábbis később felhívta volna a lányt, hogy elmondja, mit látott. Csakhogy felföldi volt, akinek mélyen a hiúságába gázoltak. Így hát gonosz kis tervet eszelt ki, és elhajtott a Tommel Kastélyszállóhoz.

Az első látvány, ami szemébe ötlött, az új recepciós volt: alacsony, csinos leányzó, pimasz arcocskával, aranybarna fürtökkel.

Már látta azelőtt is. Hamish úgy saccolta, két héttel azelőtt kezdett a hotelben dolgozni. Rámosolygott a lányra, és azt kérdezte:

– Priscillát hol találom?

– Elment – mondta a recepciós. – Segíthetek? Jaj, de hülye vagyok! Hiszen maga Hamish.

– Maga skót! – kiáltott fel Hamish. – Azt gondoltam, csak angolok vállalnak recepciós munkát a felföldi hotelekben.

Idevalósi?

– Nem, Perth-ből jöttem. – Előrenyújtotta kicsinyke kezét. – Sophy Bisset.

– Nos, Sophy Bisset, sokáig tart ma a szolgálat?

Sophy az órára pillantott.

– Harry, az éjszakai portás minden pillanatban megjöhet, hogy leváltson.

– Van kedve egy vacsorához?

A lány szürke szemével Hamishre hunyorított.

– Azt hittem, errefelé délben fogyasztják el a vacsorát, és ötkor már csak a teát.

– Sokat dolgoztam ma.

– Az a helyzet, én csak egy szendvicset ettem dél óta. Ó, itt is van Harry!

– Tartson velem, és meghívom egy vacsorára az olasz étterembe.

Sophyt mulattatta a dolog, mintha egy jó viccet hallana, de aztán felkapta a táskáját, és vidáman így szólt:

– Hát rendben. Menjünk!

Ahogy beültek a terepjáróba, Sophy így szólt:

– Ez nagyon kedves magától, Hamish. Biztonságban érzem magam a törvény karjai közt.

– Helyes – nyugtázta Hamish, és a lányra sandított. Jól hallotta, hogy valami ironikus él volt a hangjában?

Miközben az őrmester azt kívánta, bárcsak ne egyenruhában lenne, betessékelte a lányt az étterembe.

– Nahát, ott van Priscilla! Micsoda meglepetés! – kiáltotta

Sophy, és Hamish abban a pillanatban tudta, hogy Sophy tökéletesen biztos volt benne: találkozni fognak Priscillával és a randipartnerével. Willie Lamont, Hamish exrendőre jelent meg nagy fontoskodva pincér egyenruhájában – egy csíkos kiskabátban és egy illetlenül szűk nadrágban.

– Nana, Willie – dorgálta meg Hamish –, ha ilyen nadrágban járkálsz, valaki még belecsíp a popódba.

– Lucia akarja, hogy viseljem – felelte Willie mogorván. Lucia az olasz felesége volt. – Csatlakoznak Priscillához?

– Nem, mi ahhoz a kis sarokasztalhoz ülünk.

Willie átnyújtott nekik egy-egy étlapot, aztán elvitorlázott.

Hamish az étlap pereme fölött Sophyra pillantott.

– Tudta, hogy Priscilla itt van – mondta vádlón.

Sophy bólintott, a szeme ide-oda járt.

– Az egyetlen ok, amiért egy ilyen férfi, mint maga randizni hív, Hamish Macbeth, csakis az lehet, hogy bosszút akar állni Priscillán. Nézzen csak rá. Mintha a *Vogue*-ból lépett volna ki.

Sophy hangjából kicsengett az együgyű csodálat. Hamish tétovázva leengedte az étlapot, és a menyasszonyára nézett. Fehér, mélyen kivágott, fodros blúzt viselt, rövid, szűk, fekete szoknyával. Aranyszín hajkoronája csillogott a gyertyafényben. Hátravetett fejjel fölnevetett valamin, amit Peter mondott.

– Inkább engem nézzen – követelte Sophy. – Ő egy kicsit sem érzi jól magát.

– Bolondot csinálhatott volna belőlem – morogta Hamish. Willie visszajött és felvette a rendelésüket.

Priscilla valóban nem érezte jól magát. Még azelőtt, hogy

Hamish belépett, azt fontolgatta, hogy indul is. Először imponáló volt egy ilyen vonzó és sármos férfival vacsorázni, de aztán Priscillának feltűnt, hogy Willie milyen rosszalló pillantásokat lövell felé, na meg azok a hideg tekintetek, amelyeket a falubeliektől kapott egy-egy asztal felől… Ezek az emberek szemlátomást úgy gondolták, nem kellene másik férfival randevúznia. Aztán volt még valami Peterben is, ami taszította. Valami számító keménységet érzett a férfiban, és amikor az arról beszélt, hogy találkozott délután Hamishsel, Priscilla egészen bizonyos lett benne, Peter csak azért hívta el vacsorázni, hogy ártson Hamishnek. Pedig Peter nem említette, mit mondott neki az őrmester. Priscilla végül megfogta a táskáját, és így szólt:

– Köszönöm ezt a gyönyörű estét. Váltok pár szót Hamishsel, mielőtt elmegyek.

Mire Peter egy szót is szólhatott volna, Priscilla már át is libbent a vőlegénye asztalához.

– Jó estét – üdvözölte őket nyájasan. – Vége a műszaknak, Sophy?

– Igen, Harry leváltott.

– Megcsináltad Dunsteréknek a huszonötös szobából a számlát?

– Igen, ki is fizették, és reggel távoznak.

– És Trenték megérkeztek?

– Épp miután elmentél. A tizennégyesben laknak.

– És meg…

– Az ég szerelmére! – szólt közbe Hamish Macbeth ingerülten. – Hagyd már békén Sophyt, Priscilla. Nincs

szolgálatban.

– Akkor bizonyára nagyon jól érzitek magatokat kettecskén! – csattant fel Priscilla. – És te mikor tetted le a szolgálatot, Hamish? Csak ne gyere nekem azzal a dumával, hogy nyomoznod kell Drimben. Ki akartál bújni a háznézegetés alól!

Peter Priscilla mögött feszengett. Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy tervezte. Ő itt most nem volt játékban, miközben két vonzó nő jól láthatóan Hamish figyelméért versengett.

– Priscilla, ezt majd később megbeszéljük. Visszatérhetnék most a vacsorámhoz?

Priscilla sarkon fordult és kimasírozott. Hirtelen eszébe jutott a látnok jóslata, mire határozottan odafordult Peterhez, és barátságosan kezet rázott vele.

– Minden jót Drimben – mondta gyorsan, aztán szapora léptekkel a kocsija felé indult, amit a tóparton állított le.

A kellemetlen érzések ellenére, hogy talán túl messzire ment, Hamish élvezte Sophy társaságát, meg a lány szórakoztató történeteit a munkájáról a glasgow-i és perth-i hotelekben. Amikor Hamish visszavitte a szállóhoz és jó éjszakát kívánt neki, tépelődött egy sort, felhívja-e Priscillát vagy sem. Végül úgy döntött, nem telefonál. Elvégre *ő* volt az, akit megsértettek.

Reggelre virradóan aztán mindent megbánt. Hamish kezdett pánikba esni. Már el is felejtette a folyton parancsolgató és rendezkedő Priscillát, és csak az ő kedves Watsonjára

emlékezett, aki társa a rejtélyek megoldásában. Kopogtattak a konyhaajtón. Amikor Hamish ajtót nyitott, Priscilla állt a küszöbön. Mosolygott, kinyújtotta a kezét és így szólt:

– Fegyverszünet?

Hamish a karjába vonta, és addig csókolta, míg Priscillának a lábujja is beleborzongott. A lány végül kibontakozott az ölelésből.

– Nem úszod ám meg ilyen könnyen, Hamish Macbeth. Gyere, megyünk és megnézzük azt a házat.

Pillanatnyilag Hamish mindenbe boldogan beleegyezett volna. Priscilla autójával mentek, Mackó is velük tartott a hátsó ülésen. Szeszélyes napsugarak pásztáztak végig a lápon, a szél hangafű illatával telt meg. Hamish nem beszélt Sophyról, Priscilla nem említette Petert.

Napfényes hangulatuk addig tartott, míg be nem fordultak a házhoz vezető ösvényre. A tiszta és rendezett, viktoriánus stílusú villa Strathbane kopár toronyházaira nézett le.

– Nálam van a kulcs – jelentette Priscilla vidáman. – Csak várj, amíg meglátod.

Hamish követte a menyasszonyát a házba, sarkában Mackó kocogott. Megállt az előszobában és körülnézett. Az egyik oldalra egy nappali nyílt, szemközt az étkező.

– Gyere be, és nézd meg a kilátást! – csicseregte Priscilla a nappaliból.

Hamish belépett, és zsebre dugott kézzel megállt a szoba közepén. Megborzongott.

– Ez egy gonosz hely.

Priscilla hátrafordult az ablakból és rámeredt.

– Fejezd be a hülyéskedést, Hamish.

– Nem viccelek, Priscilla. Bánat ül ezen a helyen. Valami rossz dolog történt itt.

– Mármint, hogy meghalt itt valaki? – nézett Priscilla gúnyosan Hamishre, és csípőre tette a kezét. – Persze, hogy meghalt, legalább százéves ez a hely. Gyere és nézd meg a konyhát.

– Kint megvárlak – mondta Hamish.

Priscilla az ajtóhoz ugrott és elállta az útját.

– Figyelj csak, én nem veszem be ezeket a felföldi meséket a gonosz erőkről. Ez egy tökéletes otthon.

– Ki a tulajdonos?

– Nem tudom. És nem is érdekel. Csak nézd meg a konyhát, Hamish. Attól rögtön meggondolod magad.

A férfi megvonta a vállát.

– Na jó.

Hátramentek a nagy, négyszögletű konyhához. Tágas, világos helyiség volt, felszerelve egy kankalinszínű Aga tűzhellyel, több kredenccel és polcokkal. Hamish körülnézett, aztán így szólt:

– Elegem van. Muszáj kimennem.

Priscilla haragtól eltorzult arccal utánavágtatott.

– Eltökélted, hogy nem költözöl Strathbane-be. Eltökélted, hogy Lochdubh-ban savanyodsz meg.

– Próbálj megérteni – mondta Hamish. – A kulcsot, gondolom, vissza kell adni az ingatlanügynöknek. Csak hadd kérdezzem meg tőle, ki lakott itt.

Csendben mentek vissza az autóhoz, majd beültek egymás

mellé. Mackó, mintegy megérezvén a puskaporos hangulatot, összekuporodott a hátsó ülésen.

– Miért vetted meg azt a tűzhelyet a rendőrségre, ha nem tervezed, hogy ott fogunk élni? – kérdezte végül Hamish.

A helyes válasz az lett volna, hogy Priscilla valahol legbelül tökéletesen tisztában volt vele, hogy sosem lesz képes Hamisht onnan kirobbantani, de ezt még magának sem szívesen ismerte be.

– Kellett már neked egy ilyen – bökte ki kurtán.

Az autóban ülve beszippantotta őket Strathbane szürke utcáinak sora és a nyomorúságos légkör. Olajos víz csapkodta a tengerpartot, egy rozsdásodó hajótest az oldalára dőlve hánykolódott, sirályok vijjogtak gyászosan.

Priscilla benavigált egy többszintes parkolóházba, és miután letették az autót, besétáltak Strathbane új bevásárlónegyedébe, a Highlander's Welcome-ba. A járda nagy, kerek, narancssárga műkövekkel volt kirakva, és mindenütt műanyag pálmák levelei lengedeztek szomorúan a tenger felől érkező nedves szélben. Alacsony, gömbölyded nők küzdöttek nejlonzacskóikkal strathbane-i egyenmelegítőikben, férfiak álltak csoportokba verődve, kedvetlenül fújva a füstöt, és néha jókorát köptek a nagy semmire.

Priscilla az ingatlanügynökség felé vette az irányt. Egy fiatal férfi szaladt elé.

– Mindennel elégedettek? – kérdezte, miközben átvette a kulcsot a lánytól.

– Még gondolkodnunk kell rajta – felelte Priscilla.

– Ki a tulajdonos? – kérdezte Hamish.

– Ez bizalmas információ – vágta rá az ügynök, attól félve, talán Hamish meg akarja őt kerülni, és külön úton egyezkedni a tulajjal. – Van egy másik ingatlan is itt, Miss Halburton-Smythe. – Az ügynök előhúzott egy dossziét. Miközben Priscilla a papírok fölé hajolt, Hamish körbehordozta a tekintetét az irodán, és megállapodott egy adminisztrátorlányon, aki az ablak mellett dolgozott az egyik íróasztalnál. Amikor felnézett, Hamish rákacsintott. A lány elmosolyodott és megtapogatta a haját.

– Talán majd máskor – mondta Priscilla felegyenesedve.

Amikor kiléptek az utcára, Hamish így szólt:

– Még egy kicsit maradok a városban.

– Mi? És hogy fogsz hazajutni?

– Majd stoppolok.

– Elhatároztad, hogy itt maradsz, és nem létező bűnözők után szaglászol, akik valamikor abban a házban éltek? – Priscilla kezdett dühbe gurulni. – Tégy, ahogy jólesik! Szembe kéne végre nézned a ténnyel, hogy mindenáron vissza akarod utasítani az előléptetést!

– Talán neked kellene ezzel szembenézni.

Priscilla hátra sem nézett, úgy porzott el. Hamish szerencsétlenül bámult utána. Aztán eszébe jutott, hogy Mackó ott van az autóban. Sebaj, Priscilla majd hazaviszi.

Hamish ott ácsorgott az ingatlaniroda közelében, diszkréten elrejtőzve egy műanyag pálma levelei mögé, mígnem meglátta az adminisztrátor kisasszonyt, amint ebédelni indul. Az őrmester előresietett, és „véletlenül”

beleütközött a hölgybe.

– Bocsánat! – mondta, aztán meglepődést tettetett. – Nem maga az a csinos hölgy az ingatlanirodából, akit az imént láttam?

A sápadt lány felderült arccal nézett Hamishre, aztán kuncogott egyet.

– Én vagyok az.

– Hamish Macbeth.

– Tracy McWhirter – mutatkozott be a lány is.

– Tudja mit, Tracy? Épp abba a kávézóba tartottam, hogy bekapjak egy szendvicset vagy valamit. Van kedve velem tartani?

Tracy megint kuncogott, de aztán bólintott, és magas sarkújában illegve-billegve Hamish oldalán folytatta az útját. Miután a férfi vett neki egy kávét és egy felföldi menüt – füstölt makréla száraz zsúrkenyéren, kókadt fejes salátával –, így szólt:

– Jártam ma délelőtt abban az eladó házban. – Remélte, hogy a nő nem hallotta, amikor az ügynököt a tulajdonosról kérdezte. – Ugye George Emming lakott ott korábban?

– Ó, nem – vágta rá Tracy naiv őszinteséggel. Itt elhallgatott, és lesöpörte a morzsákat a pólójáról, amin, meglepően kifinomult módon, nem volt semmilyen felirat. – Mr. Hendry, egy tanár a tulajdonos.

– Ó, aki angolt tanít a strathbane-i gimnáziumban?

– Kémiát.

– Á.

– És maga mivel foglalkozik, Mr. Macbeth?

– Hamish. Köztisztviselő vagyok. – Szerencsére nem viselt egyenruhát.

– A polgármesteri hivatalnál?

– Valami olyasmi.

– Miss Halburton-Smythe beosztottja?

Hamishnek megrándult az arca az ártatlan feltételezésre, hogy ő bizonyára nem lehet egy társadalmi szinten Priscillával. De nem akarta, hogy Tracy megsejtse, csupán azért hívta meg a kávézóba, mert információhoz szeretett volna jutni, ezért homályos választ adott.

– Mindketten Lochdubh-ban élünk.

– Én örülök, hogy nem egy olyan kis faluban kell laknom – mondta Tracy. – Ha arra gondolok, mit lehet ott csinálni…

– Akad szórakozás – vágta rá Hamish védekezőleg. – Ott vannak a hagyományos skót táncos összejövetelek, a cèilidh-estek.

– Ja, azok – horkantott Tracy elutasítóan. – Nagydarab, kövér nők ugrálnak körbe-körbe abban a furcsa táncban, és kicsi férfiak adogatják körbe a fél üveg whiskyket egymás között. Strathbane-ben diszkóink vannak.

– Hogy bírja azt a dübörgő zenét, meg a villódzó fényeket, amitől epilepsziás rohamot kap az ember?

– Ó, hát a maga korában ezt már nem értik meg – mondta Tracy a legnagyobb empátiával, amit egy tizennyolc körüli érezhet egy harmincvalahány évessel szemben.

Százéves parasztbácsinak érezvén magát, Hamish elbúcsúzott Tracytől, és elindult gyalog a strathbane-i gimnáziumba. A több szárnyból álló épületegyüttes hatalmas

területet foglalt el, a vörös téglás tömbök között eső áztatta füves placcok nyújtóztak, a gyepen kuporgó sirályokkal. A gyerekek az ebédidő végén épp visszafelé szállingóztak az óráikra. Hamish megállított egy kissrácot, és az igazgató irodája után érdeklődött. A fiú kijavította, igazgató*nő*, majd megmutatta, merre menjen.

A hölgy Beth Dublinként mutatkozott be. Alacsony, szürkeegér-jellegű teremtés volt, és úgy nézett ki, mintha Tracy korában lenne, holott nyilvánvalóan jóval idősebb volt nála. Hamish elmondta, hogy Mr. Hendryvel, a kémiatanárral szeretne beszélni. Az igazgatónőtől megtudta, hogy a férfinak épp lyukasórája van, és a tanári társalgóban tölti az idejét. Beth Dublin felajánlotta, hogy elkíséri. Ahogy végigmentek a komor folyosón, belélegezve az áporodott cigarettafüst és fertőtlenítő szagát, az igazgatónő így szólt:

– Nem kerültek megint bajba a gyerekei, ugye?

Hamish megdöbbent egy pillanatra, vajon hogy jött rá az igazgatónő, hogy egy rendőrrel beszél, aztán arra gondolt, talán csak egy haragos szülőnek véli.

– Nem, amennyire tudom – felelte óvatosan. – Gyakran keverednek bajba?

Az igazgatónő összeszorította az ajkait, aztán így szólt:

– Ezt nem az én tisztem megmondani.

Beth kinyitotta a tanári társalgó ajtaját, ahonnan sűrű cigarettafüst gomolygott elő. New Yorkban egyenesen kikapják a cigit az ember szájából, Londonban ferde szemmel néznek rá a dohányzásért – Észak-Skócia maradt a dohánygyártók utolsó reménysége a harmadik világon kívül.

– Mr. Hendry – szólította meg a tanárt Beth. Egy nagy fejű, kis termetű, drótkefe-frizurájú fickó bukkant elő a homályból. – Látogatója van – mondta az igazgatónő, azzal magukra hagyta őket.

– Hamish Macbeth vagyok, Mr. Hendry – mutatkozott be Hamish. – A menyasszonyommal megnéztük a házát, amit árul.

– Jöjjön, menjünk az ablakhoz, ott tudunk beszélni – mondta Mr. Hendry fellelkesülve. – Az egy remek ház, és az ajánlatunk nagyon jó. Már rég lecsaptak volna rá, ha nem jön ez a válság.

Leültek egy-egy székre az ablak mellé. A többi tanár lassan elindult az órájára, Mr. Hendry és Hamish kettesben maradtak.

– A menyasszonyom csoda egy babonás hölgyemény – füllentette Hamish –, és nem akar olyan helyen lakni, ahol valami erőszakos halál vagy gyilkosság történt.

– Semmi ilyesmiről nincs szó – sietett a válasszal Mr. Hendry. – Tizenöt éve vettük a házat egy házaspártól, akik kivándoroltak Ausztráliába. Azt nem tudom, hogy mi történt azokkal, akik korábban laktak ott, de ha gyilkosság vagy valami ilyesmi esett volna meg, arról bizonyára hallottam volna.

– A menyasszonyom azt mondta, gonosz erőket érzékelt a házban.

– Óóó, maguk felföldiek – mondta Mr. Hendry, aki az alföldön élt –, maguk mindig azt hiszik, hogy valami hatodik érzékkel bírnak, és médiumnak gondolják magukat. Csupa

zagyvaság!

– Azért ilyet nem mondanék, hogy csupa zagyvaság – felelte Hamish ingerülten. – Még nem döntöttünk a vásárlásról.

– Ha szeretnék, hogy a feleségem körbevezesse magukat, és megmutasson mindent a konyhában a menyasszonyának, boldogan megteszi.

– Nos, a menyasszonyom már hazament. De ha Mrs. Hendry tud rá időt szakítani…

– Várja meg a háznál. Kocsival van?

– Nem, gyalog.

– Szólok neki, hogy vegye fel magát.

Mrs. Hendry nyugodt, középkorú hölgy volt, őszes hajjal, tweedkosztümben, zömök, mozgékony alkattal. Fűzős cipőjéből kidagadt kicsi, kövérkés lába. Hamish kezdte magát tényleg bolondnak érezni, ahogy a hölgy szolgálatkészen visszafurikázta őt a házhoz. Most látta csak, hogy a házat Craigallennek nevezték el. Türelmesen végignézte, ahogy a hölgy kinyitogatja a konyhaszekrényeket és megmutatja az elektromos csatlakozókat. Aztán körbevezette látogatóját a kertben.

– Nekünk nagyon boldog időszak volt, míg itt laktunk – mondta –, remélem, maguknak is az lesz. Ó, nézze csak azt a gazt!

Odahajolt egy virágágyás fölé, kinyújtotta tömzsi, gyűrűs kezét, hogy kitépje a gyomot. A mozdulattól hátracsúszott a ruhaujja. Hamish meghökkenve vette észre, hogy a csuklóján egy csúnya, lila zúzódás éktelenkedik. Mintha megérezné a

férfi pillantását, Mrs. Hendry gyorsan visszahúzta a kosztümfelső ujját.

Hamish megígérte, hogy még visszajön, és megkérte a hölgyet egy fuvarra Strathbane központjáig. Ott bebaktatott a főkapitányságra, átment a nyilvántartó-részlegbe, ahol megérdeklődte, kihívták-e valaha a rendőrséget a Craigallen nevű házhoz a Lochdubh Roadon. Miután a szolgálatban lévő sárkány aláíratott vele egy csomó bürokratikus formanyomtatványt, előhúzott egy vékony dossziét.

A rendőrséget két éve hívták ki a helyszínre. A Craigallen meglehetősen elszigetelten áll magában, de egy férfi, aki egyszer a kutyáját sétáltatta arrafelé, kiáltásokat és sikítozást hallott. A rendőrség kiszállt, de a Hendry házaspár azt mondta, csak egy hangos filmet néztek.

Hamish összevonta a szemöldökét. Mi van, ha Hendry veri a feleségét? És miért gondolta az iskolaigazgató, hogy valami gond lehet a gyerekeikkel? Sóhajtott egyet. Ez tényleg nem az ő dolga. Priscillának talán igaza van, és ő, Hamish csak azért akadékoskodik, hogy ne kelljen Strathbane-be költözniük. Ráadásul nem talált senkit, aki elvinné hazáig, és már lekéste az egyetlen buszt is Lochdubh-ba.

A kapitányságról kilépve egy ismerős alak tűnt fel neki az út túloldalán… Edie Aubrey. Odasétált hozzá és bemutatkozott.

– Azt reméltem, valaki el tud vinni hazáig, vagy legalábbis egy darabon – mondta Hamish.

– Drimig el tudom vinni – pislogott rá Edie vastag szemüvege mögül. – A helybéliek közül valaki talán átmegy

Lochdubh-ba. Harry Baxter valószínűleg ma is kimegy éjszakára halászni.

– Remek – örvendezett Hamish. – Bevásárlókörúton volt?

A nő bólintott. Egy műanyag reklámszatyor fityegett a karján „Huncut lányok” felirattal. Hamish már tudta, hogy ez Strathbane legújabb fehérneműboltja, mivel nem sokkal ezelőtt volt alkalma tanulmányozni a kirakatban a finom árucikkeket. El is csodálkozott, vajon ki veszi ezeket, mert a Strathbane-től Lochdubh-ig terjedő szakaszon a szárítóköteleken sokkal robusztusabb és praktikusabb darabok lengedeztek.

Miközben a hátuk mögött hagyták Strathbane-t, Hamish így szólt:

– Peter Hynd elég nagy felfordulást okozott.

– És micsoda elbűvölő fiú! – lelkesedett Edie. – Mielőtt a falunkba jött, állandóan nyüstöltem a lányokat, hogy mozogjanak, de semmivel nem lehetett rávenni őket. Most bezzeg mind ott vannak az óráimon, minden áldott nap.

– Ügyesen csinálja – ismerte el Hamish. Aztán gonoszul hozzátette: – Kár, hogy nincsenek Drimben fiatal menyecskék, akik közül Peter elvehetne valakit.

Kínos csend támadt, aztán Edie így szólt:

– Ó, hát azt mondja nekem Peter egyik nap, valahogy így: „Nem tudok én mit kezdeni a fiatal lányokkal, Edie. Csak az érett nők érdekelnek.” Ezt mondta.

– És konkrétan gondolt is valakire mint érett nőre?

Edie kuncogott egy sort, és megrezegtette ritkás szempilláit.

– Hát, azt nem mondhatom meg…

Hamish rájött, hogy ez az alattomos Peter valamiképp minden egyes nővel elhitette Drimben, hogy ő a kedvenc. Megborzongott. Ez nagyon szórakoztató lehetett Peternek, de annál veszélyesebb játék a skót Felföldnek ebben az elzárt szegletében.

Edie egész úton az átalakításokról és javításokról fecsegett, amelyeket Peter megcsinált a paraszthízon, míg végre megérkeztek Drimbe, ahol Hamish boldogan ugrott ki Harry Baxter háza előtt, és elmenekült Edie-től.

Az ajtóban egy utcakölyöknek kinéző gyerek üldögélt, és a semmibe bámult azokkal a jellegzetes világosszürke, felföldi szemekkel. Hamish kezet nyújtott neki és bemutatkozott. A kislány megrázta.

– Heather vagyok – mondta komolyan.

Hamish olyan tizenkétéves-formának saccolta.

– Itthon van a mamád vagy a papád?

– Igen. De a papa alszik.

– Majd akkor a mamáddal beszélek.

Hamish beslisszolt a gyerek mellett, és egészen elbátortalanította a kislány vizsla tekintete. Betty Baxter a konyhában tett-vett, durva szálú, festett szőke haját feltornyozta egy kontyba, természeténél fogva cigánybarna bőrét most vastag alapozóréteg fedte el.

– Beugrottam megkérdezni, nem tudna-e elvinni a férje Lochdubh-ba, amikor halászni indul.

– El tudja vinni biztos – mondta Betty. – Akar egy teát? Épp fel akartam kelteni az embert, hogy igyon ő is.

– Ez nagyon kedves magától.

– Hát üljék le. – Az ajtóhoz lépett, és felordított a lépcsőn: – Harry! Tea!

Pár perc múlva Harry csoszogott be, mosdatlanul és borostásan, a hózentróger pántjai rálógtak lötyögős nadrágjára. Hamisht bosszantotta a látvány. Mit várnak a férfiak Drimben, ha így néznek ki?

A tea mellé uzsonna is járt: fish and chips és vajas kenyér került az asztalra. Hamish elmondta Harrynek a kérését, az megígérte, hogy elviszi, majd ettek tovább csendben, hármasban.

– A kislány nem eszik velünk? – kérdezte Hamish.

– Ja, ő? – rántotta meg a vállát Betty. – Bejön az majd, ha éhes.

Amikor végeztek az evéssel, Harry meghúzta a nadrágtartóját, letörölte a száját a kézfejével, felrántotta a bakancsát, és belebújt a vízhatlan köpenyébe.

– Várjon meg kint a furgonban, Hamish – mondta –, mindjárt megyek.

Hamish kiment, beült az utasülésre, letekerte az ablakot és várt. Tisztán hallotta a hangokat a házból.

– Nem fogsz ma elmenni a táncestre! – harsogott Harry.

– Oda megyek, ahová akarok! – vágott vissza éles hangján Betty gőgösen.

– Áh, mind komplett hülyét csináltok magatokból egy ilyen kis mitugrász miatt, aki röhög rajtatok bele a markába. Egyébként meg ne reménykedj. Látták a házából éjjel kettőkor kijönni Ailsa Kennedyt, Jock feleségét.

– Ez hazugság! – lihegte Betty felháborodva.

Hamish kissé oldalra fordította a fejét, és meglátta a kis Heathert. A fűben ült, vékonyka hátát a házfalnak támasztotta. Hamish kimászott a furgonból.

– Jön már, Harry? – kiáltotta el magát jó hangosan és ingerülten. – A kis Heather meg itt ül kint és nyilván éhes.

Hirtelen elhallgattak a házban, aztán Harry robogott ki vörös arccal. Bemászott a furgonba, mire Hamish gyorsan bepattant mellé az utasülésre.

Némán autóztak Lochdubh-ig, Harry olyan sebességgel vágódott be a kanyarokba, mintha próbálná a lehető leggyorsabban a háta mögött hagyni a feleségét. Hamish borongva arra gondolt, a saját lelki békéje érdekében hagynia kéne a csudába a drim-beli felfordulást. Csakhogy még ott volt az illegális kocsma ügye, amelyet Jock Kennedy üzemeltetett. A lelkiismeret és a kötelesség is azt súgta Hamishnek, valamit kezdenie kell vele. De nem most.

Miután Harry kitette, átült a saját autójába, és elgurult a Tommel Kastélyszállóhoz. Mackó Sophy gondoskodását élvezte, mivel, mint Hamish megtudta, Priscilla átment Invernessbe meglátogatni a barátait. Miféle barátokról lehet szó? – töprengett Hamish, és úrrá lett rajta a szomorúság. Elképzelt egy nagy házat Inverness kertvárosában néhány tehetős, facér fiúval, néhány *sikeres* facér fiúval.

Sophy felderülve észlelte a Hamish arcát árnyékoló bánatot.

– Tudja, Hamish – kezdte –, szerintem ez az este tökéletes alkalom lenne, hogy én vigyem el magát vacsorázni. Mit

szólna, ha megint az olasz étterembe mennénk?

– Miért is ne? – felelte Hamish különösebb lelkesedés nélkül. – Találkozzunk ott nyolckor. Még van pár elintézendő dolgom.

Visszament a rendőrőrsre és megetette Mackót, aki kitörő örömmel fogadta a második vacsorát, mivel Priscilla egyszer már bőkezűen ellátta, mielőtt elment Invernessbe. Hamish vonakodva megmosdott, átöltözött, majd elindult az olasz étterembe.

– Lassan törzsvendég lesz – jegyezte meg Willie Lamont. – Miss Halburton-Smythe az ablak melletti asztalt szereti.

– Nem Priscillával vacsorázom.

– Akkor üljön bárhová – felelte Willie savanyúan.

Hamish sóhajtott. Senkinek nem fog tetszeni Lochdubh-ban, hogy már másodszor vacsorázik Sophyval, és holnapra az egész falu tud majd róla, beleértve Priscillát. Megérkezett Sophy. Tweedszoknyát viselt rózsaszín, hosszú ujjú felsővel. Áradt belőle a frissesség, az energia, a felszabadultság. Hamish örült, hogy a lány nem öltözött ki. Priscilla, gondolta hűtlenül, mindig kicsípte magát, ha vacsorázni mentek, még ehhez a kis helyi vendéglőhöz is. De Hamish öröme igazából gyáva megfontolásból fakadt: ha Sophy túl elegánsan állít be, az sokkal inkább egy randevú látszatát keltené.

– Hogy tetszett a ház? – érdeklődött Sophy, miután rendeltek.

Hamish nem strapálta magát vele, hogy megkérdezze, honnan tud róla Sophy, hogy házat nézett. Ha az ember a Felföldön él, hozzá van szokva, hogy mindenki mindenkiről

tudja, hova megy és mit csinál.

– Nem tetszett – mondta. – Nem, Willie, nem akarom megkóstolni a bort. Nyilván ugyanolyan, mint tegnap este.

– Nem egy nagy borszakértő, igaz? – kérdezte Willie. – Az aroma üvegről üvegre más és más.

– De nem azoknak a hatalmas bolgár vörösboros kannáknak az aromája, amiből te megtöltötted ezeket az üvegeket. Láttam a konyhában.

– Ó, hogy el tudja rontani a hangulatot! – méltatlankodott Willie a bűnbánat legkisebb jele nélkül.

– Miért nem tetszett a ház? – firtatta Sophy.

– Biztos ostobaságnak gondolja majd… a gonosz erők miatt.

– Nem, egyáltalán nem hiszem, hogy ostobaság, Hamish. Néhány háznak nagyon rossz az atmoszférája.

– Igen, csak egy kicsit túl messzire mentem. Hagytam Priscillát hazajönni, én meg elindultam, hogy megkeressem a tulajt. Az az érzésem, hogy a férj veri a feleségét. De nem nagyon drámai a helyzet.

– Ó, de azért valamit mégis tenni kéne. Gondoljon a gyerekekre.

– Nem tehetek semmit. A rendőrség nem intézkedhet addig, amíg a feleség nem tesz feljelentést.

– Akkor biztatnia kellene rá!

– Meglátom. De nem egyszerű. Strathbane-hez és az ottani ügyekhez nekem lényegében nincs közöm.

– Gondolom – felelte Sophy. – Ó, megtudtam, hogy az a gyönyörű fiatalember, aki Priscillával vacsorázott itt tegnap,

odaát Drimben lakik.

– Igen – mondta Hamish savanyú ábrázattal –, és istenemre, azt kívánom, bárcsak ne így volna.

– Féltékeny, Hamish?

– Rá és Priscillára? Nem, Priscilla nem bolond. A helyzet a következő. A fickó kikezd minden középkorú nővel Drimben, és azok hagyják is, hogy elcsavarja a fejüket. Egyfolytában csinosítgatják magukat – hajfestés, tornaórák, különleges alsónemű…

– Az alsóneműről meg honnan tud? – cukkolta Sophy.

– Találkoztam egyikőjükkel, akinek a kezében ott volt az új fehérneműbolt, a Huncut lányok reklámszatyra.

– Nyilván teljesen ártalmatlan az egész. Ha a pasi mindannyiukkal flörtöl, akkor nincs, akinek a féltékenysége veszélyes méreteket ölthetne.

– Ez nem Perth – mondta Hamish gőgösen, mintha Perth legalábbis Dél-Angliában lenne, és nem épp a Felföld alatt, Közép-Skóciában. – A férfiak kombinálnak, és elönti őket az indulat.

– Hát majd egyikük orrba vágja, és akkor visszavonulót fúj.

Hamish a fejét ingatta.

– Bajt szimatolok.

– „Bal hüvelykem bizsereg, gonosz lélek közeleg”?[1]

– Valami ilyesmi.

A skót táncest teljes lendülettel zajlott a kultúrházban. Ailsa Kennedy a „Dashing White Sergeant”-re ropta Peter Hynddel. Tűzvörös haja – nem festett – körülötte repkedett, tekintélyt

parancsoló mellei majd' átdöfték a ruháját, és mintha vádlóan mutattak volna előre. Dereka vékony volt, repkedő szoknyája alatt széles csípő dudorodott. Áthatóan kék szeme ezen az estén csak úgy sugárzott a jókedvtől, ahogy Peter forgatta őt. Jock Kennedy egy oszlopnak támaszkodott és mogorván figyelt, hatalmas karjait összefonta hordónyi mellkasa előtt. Aztán hirtelen ellökte magát az oszloptól, kiballagott a gyöngyházfényű észak-skóciai éjszakába, és csatlakozott egy csapat férfiemberhez, akik egymás között adogatták körbe a whiskysüveget.

– Épp azt vitattuk meg, mit csináljunk vele – mondta Jimmy Macleod, a gazda, fejével a táncterem felé biccentve.

– Az angollal? – kérdezett vissza Jock. – Én leginkább beverném a fejét.

A férfiak – mokány, dühös, keserű kanok – szorosabban tömörültek köré.

– Jól beszélsz, Jock, nosza, csináld! – biztatták. Aztán egy hang a többit túlszárnyalva: – Kihívom ide egy kortyra, te meg helybenhagyod.

Jock elvigyorodott.

– Jó lesz az, hívjad csak ki. Ideje, hogy ez a zsivány belekóstoljon a felföldi vendégszeretetbe.

A nők látták, hogy Peterhez odamegy valaki, majd mindketten az ajtóhoz indulnak.

– Én is megyek – mondta Betty Baxter Ailsa Kennedynek. – Ezek ott kint készülnek valamire.

A két nő kisietett, aztán Betty felsikoltott, mert Jock Kennedy feltűrte az ingujját és így szólt:

– Ideje, hogy elagyabugyáljalak!

A táncosok kitódultak, pillanatok alatt körbeállták a két férfit, miközben a nők sikítoztak és kiáltoztak, hogy Petert meg fogják ölni.

Jock meglódult, hatalmas ökle a levegőbe lendült. Peter kicselezett minden ütést, cikázott, mint a villám, míg Jock nehézkesen forgott körbe, és próbált bevinni egy-egy találatot. Aztán Peter felkapta a lábát, és egy karaterúgással teljes erőből egyenesen Jock Kennedy golyóiba talált. Jock elüvöltötte magát, felbukfencezett és öklendezni kezdett a földön.

– Te akartad – mondta Peter vidáman, és az izgatott, áhítatos nők seregletétől körülvéve visszatért a táncparkettre.

Heather Baxter lassan kilépett az árnyékból, kicsi arca fehérlett a sötétben. Legszebb ünneplős ruháján megcsillant a halovány fény. Elindult a közösségi háztól az otthonuk felé, súlytalanul és szinte libegve, mint egy éjjeli lepke, a lába nesztelenül surrant a fűben.

4. fejezet

A legédesebb szavakkal él,
s ahogy néz, elvakít,
Oly szenvedéllyel fogadkozik,
esküszik kedvesen,
Becsapva lenni általa
a mennyország nekem.

– Nathaniel Lee –

Miután a fülébe jutott, hogy Hamisht előző este Sophyval látták vacsorázni, Priscilla kapott egy hívást Susan Daviottól.

– Egészen közel van a Craigallenhez – fuvolázta Mrs. Daviot. – Csudaszép és egy nagyon előnyös ajánlat, Priscilla. Ma a segélyezési konferenciára kell mennem a városházára, de ha szeretnétek Hamishsel megnézni, elmondom a részleteket.

Priscilla felírta az információkat. Nem állt szándékában, hogy bármit is szervezkedjen újabb háznézés dolgában. Miért bosszantaná tovább Hamisht? De miután letette a kagylót, belépett az apja, nézte egy darabig a lányát, majd a sarkán billegve megkérdezte:

– Hogy ment tegnap este Fraseréknél?

– Jól – mondta Priscilla. – Kellemes este volt.

– John Fraser otthon volt?

– Igen, pár napig itthon van.

– Na, ez az a fickó, akin gondolkodnod kéne. Sikeres tőzsdeügynök. Ha arra gondolok, hogy a lányom egyáltalán számításba veszi, hogy egy mihaszna felföldi mellé adja magát…

– Elég volt! – szakította félbe Priscilla élesen. – Ki oldotta meg azokat az eseteket, amelyekkel Strathbane befürdött? Ki…?

– És ki az a lusta naplopó, aki nem fogadja el az előléptetést?

– Hamish főfelügyelő lesz a napokban.

– Ostobaság!

Priscilla felkapta a jegyzeteit, és az ajtó felé indult.

– Fejezd be Hamish kritizálását, papa, mert ezzel a legkevésbé sem tudsz rám hatni.

És valahogy mégis hatott az atyai befolyás. Priscilla úgy érezte a rendőrőrs felé autózva, még soha nem volt ennyire elszánt, hogy kimozdítsa Hamisht ebből a faluból, és elindítsa a karrier útján.

Hamish a tyúkjait etette. Az arcán felderült a régi öröm, amikor meglátta a menyasszonyát, de rögtön elkomorult a tekintete, amikor a Priscilla kezében lévő jegyzetekre tévedt.

– Találtál egy másik házat? – kérdezte.

– Figyelj, nem veszítünk vele semmit, ha megnézzük, Hamish. Jól sikerült a tegnapi vacsorátok?

– Jaja, remek volt.

– Mint a menyasszonyod, úgy érzem, rá kell kérdeznem a szándékaidra Sophy Bissetet illetően.

– A szándékom, hogy kiegyenlítsem a számlát. Sophy meghívott, nem én hívtam őt, és mivel te elmentél Invernessbe anélkül, hogy felhívtál volna…

– Hívtalak, csak még nem voltál otthon. Mit tudtál meg a házról?

– Úgy tűnik, a Craigallen tulaja veri a feleségét.

– Ez biztos?

– Nem egészen.

Priscilla sóhajtott.

– Nézzük meg azt a másik házat, Hamish. Valami tisztességes helyen kell felnevelnünk a gyerekeinket.

Hamish szeme gúnyosan megcsillant.

– Igen, gyerekek, az jó volna! Tudsz valamit arról, hogyan lehet gyerekekhez jutni, Priscilla?

– Hamish! Jössz megnézni a házat, vagy sem?

– Egy feltétellel: ha beugrunk Drimbe hazafelé.

– Miért?

– Jock Kennedy illegális kocsmát működtet a boltja hátuljában. Most, hogy már tudok róla, be kell szüntetnem.

– Rendben.

– Én vezetek, mert rendőrségi ügyet is intézünk ma. Mackó, le! – A kutya hátsó lábain állt, sáros mellső tappancsait Priscilla szoknyáján nyugtatta.

– Engem nem zavar – mondta Priscilla. – Elvihetjük magunkkal.

Hamish elérzékenyült. Priscilla kifinomult szépsége nemegyszer keveredett ellentmondásba a megfontolatlanságával Mackó koszos mancsainak következményeit illetően – épp emiatt szeretett bele újra és újra Hamish. Félretolta a kutyát, és karjai közé vonta Priscillát, de az így szólt:

– Néz minket a szomszédod.

Hamish úgy érezte, a lány agyoncsapta a pillanatot. Ebben a percben fütyült rá, ki nézi őket. Teljes szívéből azt kívánta, bárcsak adná már fel Priscilla a tartózkodását. Hirtelen élénken megjelent előtte egy emlék Willie Lamontról, amikor Lucia vőlegénye volt, és elkapta a lányt egy csókos ölelésre, de észrevett egy csapat vigyorgó falubelit. Mondott valamit a gyönyörű Luciának, mire az elnevette magát, Willie derekára fonta a karját, vállára hajtotta a fejét, és így mentek be az étterembe. Hamish kezdett igazán dühös leni Priscillára. *Megérdemel* valakit, aki egy kicsit több melegséget képes adni, és nem dirigál ennyit. Priscilla megérezte a vőlegénye hangulatváltozását, amikor beültek az autóba. A lány legszívesebben Hamish karjára tette volna a kezét, azzal, hogy „Felejtsd el!”, de eszébe jutott apja dühös és megvető arckifejezése, így hát csendben maradt.

Amikor a Craigallen közelébe értek, Priscilla így szólt:

– Akarsz vetni rá még egy pillantást?

Hamish megrázta a fejét, de ahogy lassan elhajtottak a ház mellett, meglátta Mrs. Hendryt a kertben, és lefékezett.

– Talán mégis, csak így gyorsan, kívülről.

Amint Priscilla észrevette Mrs. Hendryt, rögtön érteni vélte

Hamish feltámadt lelkesedését, hogy megnézzen egy házat, ami egyáltalán nem a kedvére való. Szerette volna gyorsan lebeszélni róla, de Mrs. Hendry már fel is emelkedett egy virágágyásból, amiből épp a gyomokat huzigálta ki.

– Milyen öröm újra látni önt! – mondta Hamishnek. – Jöjjön csak be, amúgy is fel akartam tenni egy teát.

Priscilla épp tiltakozásra nyitotta volna a száját, de Hamish már lendületben volt.

– Nagyon jólesne most egy tea – csacsogta a férfi Mrs. Hendry nyomában a ház felé menet, miközben hátra sem nézett, hogy Priscilla követi-e.

– Aggódtam a kert állapota miatt – magyarázta Mrs. Hendry. – Nem nagyon lehet ma jó munkásokat kapni. Van valami remény, hogy megveszik? – Bizarr kis kacajt hallatott. – A férjem szerint az én hibám, hogy nem tudjuk eladni, de hát maguk, férfiak már csak ilyenek. Mindig valakit hibáztatniuk kell.

– Csakugyan így áll a dolog – értett egyet Hamish, kerülve Priscilla pillantását. – Sok olyan esettel találkozom, amikor a férj a feleségén veri le a kudarcait.

– Igazán remélem, Mr. Macbeth – mondta Mrs. Hendry –, nem azt sugallja, hogy a férjem ver engem!

Hamish rémülten emelte fel a kezét.

– Ilyesmit mondtam volna? Ó, nem, csak rendőr vagyok, Mrs. Hendry.

– Csakugyan? – Az asszony zajosan csörömpölt a csészékkel.

– És el sem hinné, micsoda pokolban él néhány nő. Amikor

meg azt mondom nekik: gyerünk a bíróság elé az emberrel, csak néznek rám kifejezéstelenül és azt felelik: „De hisz nem csinált semmi rosszat. Azonkívül itt vannak nekem a gyerekek”. És tényleg ott vannak szegények, hogy aztán sérülten és nyomorúságban nőjenek fel.

Mrs. Hendry kiejtette kezéből a teáskannát. A forró víz szanaszét spriccelt a konyhakövön.

Priscilla felkapott egy konyharuhát a szárítóról.

– Nem, nem, hagyja csak! – mondta Mrs. Hendry élesen. – Hagyja! Elég rosszul aludtam az éjjel, és nem túl jók az idegeim. Sajnálom. Talán jobb, ha most mennek.

– Gyere, Hamish – mondta Priscilla. – Biztos benne, hogy ne segítsek feltakarítani, Mrs. Hendry?

Az asszony megrázta a fejét.

Hamish és Priscilla csendben kimentek. Az autóban Hamish megköszörülte a torkát, és így szólt:

– Semmi nem történik addig, amíg ő nem akarja.

– Pontosan – értett egyet Priscilla. – Itt fordulj be balra, Hamish. Úgy hívják a házat, amit megnéznék, hogy Menedék. Pár száz yard jobbra. Petermanéknek hívják a tulajdonosokat.

Hamish leparkolt a ház előtt. Alacsony, négyszögletű épület volt, Hamish úgy tippelt, valamikor a harmincas években építhették. A kertet szépen rendezett virág- és zöldségágyások uralták, precízen azonos távolságban, mintha vonalzóval mérték volna ki a helyüket.

Az egyszintes, palatetős épület falait kavicsos vakolat borította, a bejárati ajtó felső részét festett üveg díszítette. Priscilla megrázta az ajtó mellé szerelt hajóharang-utánzatot.

Sovány, nyugtalan nő nyitott ajtót. Előregörbülő vállából két karja egyenesen csüngött lefelé, feje enyhén lógott, amitől úgy nézett ki, mintha valaki egy ruhafogast ékelt volna a kardigánjába. Egy hosszú hajtincs rálógott a szemöldökére, ami alatt palaszürke szempár vizslatta a látogatókat. Szűk farmert és tornacipőt viselt.

– Jó napot – üdvözölte Priscilla. – A házat jöttünk megnézni. Mrs. Peterman?

– Igen. – A nő kezet nyújtott. Kézfeje vörös volt és fényes, a csuklója duzzadt.

– Priscilla Halburton-Smythe vagyok, ő itt Hamish Macbeth, a vőlegényem.

– Örvendek. – Enyhe yorkshire-i tájszólással beszélt. – Körbevezetem magukat. Egyet mondhatok, ez a ház mindig tiszta. A földről is lehet enni. Kezdjük a szalonnal.

A szalonban, amelyre a hölgy szemlátomást igen büszke volt, egy gombaszín, háromrészes ülőgarnitúra terpeszkedett, ami úgy nézett ki, mintha még soha nem ültek volna rajta. És bár a hajolaj korszakának már rég leáldozott, a kanapét és a két fotel támláját is csipkés védőterítő borította. Egy rózsaszín csempével kirakott kandallóban műhasábokon elektromos tűz lobogott. A kanapé előtt egy alacsony dohányzóasztalka állt, rajta flamencotáncosokkal díszített poháralátétek. Az egyik fal mellett egy hifiberendezést láttak, a kandalló fölött pedig egy amatőr festmény díszelgett rikító színeivel, ami egészen különös perspektívából ábrázolt valami hegyvidéki tájat. A levegő hűvös volt és áporodott.

– És most az étkező – adta ki az utasítást Mrs. Peterman.

Görbe vállával, lecsüngő karjaival úgy nézett ki, mint egy rajzfilmfigura egy silány animációs filmben, akinél a rajzoló meg akarta spórolni a munkát.

Priscilla és Hamish egymás mellett álltak a szoba közepén, nézték a hosszú étkezőasztalt, körülötte az egyenes hátú faszékeket a hímzett ülőpárnákkal, amelyek olyan rémes színekben pompáztak, hogy Hamish erősen gyanította, Mrs. Peterman művei. Egy tálalószekrény is gazdagította a berendezést, abból a fajtából, amit svédbútornak hívnak, és az a tipikus lehangolóan geometrikus kreáció. Odakint feltámadt a szokásos heves, váratlan rohamokkal támadó sutherlandi szél, amitől Hamish valami ideiglenes kinövésnek érezte ezt a házat a felföldi tájban, a lápok és hegyek között, amelyek a „festői kilátást" biztosították az ablakon túl.

– Nincs központi fűtés? – nézett körül Hamish.

– Hőtárolós kályháink vannak – magyarázta Mrs. Peterman –, de csak télen használjuk őket. A túl sok fűtés puhánnyá teszi az embert. A konyha itt van az étkező mögött.

A helyiség tele volt azokkal a fényes, fehér, elemes bútorokkal, amelyeket a csináld-magad barkácsáruházakban lehet beszerezni. A közepét egy műanyag tetejű asztal, és négy műanyag ülőkéjű fém konyhai szék foglalta el.

– A hűtőt és a tűzhelyet elvisszük – jelentette ki Mrs. Peterman. Priscilla ezen a ponton már nem tudott szóhoz jutni. Menekülni akart. De még hátravoltak a hálószobák, kettő is, az egyik kétágyas, a másik egy személynek. Az előbbibe két keskeny, kemény ágyat állítottak, amelyeket egy éjjeliszekrény választott el, rajta egy Biblia. A falon az ágyak

fölött felirat hirdette: „Isten, aki látsz engem!”.

– A vendégszoba – mondta Mrs. Peterman, kitárva egy másik ajtót. Mindketten elkomorulva bámultak a cellányi lyukra.

– Nos, ez mind nagyon szép – közölte Priscilla derűsen. – Majd értesítjük, mire jutottunk. Még több helyet is meg kell néznünk.

– Ennél jobbat nem fognak találni – vágta rá a hölgy. – Csak most hirdettük meg. Nem úgy, mint azok ott a Craigallent. Már egy éve árulják.

– Mrs. Hendry igazán kedves hölgy.

– Ó, hogy ő? Mikkel kell megküzdeni néha a nőknek…

– Mikkel?

Mrs. Peterman szája úgy zárult össze, mint egy harapófogó.

– Nem pletykálok a szomszédaimról.

– Hát, erről ennyit – mondta Hamish egy megkönnyebbült sóhajjal, míg hazafelé autóztak. – Csak azt ne mondd, hogy ilyen helyen akarsz élni, Priscilla.

– Nem, ez borzalmas volt – ismerte be a lány. – De a Craigallen teljesen rendben van, Hamish.

– Gonosz hely – vágta el a beszélgetést Hamish. – Gyerünk Drimbe.

– Tudod, mi az érdekes? – szólalt meg Priscilla. – Hogy sosem jártam még Drimben, mióta itt élek. Azt mondják, amolyan halott hely.

– Igen, teljesen olyan.

Drim felé autózva látták maguk alatt a feketén csillogó tavat, ezt a kicsinyke tengerszemet a fölé magasodó

hegyfalak közé ékelve. A hegyek oldalát borító törmelékes kőzetben egy árva növény sem élt meg, leszámítva itt-ott egy-egy elsatnyult fát. Amikor kiszálltak az autóból, a levegő párás és mozdulatlan volt. Vagy a szél inalt el hirtelen, gondolta Priscilla, vagy Drim volt ennyire védett, hogy egy szusszanásnyi fuvallat sem kavarta fel a tó fekete vizét.

– Miért akar valaki itt élni? – tűnődött Priscilla, ahogy körülnézett.

Hamish megvonta a vállát.

– És miért akar valaki Strathbane-ben élni, Priscilla? Jobb, ha itt megvársz. Magam megyek be Jockhoz.

Miután Hamish eltűnt a kocsma mélyén, a közösségi házból szállingózni kezdtek az asszonyok a tornaóra után. Megtorpantak, amikor meglátták Priscillát a rendőrségi terepjáró mellett. A lány rövid, kék, puha gyapjúszoknyát viselt, és egy rövid ujjú gyapjúfelsőt. A vállára egy fehér kasmírkardigánt terített. Átlátszó harisnyába bújtatott hosszú lábai magas sarkú, barna bőr körömcipőben végződtek. A nők összetömörültek, és puha szőke hajától a cipője hegyéig alaposan megnézték maguknak Priscillát.

– Mi dolga van itt egy ilyennek? – kérdezte Betty Baxter harsányan.

– Talán Peterhez jött – fogalmazta meg mindannyiuk aggodalmát Nancy Macleod.

– Egy rendőrségi autóval? – csatlakozott Alice MacQueen, a fodrász.

Priscilla látta, hogy őt nézik, és próbaképpen elmosolyodott. A túloldalról nem érkeztek viszonzásképp

mosolyok, ellenben olyan kemény tekintetek záporoztak rá, mint a skót hegyi kavics.

Bent a kocsmában, miután a felesége előhívta a boltost a hátsó traktusból, Hamish előadta Jock Kennedynek, mi járatban van.

– Nézd, Jock – magyarázta Hamish –, tudom, hogy valami kocsmafélét üzemeltetsz hátul zárás után, de ezt most be kell fejezni.

Jock dühödten ráncolta a homlokát.

– Ki mondta ezt neked?

– Nem számít. Be kell fejezned.

– Nem tilthatod meg, hogy néhány barátommal összeüljünk.

– Azt nem, és ajánlom, hogy másról ne is legyen szó. Ha Strathbane-ben megtudnák, mi folyik itt, és egyik este felbukkannának, hogy venné az ki magát rám nézve? Nem büntetlek meg, Jock, és nem kérem, hogy hátramehessek. Csak biztosíts róla, hogy semmilyen illegális tevékenységet nem folytatsz majd a jövőben.

– Nem kéne egy ilyen becsületes embert zaklatnod, mint én – morogta Jock. – Inkább az angolnak néznél utána.

– Mit csinált?

– Szabálytalanul verekszik. Tökön rúgott.

Ailsa éles kacajt hallatott.

– Önvédelem volt! Ezt hallgassa meg, Macbeth. A táncesten történt. Ez itt rávette a többit, hogy hívják ki Petert egy kis itókára, és amikor Peter megjelent, Jock harciaskodni kezdett vele. Hogy péppé veri, aszondja. – Ailsa megint

elnevette magát. – Na, hát megkaptad a magadét, úgyhogy most már hagyjál békét neki.

– Az angolnak meg vannak számlálva itt a napjai, asszony.

– Magatokra hagylak benneteket, Jock – szólt közbe Hamish türelmetlenül. – Ne feledd, amit mondtam.

Hamish kiment az autóhoz. Egy pillanatra megtorpant, hogy jobban megnézze az orra előtt zajló jelenetet. Priscilla a tó felé fordult, és próbált úgy tenni, mintha mi sem zavarná. Drim asszonyai lassan közelebb húzódtak hozzá, mintha valami ritka vadállatot tanulmányoznának.

– Hess innen! – kiáltotta Hamish a sereglethez futva, karjait meglengetve.

Gondterhelten tért vissza Priscillához.

– Ez a nagy marha, Jock Kennedy összeverekedett Peter Hynddel, mire az ott rúgta meg, ahol a legjobban fáj.

– Ez baj – mondta Priscilla. – Egy felföldi nem felejt, és nem bocsát meg addig, míg bosszút nem áll.

– Egy este még elkapják – mondta Hamish. – Gyerünk és beszéljünk a lelkésszel.

– Miért?

– Ő volna az, aki felel a nyája erkölcseiért.

Elsétáltak a lelkész házához, ahol ezúttal Mr. Callum Duncant és a feleségét, Annie-t is otthon találták.

A nappaliban ültették le a vendégeiket, és míg Annie teát és pogácsát szolgált fel, a lelkész elcsevegett egy kicsit erről-arról Hamishsel. Az őrmester észrevette, hogy Annie haja újra természetes barna.

– Na, és mi hozta Drimbe? – tette fel a kérdést végül a

tiszteletes.

– Aggódom Peter Hynd miatt.

– A jövevényünk? Csudára barátságos és intelligens fiatalember. Remélem, nincs semmi baj vele.

– Az ön egyházközsége női tagjaival flörtöl. – Hamish nevetségesnek érezte magát, úgy beszélt, mint egy Viktória-korabeli erkölcscsősz. – Mindenféle érzelmi viharokat kavar. Észrevette, hogy megváltozott a nők viselkedése?

– Ó, hát kicsit megbolondultak, de hát a nők már csak ilyenek! – mondta elnézően a lelkész. Hamish Annie Duncanre pillantott, de az a teáskanna fölé hajolt nagy figyelemmel.

– Többről van szó – mondta Hamish határozottan. – A minap verekedés tört ki. Jock Kennedy és Peter Hynd kaptak hajba, és Peter… khm… megrúgta Jockot ott, ahol nagyon nem kellett volna.

– Ha egy ilyen bivallyal küzdött, mint Jock, feltételezem, úgy védte meg magát, ahogy tudta. Tudja, milyenek a felföldiek. Mindig él bennük bizonyos ellenszenv az idegenekkel szemben.

– Ez az ostoba ellenszenv az oka, hogy egy csomó jó ember odébb áll innen, és hátrahagyja az alja népet – jegyezte meg Hamish keserűen.

Annie szenvtelenül és derűsen szólt közbe:

– Úgy tűnik, Peter Hynd férfiakban és nőkben egyaránt képes feltámasztani a féltékenységet.

– Én nem vagyok irigy a fickóra – jelentette ki Hamish. – De ez komoly dolog. Ha ez a fiatalember nem nyugszik le, és

nem hagyja abba a bugyuta játszadozását a helybéliekkel, valaki még leszúrja. Én nagyon komolyan veszem az ügyet. Beszéljen a néppel a következő szertartáson, tiszteletes, és emlékeztesse őket a keserűség, az irigység, a bujaság vétkére.

– Édes istenem, és ők még szektásnak hívják szegény Callumot! – mondta Annie, hallhatóan jól szórakozva.

– Szeretnék rámutatni, hogy a legfőbb oka az indulatok elszabadulásának általában az alkoholizálás – mondta a lelkész –, és ilyesmi szóba sem jöhet Drimben.

– Ugyan már! – csattant fel Hamish. – Mindenkinek kéznél van az üveg. Az, hogy nem árusítják nyíltan, még nem veszi el a kedvük az ivástól, és fogadni mernék, hogy nem egy illegális árusítóhely működik még itt, a hegyek között is.

– Biztos vagyok benne, hogy a szándékai a legjobbak – folytatta váratlanul rideg hangnemben Mr. Duncan. – Végezze csak a munkáját, ahogy én is végzem az enyémet. Nem fogom elmulasztani, hogy emlékeztessem a gyülekezetet vasárnap az erkölcsös életre. És most beszélhetnénk valami kellemesebbről? Miss Halburton-Smythe, jól sejtem, hogy a családjuk otthona jelenleg egy hotel? Nem érzi magát rosszul benne? Vagy már megbarátkozott vele?

Priscilla könnyedén csevegett a hotelben töltött hétköznapok nehézségeiről, míg Hamish magában őrlődve gunnyasztott. Csakugyan irigy volna Peter Hyndre? De már azelőtt baljós érzései voltak a fickóval kapcsolatban, hogy az elvitte Priscillát vacsorázni.

Amikor kijöttek a lelkészlakból, ködcsíkok ereszkedtek a

hegyek lejtőire, mintha hosszú ujjak matatnának rajtuk.

Mielőtt beszálltak volna a terepjáróba, Priscilla habozva megállt az autó mellett.

– Hamish – mondta –, amikor elmentem a jóshoz, mert azt hittem, nála vagy, valami furcsát mondott.

– Tényleg, és mi volt az?

– Azt mondta, egy gyönyörű fiatalember közénk fog állni.

Hamish kedvetlenül bámulta az alászálló ködöt.

– Sose hitted egy szavát sem annak az embernek.

– Igaz is, most miért kellene hinnem neki? – helyeselt Priscilla felderülve. – Jól látod, Hamish. Ez a hely önmagában elég ahhoz, hogy a frászt hozza az emberre.

Beültek az autóba. Hamish kiengedte a kéziféket, és ekkor látta, hogy egy kicsi alak közeledik feléjük az úton a ködben. Heather Baxter. A szeme száraz volt, de az arcán még csorogtak könnyek. Hamish káromkodott egyet az orra alatt, újra behúzta a kéziféket és kimászott a kocsiból. A kislány meglátta őt, lekanyarodott az útról, és futni kezdett a tőzeglápon át a tó mellett, bele a ködbe.

– Heather! – kiáltott utána Hamish hangosan. – Heather! – De a válasz néma csend volt.

– Valami baj lehet Baxteréknél – mondta Hamish, amikor visszaült Priscilla mellé. – Elmegyünk megnézni.

Ám amikor odaértek a házhoz, zárva találták, és mindenütt csend honolt. A kémény sem füstölt. Hamish azon gondolkodott, visszamenjenek-e a központba megkeresni Betty Baxtert. Ahogy állt ott tépelődve, Heather Baxter bukkant fel a ház oldalában. Nyugodtnak és összeszedettnek

látszott.

– Ó, Mr. Macbeth – mondta. – Segíthetek?

– Láttam, hogy sírsz – mondta Hamish.

– Én? Ja, nem, biztos csak a köd miatt látszott úgy.

– Hol van a mamád?

– Edie Aubrey bingót rendez, arra ment el.

– Edie nem tornaórát szokott tartani?

– Utána csinálja néha a bingót.

– És a papád?

– Odafent van, alszik.

– Figyelj csak, Heather, ha bármikor beszélni szeretnél velem, hívj fel. – Hamish felírta a lochdubh-i rendőrőrs telefonszámát egy darab papírra, és odaadta a kislánynak.

– Köszönöm – vette át a papírt Heather, de Hamish észrevette, hogy összegyűrte a markában.

Visszaült Priscilla mellé, és elindultak. A tekergős úton felfelé kanyarogva immár tejfölsűrű ködön vágták át magukat, mígnem kilyukadtak a csúcson, ahol ragyogó napsütés és kék ég várta őket. Hamish megállt és visszanézett. Valahol a ködbe burkolva alattuk, a fekete hegyek lábánál ott nyújtózott Drim. Az őrmester megborzongott.

– Megtettem minden tőlem telhetőt – mondta Priscillának. – Nyomaszt engem ez a hely. A legjobb hagyni, ahogy van.

És csakugyan, a tarka, hangafüves rétek között, a szélvédőn áthatoló napsugarak melegében minden szorongása elpárolgott. Sok különös hely van a skót Felföldön, ahol a puszta föld is a nyomorúság zordon hangulatát árasztja,

mintha a terméketlen, sovány talaj és az ősi kövek a kemény évszázadok lenyomatát őriznék. Minden sokkal sivárabbnak érződik tőlük. Hamish megkönnyebbülten vezetett haza Lochdubh-ba.

Peter Hynd éjjel kettőkor üveg csörömpölésére ébredt. Kikászálódott az ágyból, és lemászott a létrán a tetőtéri hálószobából. Bement a konyhába, és felkapcsolta a világítást. Egy papírba csomagolt tégla hevert a betört konyhaablak alatt. Peter lehámozta róla a papírt, és kisimította a konyhaasztalon. Ez állt rajta nagybetűkkel: TŰNJ EL DRIMBŐL, VAGY MEGÖLÜNK. Betty Baxter ereszkedett le a létrán a hálószobából Peter köntösébe burkolózva.

– Mi történt? – kérdezte.

A férfi megmutatta neki az üzenetet.

– Lehet, hogy jobb lenne, ha most hazamennél.

– Harry elment halászni, és reggelig nem jön haza – mondta Betty. – Talán Jock és a többiek keze van a dologban. Fel kéne venned valamit – tette hozzá, végignézve a pucér Peteren.

– Miért? Megyek vissza aludni. Csak nem gondolod, hogy hagyom, hogy ezek itt elrontsák az álmomat?

– Félek – suttogta Betty.

Peter magához húzta, szájon csókolta, és egyikőjük sem látta az arcot, amely elővillant egy pillanatra a homályból, aztán el is tűnt.

Az élet eseménydússá vált Hamish Macbeth számára az elkövetkező hetekben, így szinte meg is feledkezett Drimről. Egy lopássorozat ütötte fel a fejét Carraskban, egy kis faluban negyven mérföldre Drimtől, ami azonban még Hamish körzetéhez tartozott.

Pechére a gyanú erősen egy jövevényre terelődött, még úgy is, hogy Hamish meg volt róla győződve, a legtöbb betelepülő nem érdemli meg a rossz hírnevet. De ez esetben úgy hitte, Sammy Dolan, az ír vendégmunkás a bűnös, aki jelenleg nem dolgozott, hanem lopta a napot. Hamish már épp lemondott róla, hogy valami szilárd bizonyítékhoz jusson, amikor az egyik helybéli elkotyogta neki, látták Dolant nem sokkal azelőtt Miss Tabbetnél ólálkodni. Miss Tabbet a helyi tanítónő volt, aki egy takaros kis faházban lakott a falun kívül, és az otthona betörésbiztos ház hírében állt.

Hamish meglátogatta a hölgyet, és javasolta, hogy ottmarad éjszakára a nappalijában. Miss Tabbet amolyan katonás, tréfát nem ismerő nőszemély volt, aki kiváló szakmai képesítései ellenére meglehetősen bugyután tudott viselkedni.

– Képtelenség, Mr. Macbeth – felelte a tanítónő. – Bármelyik betörőnek több esze van annál, hogy itt próbálkozzon.

Hamish eleresztett egy sóhajt. Miért kell mindig türelmesnek lennie és visszafogni magát? Legszívesebben megragadta volna a nő vézna nyakát és jól megrázta volna. Ehelyett hangosan így szólt:

– Nos, akkor legépelek egy jelentést, miszerint biztosra

vettem, hogy Dolan betör ma éjjel az otthonába, de maga visszautasította a segítséget. Két példányt készítek, egyet a strathbane-i főkapitányságnak, egyet a maga biztosítójának.

– Nem, erre nincs szükség – nézett rémülten Miss Tabbet. – Megnyugtathatom, hogy mindent megteszek, hogy segítsek a rendőrségnek, ha itt lesz az alkalom.

– Most van itt az alkalom.

– Na jó – mondta a tanítónő kelletlenül –, várhat a nappaliban, de a lábát törölje meg. Most tisztítottam ki a szőnyeget. De arra ne számítson, hogy főzöm majd magának a teákat. Megfizetem az adót, legyen ennyi elég. Csak az idejét pazarolja. Ez egy betörésbiztos ház.

– Mitől?

– Jöjjön csak ide – mondta Miss Tabbet, és Hamish egy pillanatra azt hitte, a nő menten fülön csípi, és úgy vonszolja magával, mint egy rossz gyereket. A tanítónő a bejárati ajtóhoz vezette, és győztesen mutatott a reteszek, biztonsági zárak és láncok erdejére.

– Mi a helyzet a hátsó ajtóval? – kérdezte Hamish.

Miss Tabbet felhorkant, és áttrappolt a konyhán. A hátsó ajtó hasonlóképp fel volt vértezve. Hamish hátrébb lépett, megnézte a konyhaablakot, és mosolyra húzódott a szája.

– Itt más teendője nincs is a betörőnek, csak kiütni az egyik ablaktáblát, benyúlni, és kinyitni a reteszt.

– De azt meghallanám, ha betörik az üveget – vágta rá a tanítónő diadalmasan. – Nagyon éberen alszom.

– Én be tudnám törni úgy, hogy egy aprócska zörejt sem hall – mondta Hamish. – Csak várja ki a végét. Itt leszek

hatkor.

– Tényleg, és miért olyan korán? – gúnyolódott Miss Tabbet. Ebben nagyon jó volt, éveken át fegyelmezte a diákjait a szarkazmus eszközével. – A betörő teára érkezik?

– Idejében szeretnék itt lenni, mielőtt elkezdi körbeszaglászni a házat – magyarázta Hamish. Melegen mosolyogva a szemébe nézett a nőnek, aki tőle szokatlanul visszamosolygott és zavartan pislogott az őrmesterre.

„Te idióta – korholta magát Hamish, miközben visszafelé sétált a faluba. – Lassan olyan leszel, mint Peter Hynd.” Ahogy erre gondolt, ismét felötlött benne Drim sötét képe a felkorbácsolt indulatokkal, amelyek a hegyek közt dühöngenek. Annyira a gondolataiba merült, hogy csaknem elment Sophy Bisset mellett, aki lelkesen üdvözölte.

– Mit csinál itt? – kérdezte Hamish meglepve.

– Szabadnapom van ma, és turistát játszom – felelte Sophy. – De *maga* mit csinál itt? – kérdezte, mintha nem hallotta volna, amikor Priscilla elújságolja Mr. Johnstonnak, hogy Hamish Carraskban nyomoz valami bűnténybe.

– Szolgálatban – felelte az őrmester.

– Van ideje egy teára? A falu végén, a kézművesbolt hátuljában tudok egy helyet.

– Hú, az remek lenne – mondta Hamish. – Melegség árasztotta el. Egy pillanatig sem hitte, hogy Sophy ne tudta volna, hogy ő, Hamish Carraskban teljesít szolgálatot, vagyis őutána jött ide. Priscilla pedig, aki régen, az eljegyzésük előtt otthagyott volna csapot-papot, csak hogy találkozhasson vele, most a füle botját sem mozdította. Hogy Priscilla

halálosan retteg mindenféle intimitástól, napról napra világosabbá vált, és Hamish egyre inkább azt gondolta, hogy reményei – „minden jóra fordul majd a nagy pillanatban”, nevezetesen a nászéjszakájukon – vészesen naiv elképzelések. S közben itt van a csinos kis Sophy, csillogó szemeivel, aki úgy örül a társaságának, hogy szinte ragyog. És egy barátságos carraski kismadár két barátságtalan lochdubh-ival is felért. Hamish mérges volt Priscillára és megbántva érezte magát, volt hát valami bosszúvágy abban, hogy különösen elbűvölően viselkedett Sophyval a kézművesbolt borsillatú kis hátsó helyiségében.

Hamish végül az órájára nézett.

– Mennem kell – mondta őszinte szomorúsággal. Együtt sétáltak ki a boltból.

– Akkor majd Lochdubh-ban látlak – búcsúzkodott Sophy. Majd lábujjhegyre állt és egy puszit nyomott Hamish arcára.

Az utca túloldalán Mrs. Fair, aki a Carrask kebele nevű kis fogadó tulajdonosa volt, kíváncsian figyelte a jelenetet, aztán felemelte a telefonkagylót.

– Tommel Kastélyszálló? – szólt bele a telefonba. – Beszélhetnék Miss Halburton-Smythe-szal?

Hamish örült, hogy Sophy társaságában magához vett egy kis teát meg süteményt, mert az este hosszúnak és kimerítőnek bizonyult. Szívesen nézett volna televíziót, hogy elüsse az időt, de Miss Tabbet, aki már magához tért a Hamish mosolyának köszönhető megigézett állapotából, közölte, hogy „nem helyesli”. Hamish mogorván értetlenkedett magában, egyáltalán miért van akkor a nőnek

tévéje. Miss Tabbet azonban csak ült és buzgón kötögetett, miközben koncertet hallgatott a rádióban, egy magyar zeneszerző modern darabját, csupa moll akkord dühös hangzavarát. Végül Hamish nagy megkönnyebbülésére elment lefeküdni. Az őrmester jól szórakozott rajta, amikor valamivel később a hangos horkolás lehallatszott a földszintre. Úgy alszik, mint a disznó, gondolta Hamish. Egy egész csapat betörő masírozhatna be ide, anélkül, hogy meghallaná.

Ránézett az órára. Még csak tíz óra volt. Bekapcsolta a tévét, megnézte a híradót, aztán egy gael nyelvű műsort, ami természetesen az erőszakos felföldi kitelepítések történetéről szólt, amikor a gazdákat elüldözték a földjeikről. Aztán egy nagyon kövér glasgow-i nő énekelt egy gyászdalt az elüldözöttekről, amelyet ő maga írt, és bár Hamish egy darabig élvezettel hallgatta a gael dialektus jellegzetes elharapott mássalhangzóit, végül elunta és kikapcsolta a tévét.

Vánszorogtak a percek. Éjfélkor lekattintotta a lépcsővilágítást, és ült a sötétben. Az éjszakák egyre sötétebbek lettek, és Hamish tudta, hogy kettőkor még egy órányit garantáltan nem érkezik a világos. Úgy tippelt, ez lesz az az óra, amikor Dolan megérkezik, már ha ő volt felelős a betörésekért.

Az éjjel két óra eljött és eltelt, Hamish ásított és nyújtózkodott. Miss Tabbet egy vén amazon, és valószínűleg még Dolan is inkább úgy döntött, hagyja a csodába ezt a házat. De ebben a pillanatban Hamish meghallotta.

Üvegcsörömpölés zaja a konyha felől.

Csendesen hátraosont a házban. Egy kéz tapogatózott befelé az üveg kiütött nyílásán, és a kilincs után nyúlt. Aztán egy elmosódott férfialak átmászott a mosogatón, és halkan a padlóra szökkent.

Hamish felkattintotta a konyhai világítást. Ott állt Sammy Dolan, zavartan pislogva az őrmesterre. De mielőtt Hamish megbilincselhette volna, Dolan előkapott egy otromba vadászkést a bakancsából.

– Lépjen hátrébb! – kiáltotta –, és nem esik bántódása.

Hamish hátranyúlt, felemelt a tűzhelyről egy nyeles serpenyőt, aztán villámgyorsan előrelendült, miközben lebukott, hogy elkerüljön egy halálos késszúrást, majd teljes erejéből fejbe vágta Dolant.

Az ír felüvöltött és a konyhapadlóra zuhant. Földre került ugyan, de nem ájult el, így Hamish átvonszolta a tűzhelyhez, és odabilincselte a készülék vaslábához. Aztán elmondta neki, milyen bűncselekmény elkövetéséért tartóztatja le, majd átment a nappaliba és felhívta Strathbane-t, hogy küldjenek ki segítséget bevinni Dolant.

Amikor visszament a konyhába, Dolan baljósan nézett fel, és szitkok áradatát zúdította rá.

– Pofa be – parancsolt rá Hamish. Felment az emeletre, és elindult a horkolás irányába. Miss Tabbet a hátán feküdt, arcán krém csillogott. Hamish a vállára tette a kezét és megrázta.

– Kifelé a hálószobámból, maga… maga… erőszaktevő! – ordított fel a nő.

– Ha valaha is eszembe jutna erőszakot tenni olyasvalakin, mint maga, önként jelentkezem a bolondokházában – jelentette ki Hamish határozottan. – Elkaptam a betörőjét.

– Mi? – Miss Tabbet szemlátomást nehezen engedte el a nemi erőszak gondolatát.

– Elkaptam a betörőt! Várom a kocsit Strathbane-ből, hogy bevigyék.

Miss Tabbet nagy nehezen felült az ágyban.

– Hol van?

– Odabilincseltem a tűzhelyhez. – Hamish megfordult, leballagott a lépcsőn, és visszament a konyhába.

Dolan már elcsendesedett, de ahogy meglátta Hamisht, újra rákezdte:

– Feljelentem rendőri brutalitásért!

– Csak nyugodtan – vonta meg a vállát Hamish, és bedugta a vízforralót. Úgy érezte, megérdemel egy kis kávét.

A konyhaajtóban Miss Tabbet jelent meg egy rózsaszín zseníliaköntösbe bugyolálva, és a földön ülő Dolanre meredt. Aztán a serpenyőre vándorolt a tekintete, amit Hamish a pultra dobott. Miss Tabbet felkapta.

– Mitől horpadt be a legjobb serpenyőm?

– Mert fejbe vágtam vele Dolant.

– Ez rendőri brutalitás, nem más! – siránkozott Dolan.

– A legjobb serpenyőm! – sipította Miss Tabbet. – És mit csinál azzal a vízforralóval?

– Benyújthat egy számlát a serpenyőért, ha akar – mondta Hamish nyugodtan. – És miután épp megmentettem attól, hogy kirabolják, egy kávét talán engedélyezhet. – Halkan

beszélt, mégis volt valami a hangjában, amitől Miss Tabbet szaporán pislogni kezdett és visszavonulót fújt. Hamish megkönnyebbülten hallotta, hogy felmegy a lépcsőn.

Az őrmester készített magának egy neszkávét, átvitte a nappaliba, és türelmesen megvárta, míg a rendőrségi furgon megérkezik Strathbane-ből, és elviszik Dolant. Reggel hat óra volt. Akárhogy is, fel kellett volna ébresztenie a tanítónőt, és szólni neki, hogy zárjon be mindent, miután ő elmegy, de már nem bírta elviselni a zsémbelődését, ráadásul már el is kapta a betörőt. Gyermeki örömöt érzett, ahogy otthagyta a koszos kávéscsészét a nappali asztalán. Kilépett a reggeli napfénybe, beült a Land Roverbe, és boldogsággal vegyes megkönnyebbüléssel elindult haza Lochdubh-ba.

Miután megírta a jelentését, a nap nagy részét átaludta, majd felébredvén felhívta Priscillát. Sophy vette fel a telefont, és ajánlkozott, hogy megkeresi a lányt. Elég hosszú idő elteltével tért vissza, és vidám hangon jelentette: Priscilla közölte, hogy elege van.

– És mi bosszantotta fel? – tudakolta Hamish.

– Valami vén tyúk elkotyogta neki, hogy látott bennünket csókolózni a kézművesbolt előtt Carraskban – válaszolta Sophy vidáman.

– Remélem, mondtad Priscillának, hogy semmi ilyesmi nem történt – csattant fel Hamish.

– Persze. De nem volt hajlandó meghallgatni.

– Rögtön odamegyek! – Hamish lecsapta a telefont, és az orra alatt motyogva Sophyt átkozta.

Úgy érezte, hogy az eljegyzése, még ha nem hivatalos is, darabjaira hullik szét. Most már maga sem tudta, mit akar. Miért lett Priscillából egy ilyen dirigálós hárpia? Miért nem tudta őt békén hagyni? Hirtelen belényilallt, vajon meg fog-e valaha változni a lány? Ott fog csörömpölni a rendőrőrsön örökké haragvóan, amikor végül beletörődik, hogy Hamishnek nem áll szándékában elköltözni a faluból? Miért nem képesek az emberek felismerni, hogy ritka ajándék, ha valaki boldog a sorsával? Habár konkrétan a lochdubh-i rendőrsors a jelen pillanatban, na meg Priscillának és Sophynak köszönhetően nem volt éppen boldognak mondható.

Amikor megérkezett a hotelbe, Sophy boldogan ajánlkozott, hogy előkeríti Priscillát, miközben Hamish le-föl járkált a recepció előtt. Amikor megjelent Priscillával, Sophy visszament a pult mögé és rátámaszkodott.

– Igen, Hamish? – kérdezte Priscilla fagyosan.

A férfi átkarolta, Priscilla egy aprót sóhajtott és hozzásimult. Sophy tágra nyílt szemmel nézte, ahogy az őrmester félig átölelve kiterelgeti a menyasszonyát.

– Mi ez az egész? – kérdezte Hamish lágyan.

– Önkéntelenül is eszembe jutott, milyen szoknyavadász hírében állsz – mondta Priscilla halkan.

– Figyelj, tudnod kell, hogy Sophy szimatolta ki, hogy Carraskban vagyok, és utánam jött. Megittunk egy teát, és búcsúzóul megpuszilt. Ez minden. De nekem meg önkéntelenül is eszembe jutottak a napok, amikor te magad jöttél volna utánam.

– Elég csúnyán viselkedtem, ugye, Hamish? Felejtsd el az

előléptetést és a strathbane-i házakat. Biztos vagyok benne, hogy boldogok leszünk a lochdubh-i őrsön.

– Gyere velem most haza – sürgette Hamish. – Sosincs időnk rendesen egymásra.

Egy riasztó pillanatig a lány még habozott, aztán bólintott egyet.

Hamish izgatottsága egyre fokozódott, ahogy közeledtek az őrshöz – ő ment elöl, Priscilla követte a saját kocsijával. Ez az, végre! De van-e vajon tiszta lepedő az ágyon? A fenébe, még zuhanyoznia is kell. Vacsora sem volt otthon, és a gyomra hevesen korgott. De a kaja várhat.

Amikor hazaértek, elhessegette Priscilla ötletét, hogy igyanak egy kávét, inkább szorosan átölelte a lányt. Eljött a cselekvés ideje. Hamish felnyalábolta Priscillát, hogy bevigye a hálószobába, de a menyasszonya magas volt, és a lába beakadt a konyhaajtóba.

– Tegyél le – nevetett Priscilla –, tudok járni!

Hamish letette, ám ebben a pillanatban megszólalt a csengő az ajtónál, élesen és türelmetlenül.

Egymásra néztek. A helybéliek mindig a hátsó ajtót használták. Csak idegen csengethet elöl.

– Csak egy perc – mondta Hamish kifulladva. – Talán egy turista elveszített valamit fent a mocsaraknál.

A rendőrségi épület oldalát heves szél csapkodta, a kék lámpa odakint vadul lengedezett, amikor az őrmester kinyitotta az ajtót. Hamish Heather Baxter kicsi alakját pillantotta meg.

A látogató éneklős felföldi hanglejtéssel azt mondta:

– Azért jöttem, hogy jelentsek egy gyilkosságot.

5. fejezet

Nem, nem; a sírba ment:
Vess ágyat odalent.
Soha nem tér meg ő.

– William Shakespeare[2] –

– Gyere be – mondta Hamish csöndesen. Megfogta Heather hideg, nyirkos kezét, és bevezette a konyhába. – Csinálj egy forró, cukros teát – kérte Priscillát.

Leültette Heathert egy székre, és leguggolt elé.

– Kit öltek meg?

– Azt az angolt, Peter Hyndet.

– Hogy ölték meg?

A kislány bambán rázta a fejét.

– Hol találták a holttestet?

– Nem találták meg.

Hamish felegyenesedett, és leült Heather mellé.

– Akkor honnan tudod, hogy megölték?

A kislány felnézett rá azokkal a különös, szürke szemeivel, majd a fejére mutatott.

– Láttam itt belül – suttogta. – Mindenki azt mondja,

elment. Hagyott egy üzenetet. A holmijait is vitte. De én tudom, hogy megölték. Érzem őt a falu közelében.

Hamish elvett egy bögre teát Priscillától, és odanyújtotta Heathernek.

– Idd meg ezt – nógatta. – Hogy jutottál ide?

– A papám furgonjával. Fatéglát kötöttem a talpamra, úgy vezettem. Ő részegen alszik otthon. Nem ment halászni.

– Mostanában rossz élményeid voltak otthon, Heather – mondta Hamish –, talán ezért támadtak ilyen gondolataid. – A kislány makacsul megrázta a fejét. – Elmondom, mit teszünk. Nem büntetlek meg, amiért jogosítvány nélkül vezettél. Ez a mi titkunk marad. De soha többet ne csinálj ilyet. Visszaviszlek a furgonnal, Priscilla majd jön utánunk, és hazahoz engem. Reggel átmegyek a falutokba, és elkezdek kérdezősködni.

Heather felnézett Priscillára, és zsenge kora ellenére valami különös, nőies arckifejezést öltött.

– Nem akarom, hogy jöjjön.

– És akkor én hogy jutok vissza?

– Majd én hazavezetek – mondta Heather. – Már megszegtem a törvényt azzal, hogy idejöttem. Egy visszaút nem számít.

Hamish sóhajtott.

– Jobb, ha vele megyek, Priscilla.

– Rendben, Hamish – mondta a menyasszonya, és az ajtó felé indult. – Holnap találkozunk.

– Nem leszek oda soká – mondta Hamish védekezően. – Nem vársz meg?

– Holnap – felelte Priscilla röviden.

Hamish hirtelen gyilkos indulatot érzett. Priscilla mégiscsak egy rendőrhöz készül feleségül menni! Szép kis kezdet ez. De aztán türelmesen megvárta, míg Heather megissza a teáját.

– Hol a furgon? – kérdezte az őrmester.

– Itt, a rendőrség oldalában.

– Gyere. Majd megyek utánad.

Kimentek, Hamish megvárta, míg a kislány felvesz egy férfikabátot és -kalapot, és felköti a talpára a fatéglákat, hogy elérje a pedálokat. Miután Heather kitolatott a főútra, Hamish beült a terepjáróba, és elindult utána. Ahogy a fényszórója bevilágított a furgonba, Heather úgy nézett ki a kalapban, mint egy felnőtt férfi. Az őrmester megkönnyebbült, hogy a kislány ügyesen és tempósan hajt végig a Drimbe vezető úton. A házuk előtt leparkolt, leszerelte a fakockákat a lábáról, és kimászott a kocsiból.

– Alszanak, mint akiket agyoncsaptak – magyarázta suttogva. – Beosonok. Ne mondja el senkinek. Csak jöjjön holnap.

Hamish bólintott és várt. Heather finoman kinyitotta az ajtót és besurrant.

Hamish sötét gondolatokkal indult haza. Szívből remélte, hogy Heather téved, és hogy Peter Hynd egyszerűen csak szedte a sátorfáját.

***

A napfényes reggel visszahozta az őrmester jó hangulatát, és elűzte az este démonjainak többségét, habár Priscillára még mindig dühös volt.

Drimben egyből a vegyesboltba vezetett az útja.

– Hallom, Peter Hynd odébállt – mondta Jock Kennedynek. – Mikor ment el?

– Két hete – felelte Jock. – Találtam egy üzenetet a bolt levélládájában a kulcsával együtt. Azt írta, délre ment, és a Cummings és Bane-t bízta meg a házeladással. Egy ingatlanügynökség Strathbane-ben.

– Megvan még az üzenet?

– Igen, itt van. – Jock turkált egy kicsit a pult alatt, aztán elővett egy összehajtogatott papirost. Hamish szétnyitotta és elolvasta. Írógéppel írták, aláírás nem szerepelt rajta.

„Untam már itt magam – állt a papíron –, eladom a házat. Átadná a kulcsot a leendő vevőnek, Jock? A strathbane-i Cummings és Bane ügynökségre bíztam az eladást. A jogi ügyeimet a Brand és MacDougal iroda intézi, Castle Wynd, Inverness. Peter Hynd” – de a Peter Hynd nevet is géppel írták.

Hamish összeráncolta a homlokát a levél fölött.

– Érdeklődők jöttek már? – kérdezte végül.

– Ja, a minap egy nagydarab fickó, valami építési vállalkozó Newcastle-ből. Hynd csak tizenötezret kér a házért.

– Kétlem, hogy megkapja érte. A vízvezetéket befejezte?

– Nem.

– Hát, akkor…

– De a házzal együtt jár a föld, ami mögötte van. Ez a

newcastle-i koma arról beszélt, talán szerez építési engedélyt rá. Nyaralót szeretne magának. – Azzal Jock fittyet hányva az európai kereskedelem higiéniai követelményeire, megvetően a padlóra köpött.

– Afelől nincs kétségem, hogy tőled az illő felföldi fogadtatást kapja majd – jegyezte meg Hamish szárazon. – Add azt a kulcsot, Jock, körülnézek ott egy kicsit.

Egy pillanatig Hamish azt hitte, Jock megtagadja tőle, de egy kis habozás után a nagydarab boltos leakasztotta a kulcsot egy szögről a pult mögül, és átadta az őrmesternek.

Hamish otthagyta a kocsiját, ahol leparkolt vele, és gyalog ballagott el Peter házáig. Amikor belépett, beleszimatolt a levegőbe. Mackó, aki a nyomában baktatott, szintén szimatolt egy sort.

– Nem járt itt senki egy ideje – állapította meg Hamish. – Nézzünk körül.

Peter otthagyta az edényeket, de a kempingfőzőt elvitte. A konyhaszekrényben félig üres zacskók sorakoztak különféle élelmiszerekkel. A kisméretű hűtőszekrényt kiürítették és áramtalanították. A ház hátuljában halmokban állt a faanyag és a tégla, ami arra utalt, hogy Peter neki akart látni a bővítésnek. A padlón szerszámok hevertek, egy pár bakra fektetve egy deszka várta, hogy elfűrészeljék. Hamish csóválta a fejét. Peter biztosan be akarta volna fejezni a munkát, és jobb árat kapni a házért. Egyik helyen egymásra tornyozva hevert a pala, vagyis nem kétséges, hogy ki akarta cserélni a tetőt.

Hamish átment a fogadószobán, amit Peter egyszerre

használt nappalinak és étkezőnek. Semmi értékeset nem hagyott hátra, se tévé, se rádió, se könyvek, csak néhány bútordarab. Hamish visszament a nagyszobába, amit Peter konyhaként használt. Elvette a létrát a faltól, felmászott a plafonon lévő csapóajtóhoz, felnyitotta, és átbújt a nyíláson. Egy hálószobában találta magát. Az egyik falnál egy alacsony franciaágy állt, mellette kicsi asztalka. Az ágyon sem ágynemű, sem takaró. Hamish átkutatta a szobát, de minden, amit talált, egy hajtű volt. Odalépett a tetőablakhoz, és feltartotta a fénybe. A színe alapján szőke hajhoz használták. Zsebre tette, majd lemászott a létrán.

Hamish megvakarta a fejét. Miért hagyna Peter épp Jock Kenndynek üzenetet, amikor bárki másnak is hagyhatott volna? Bezárta a házat, és zsebre tette a kulcsot.

Miközben visszafelé sétált, hallotta a zene ütemes dobolását a kultúrház felől. Odament és benézett az ajtón. Mindössze négy nő vonaglott a zenére. Hamish türelmesen megvárta, míg véget ért a szám, aztán odalépett Edie Aubrey-hoz. Az hátrasöpörte hosszú haját, és vastag szemüvegén át az őrmesterre pislogott.

– Nincs túl sok résztvevő – állapította meg Hamish.

– Nincs – értett egyet Edie szomorúan –, már nem ugyanaz, mint régen.

– Mióta Hynd felszívódott?

– Miért ment el csak így? – motyogta Edie. Felemelt egy törülközőt egy székről, és megtörölte a homlokát. – Legalább elbúcsúzhatott volna.

– Látta valaki elmenni? – kérdezte Hamish.

– Igazából nekem senki nem beszélt róla.

Hamish megfordult, és szemügyre vette a jelenlévő nőket. Ott volt Nancy Macleod, akinek festett fekete haja tövében már látszottak a szürke lenövések – sokkal kisebbnek és idősebbnek tűnt. Ailsa, Jock felesége kávét iszogatott, és Betty Baxterrel beszélgetett. A negyedik nőt Hamish nem ismerte. Hirtelen úgy megöregedtek, gondolta az őrmester, mintha kiment volna belőlük az élet. Odalépett Betty Baxterhez.

– Harry otthon van?

– Jaja, az a marha jól berúgott, aztán nem is ment halászni.

– Beugrom hozzá egy szóra.

– Minek? – kérdezte Betty élesen.

– Próbálok rájönni, miért állt odébb Peter Hynd, és hogy látta-e valaki, amikor elhagyja a falut.

– És mi köze ehhez Harrynek?

– Lehet, hogy látott vagy hallott valamit, csak ennyi.

– Nincs itt semmi bűntény! – mondta Betty egy fülsértő vihogás kíséretében. – Az ég szerelmére, az ember fogta magát, és elment, a házát meg eladja, oszt ennyi.

– Nem baj, azért én váltok pár szót Harryvel. – Hamish megérintette a tányérsapkáját, és távozott.

Harry Baxter a konyhaasztalnál ült, és bámult a nagy semmibe.

– Rossz éjszakád volt? – kérdezte Hamish együttérzőn.

Harry mogorván nézett rá, de nem válaszolt.

– Van valami ötleted, miért ment el Hynd? – nyaggatta Hamish.

Harry szemlátomást komoly erőfeszítést tett, hogy összeszedje minden bölcsességét.

– Hát, az csak úgy megjátszotta, hogy valami felföldi. Lement délre, úgy hiszem.

– Látta valaki elmenni?

– A népek aszondják, éjjel ment.

– Nem keveredett szóváltásba az itteniekkel, mielőtt távozott?

– Mé' kellett volna?

– Ne légy ostoba – vágott vissza Hamish morcosan. – Ti férfiak itt mind gyűlöltétek, és jó okkal.

– Hát csak elment, ennyi. Nincs más dolgod, mint kajtatni egy gyilkost, aki nem létezik?

– Egy szóval sem mondtam, hogy gyilkosság. Hol van Heather?

– Iskolában. Már elkezdődött.

– Ügyelj erre a te kislányodra, Harry. Azt hiszem, az a sok csetepaté, amit itt Bettyvel rendeztetek, megviselte őt.

– Törődj a magad dolgával! – csattant fel Harry.

Hamish úgy döntött, megpróbálkozik Jimmy Macleodnál, de amikor kiment a terepjáróhoz, megreccsent a rádiótelefonja. Csodálkozva nézett rá. Nemigen fordult még elő, hogy hívták volna rajta. Jimmy Anderson nyomozó kereste, és felszólította, hogy jelentkezzen azonnal Strathbane-ben, a főkapitány irodájában.

Hamisht azonnal az a sötét gondolat kerítette hatalmába, hogy a főnöke végül akcióba lendült, és az előléptetés immár elkerülhetetlen. Úgy kombinált, hogy a főkapitány mind ez

idáig távol tartotta magát a felesége ambiciózus terveitől.

De bármi történt is, Peter Hyndnek még várnia kell egy napot.

Ahogy belépett a főkapitányságra, rögtön belefutott a rémébe, Blair főfelügyelőbe. Kövér képén vigyor terült szét.

– Csak fölfelé, fölfelé! – mondta. – Jó mulatást!

Hamish összeráncolta a homlokát. Ha Blair megneszelt volna bármiféle előléptetést, amit Hamish Macbethnek tartogatnak, gyilkos hangulatban lenne. Összeszorult gyomorral liftezett fel a hatodik emeletre. A főkapitány titkárnője, Helen Jessop bőszen gépelt. Felpillantott, amikor Hamish belépett.

– Kicsit várnia kell – mondta –, a főnök elfoglalt. – Azzal püfölte tovább az írógépet.

– Van valami ötlete, miért hívatott? – puhatolózott Hamish.

– Ezt magának kell kitalálnia – felelte Helen, majd kirántotta a papírt a gépből, és befűzött egy másikat.

– Miért nem használ szövegszerkesztőt ehelyett az ódivatú masina helyett? – tudakolta Hamish.

– Ez a gép nagyon is jó szolgálatot tesz nekem. Nem szeretem a komputereket – mondta Helen.

– Vagyis nem tud róluk semmit, és fél attól, hogy megtanuljon velük bánni – jegyezte meg Hamish csipkelődve. – Ezt úgy hívják, technofóbia. A középkorú emberek pestise.

Helen válaszként felhorkant.

– Van esélyem egy csésze teára? – kérdezte Hamish.

– Nincs.

Hamish leült, és fészkelődni kezdett. Hallotta a kiszűrődő hangokat Peter Daviot irodájából. A Helen íróasztala mögötti polcon melegházi növények dzsungele kornyadozott. A szobanövényeket ápoló titkárnők kihalófélben lévő faj, gondolta Hamish. Ahogy a percek vánszorogtak, egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Mintha az igazgatói iroda előtt váratnák az iskolában. Végre kinyílt az ajtó, és öt öltönyös férfi lépett ki rajta.

– Kikérdezem a szóban forgó rendőrtisztet – mondta Mr. Daviot –, és átadom a teljes jelentésem.

Az öltönyösök egy emberként fordultak meg, és végigmérték Hamisht, mielőtt elvonultak. Az egyikőjük szavait Hamish még elcsípte:

– Nem látszik erőszakosnak, de sosem tudhatjuk.

– Jöjjön be, Macbeth – mondta Mr. Daviot. – Sajnálom, hogy megvárattam. Helen gondját viselte?

– Nem adott teát, pedig kértem – mondta Hamish, remélve hogy ezzel Helen fűzőbe szorított bordái közé döfi a kést.

– Üdv a huszonegyedik században, Macbeth. Nem rendelhet csak úgy teát egy titkárnőtől, különben feljelenti az Egyenlő Esélyek Testületénél vagy valami hasonlónál.

– De miért, uram?

– Teát főzni és felszolgálni megalázó.

– Nem értem – felelte Hamish zavartan. – Nem ugyanaz, mintha arra kérik, hogy „gépelje le ezt a levelet”, vagy „intézze el ezt a telefont”, „rendeljen virágot a feleségemnek”?

– Azt sugallja vele, hogy háziasszonyként kezel egy

dolgozó nőt.

– Ez nekem magas. Egy feleség mondhatja azt, hogy „csináld meg azt a francos teát magad!”, de egy titkárnő nem.

– Igen, de… Nézze, nem a női szabadságjogokról akartam magával beszélni. Egy komoly vád merült fel maga ellen.

– Kinek a részéről?

– Sammy Dolan.

– Az a szarházi! Mit mondott?

– Feljelentést tett rendőri brutalitás miatt. Szerzett egy ügyvédet. Azt állítja, maga fejbe vágta egy serpenyővel, és a dudor a fején ezt meg is erősíti.

– Fejbe vágtam, mert ellenállt a letartóztatásnak, vagy hogy egyszerűbben fogalmazzak, ha nem ütöm le, megkéselt volna. Mindent beleírtam a jelentésbe.

– Mondja el ismét, a saját szavaival.

Hamisht hirtelen elfogta az ingerültség. Legszívesebben odavágta volna Daviotnak: „Nem, inkább valaki más szavaival mondom el”, majd utánozni kezdte volna Blair vaskos glasgow-i kiejtését és faragatlan modorát.

– Alapos okom volt feltételezni, hogy Dolan betörést tervez a tanítónő házába – magyarázta türelmesen. – Valamivel éjjel kettő után üvegcsörömpölést hallottam a konyha felől, és kimentem megnézni. Dolan betörte az ablakot. Kinyitotta a reteszt, és bemászott a konyhába. Felkapcsoltam a lámpát. Erre elővett egy vadászkést a bakancsából, és rám akart támadni. Én hátranyúltam és megragadtam a serpenyőt. Mielőtt Dolan megkéselt volna, fejbe vágtam. Összeesett, és bár kábult volt, de nem ájult el. Odabilincseltem a

tűzhelyhez, majd közöltem vele a letartóztatás tényét és felsoroltam a jogait. Ezek után telefonáltam Strathbane-be, és megvártam, míg megérkezik a rendőrségi furgon. Ennyi.

– Miss Tabbet, aki benyújtotta az igényét egy új serpenyőre, arra panaszkodik, hogy maga szemtelenül viselkedett. Rárontott a hálószobájában, kávét csinált magának az engedélye nélkül, nyitva hagyta a házat, amikor távozott, és a koszos kávéscsészéjét is ott hagyta az asztalon. Ő is panaszt emelt.

Hamish úgy érezte, belegabalyodott a bürokrácia óriási, fekete pókhálójába. Gondosan és részletesen elmondta, mi történt azután, hogy felébresztette a tanítónőt, és miért nem keltette fel még egyszer, amikor távozott.

Mr. Daviot sóhajtott.

– Ez így, ahogy elmondta, teljesen ésszerűnek hangzik, és elismerem, hogy Miss Tabbet nem egy könnyű eset. De térjünk vissza Dolanre. A rendőri brutalitás vádját úgy általában nagy ívben szeretnénk elkerülni. Gondoljon csak bele, mit csinálna ebből a sajtó.

– Fogadni mernék, hogy Dolannek már voltak más ügyei is.

– Nos, voltak. Nem is kevés.

– Súlyos és könnyű testi sértés, ilyesmik?

– Igen, és fegyveres rablás.

– Na, hát akkor…

– Macbeth, maga mindig hajlamos volt a saját feje után menni az eljárás rendjét illetően. Tekintettel a kényes helyzetre, magának abban a pillanatban, hogy gyanítani kezdte, hogy Dolan be fog hatolni a házba, erősítést kellett

volna kérnie Strathbane-ből. Ketten már leszerelhették volna a fickót, anélkül, hogy erőszakhoz kelljen folyamodni.

– Kevesen tudnának egy olyan támadást erőszak nélkül elhárítani, amikor egy ilyen Dolan-féle fickó késsel hadonászik.

– A többi beosztottam nem szokott ilyesféle szituációkba keveredni – mondta Mr. Daviot, miközben hangjába egy kis ingerültség vegyült.

– Letartóztattam egy bűnözőt. Megállítottam a lopássorozatot. És köszönet helyett csak letolást kapok, mert egy veszélyes bűnöző az ostoba fejébe vette, hogy bosszút akar állni rajtam.

– Mindannyian nagyon hálásak vagyunk magának. De ezt a feljelentést már megtették, és muszáj lesz a vizsgálóbizottság elé állnia. És javaslom, hogy vegyen vissza ebből a pimasz modorából, Macbeth. Dolgozik valami ügyön jelenleg?

– Csak egy apróság. Érkezett Drimbe egy új lakó, egy angol. Nemrég eltűnt a faluból, de senki nem látta elmenni. Hagyott egy üzenetet, hogy meghirdette a házát egy ügynökségen keresztül.

– És?

– Eléggé felforgatta a falu életét, miután összevissza flörtölt minden nővel. A férfiak gyűlölték. Valami nem tetszik itt nekem.

– Ha meghirdette a házát, akkor szerintem nagyon is rendben van. Mindent otthagyott?

– Nem.

– Na látja. Tudom, hogy nem sűrűn botlik bűntényekbe

rendőri hétköznapjai során, de azért nem kell krimit találni ott, ahol nincs. Szeretném, ha lemenne a földszintre, keresne egy íróasztalt, és legépelne egy részletes jelentést Dolan letartóztatásáról.

– Értettem, uram.

Hamish kiment. Helen nem volt a helyén, de az íróasztalán ott gőzölgött egy teli csésze tea. Hamish felemelte és magával vitte. Elindult, hogy megkeresse Jimmy Andersont, akire rá is talált a büfében.

– Elnyerted a kegyeit – mondta Jimmy.

– Hú, micsoda öröm – replikázott Hamish.

– Nana! Hidegszívű Helen nem gyakran készít teát valakinek, pláne nem a kedvenc csészéjében.

Hamish csodálkozva bámult le a kezében lévő, rózsákkal kipingált csészére. Hirtelen az az érzése támadt, hogy Helen teáscsészéjének elbitorlása súlyosabb kegyvesztettséggel jár majd számára, mint bármi, amit Dolan fel tud hozni ellene.

– Egy pillanat és visszajövök – mondta.

Egyenesen Blair főfelügyelő irodájába sietett, bedugta a fejét az ajtaján és körülnézett. A helyiség üres volt. Hamish beszökkent, letette Helen csészéjét Blair asztalára, és visszament a büfébe.

– Szóval Dolan be akar mártani – mondta Jimmy. – Tudod, mi ebben a furcsa?

– A pofátlanságán kívül nem, nem tudom.

– Szeretett vezérünk, Blair meglátogatta Dolant, pedig nem igazán rá tartozik. Mindent szépen elrendeztek. Dolan, mint egy kezes bárány, beismerte a többi rablást Carraskban. Így

hát Blair kövér vigyorral a képén távozott tőle, és Dolan következő lépése az volt, hogy felhívja Blairt, ügyvédet kért, és panaszt tett Hamish Macbeth ellen.

– Ez a szemétláda!

– Úgy-úgy, jól mondod.

– És hol van most Dolan?

– Vizsgálati fogságban a strathbane-i sitten.

Hamish rosszkedvűen ette a tojásos sült krumpliját, aztán lement a földszintre, kölcsönkérte Jimmy íróasztalát, és megírta a második jelentését Dolan letartóztatásáról. A gondolatai elkalandoztak Priscillához. Egyedül érezte magát a problémáival, szeretett volna a terheitől megszabadulni.

De mielőtt visszamegy Lochdubh-ba, még ellenőrizhetné az ingatlanirodát.

A Cummings és Bane ugyanaz az ügynökség volt, ahol Priscillával jártak korábban. Ezúttal felfedte a kilétét mint hivatalos személy a fiatalembernek, és Peter házáról érdeklődött.

– Igen, minden rendben van vele – mondta az ingatlanügynök. – Mr. Hynd személyesen hívott fel bennünket. Lehet, hogy már meg is találtuk a vevőt. Megvan Mr. Hynd invernessi ügyvédeinek a címe.

– Nekem is – vágta rá Hamish kedvetlenül.

Erről ennyit. Semmi rejtély.

Visszaautózott Lochdubh-ba, és egyenesen a Tommel Kastélyszállóba ment. Már el is feledkezett róla, hogy haragszik Priscillára, de újra feltolult benne az érzés, amikor meglátta, milyen hűvös és távolságtartó a lány. De akkor is

muszáj volt könnyítenie a lelkén. Először elmesélte, milyen gyorsan véget ért a nyomozása Drimben. Priscilla figyelmesen hallgatta a Dolanről és Miss Tabbetről szóló történetet is. Amikor Hamish befejezte, a lány így szólt:

– Szeretnéd, ha beszélnék Susan Daviottal?

– Nem segítene. Nem tehet semmit. Dolan panaszt tett, ügyvédet szerzett, a dologból vizsgálat lesz, és lehet, hogy engem felfüggesztenek. Túl sokakat felbosszantottam Strathbane-ben.

– Nem baj, azért meglátom, mit tehetek.

– Ó, mi a fenét tudnál *te* tenni? – csattant fel Hamish hirtelen ellenszenvvel, mert Priscilla szavait hűvös tárgyilagosságának vélte.

A lány szomorúan nézett utána, ahogy elmegy. Ez az egész úgy el volt rontva, hogy csak na. Miért is nem várta meg a rendőrőrsön? De sehogy sem akaródzott válaszolnia erre a kérdésre, így inkább Hamish történetén kezdte törni a fejét.

Átment az irodába, és felhívta Susan Daviotot.

– Hamish bajban van, és az egész amiatt a hülye Dolan miatt történt – panaszkodott Priscilla.

Mrs. Daviot hangja ezúttal híján volt minden nyájas melegségnek.

– Nekem úgy tűnik, Priscilla, mintha Hamish túlment volna egy határon. Most Dolan nővére keveri tovább a kását, és azzal fenyegetőzik, hogy beszél a sajtóval a vizsgálat előtt.

– Hogy hívják?

– Bridget Dolannek.

– És hol lakik?

– Ez bizalmas információ.

– Édes istenem, nem viselkedünk egy csöppet hülyén, Susan? – Priscilla hangja csupa gúny volt.

– De nem adhatok ki titkos információt. Sebaj. Mikor találkozunk egy kis csevejre?

– A jövőben *nagyon* elfoglalt leszek, Susan.

Mrs. Daviot már látta, hogy társadalmi ambícióival kezd befürödni.

– Na jó, úgy hallottam, hogy az a Dolan lány a Winnie Mandela lakótelepen, a 40-es szám alatt lakik.

– Köszönöm, Susan. Most jut eszembe, a jövő kedd elég laza nap, ha van kedved akkor átjönni egy teára.

Mrs. Daviot egy szívből jövő hálát rebegett a jóistennek, akinek gondja van a törtetőkre.

– Köszönöm, édes Priscillám.

Priscilla elvigyorodott és letette a telefont. Aztán autóba ült, elrobogott Carraskba, és leparkolt a tanítónő háza előtt. Türelmesen kivárta, míg eltelik a délután. Végül felbukkant egy alak, aki nem lehetett más, csak Miss Tabbet. Priscilla kiszállt az autóból és megszólította.

– Miss Tabbet?

A hölgy megpördült, és elégedetten vette szemügyre az előtte álló elegáns teremtést.

– Mit tehetek önért, Miss…?

– Miss Churchill. A *Hírvivő*től jöttem.

Miss Tabbet arcáról lehervadt a mosoly. A Hírvivő Britannia legócskább napilapja volt.

– És mit óhajt? – kérdezte Miss Tabbet.

– Ön bejelentést tett a strathbane-i főkapitányságon, és ennek részeként panasszal élt egy bizonyos Hamish Macbeth nevű őrmester ellen. Azt állította, berontott az ön hálószobájába.

– Igen, de…

– Szuper anyag! – lelkendezett Priscilla vidáman. – „A tanítónő elcsábítja a zsarut”!

– De akkor jött be a hálószobámba, amikor aludtam.

– „A szexi zsaru”? Ez még jobb!

– Na de hát ez szörnyű! – borzongott meg Miss Tabbet. – Nem akarom a lapokban látni a nevem. Mindig is köztiszteletben álló személy voltam. Maguk tönkreteszik az embereket! Nézze meg, mit csináltak szegény Károly herceggel. Meg fogom állítani magukat.

– Feltéve, ha hivatalos panaszt emel. Gyerünk, menjünk beljebb. A fotósunk pillanatokon belül ideér, be akarom előzni a sajtós bagázst.

– A *bagázst*?!

– Igen, mind itt fognak nyomulni. Esetleg megcsináljuk a haját, és felvehetne egy rövidebb szoknyát.

– Visszavonok minden panaszt! – sivította Miss Tabbet.

– De akkor nincs sztori – siránkozott Priscilla.

– Akkor nincs! Végeztem. Tűnjön innen!

Priscilla jót mulatott magában, amíg figyelte, hogyan robog be a rémült tanítónő a faház oldalában álló garázsba. Pár pillanat múlva Miss Tabbet egy régi Rover kormányát szorongatva tolatott ki. Megfordult és elporzott az úton Strathbane irányába.

Amikor már látótávolságon kívülre ért, Priscilla kényelmes tempóban utánaindult.

Strathbane-be érve elővett egy mappát tele térképekkel, kiválasztotta a helyit, megkereste a Winnie Mandela lakótelepet, és odahajtott. A nyomasztó, sztálinista kockaházak egyikéhez érkezett meg. A graffitiktől egy tenyérnyi hely sem maradt érintetlenül, a húgyszagú lift nem működött. Priscilla gyalog indult el a lépcsőházban. Az első fordulóban egy csapat bőrfejű állta el az útját.

– A Társadalombiztosítási Irodától jövök – mondta Priscilla jegesen –, a szociális segély iránti kérelmeket vizsgálom ki.

A bőrfejűek hátrébb húzódtak, és továbbengedték. Priscilla elgondolkodott azon, ha rendőrnek adta volna ki magát, ezek talán meg is verik.

Végigsétált a mocskos folyosón, ahonnan a szürke kikötőre nyílt kilátás, végül megtalálta a 40-es számot. Nagydarab, festett szőke hajú nő nyitott ajtót. Az arcbőrét keresztül-kasul szelték a visszerek, úgy nézett ki, mint egy katonai térkép.

– Mit akar? – vetette oda, az alkoholistákra jellemző vizenyős szemeivel Priscillát kutatva.

– A *Hírvivő*től jöttem – mondta Priscilla. – Érdekel bennünket az öccse sztorija az agresszív rendőrrel.

– Jöjjön be – mondta Bridget felélénkülve. – Már többször odatelefonáltam, de aszonták, nem érdekli magukat.

– Valami kezdővel beszélhetett.

A nő egy megdöbbentően koszos és sivár nappaliba vezette Priscillát, aki egy kemény székre ereszkedett le, miután gyanakvóan végignézett a kipárnázott ülőalkalmatosságok

zsíros foltjain.

– Mindent elmondok, amit tudok – mondta Bridget.

– A lap kész rá, hogy komolyabb összeget fizessen, de ehhez személyesen kell találkoznom az öccsével. Kapott esetleg belépési engedélyt a fogdába?

Bridget Dolan szeme felragyogott.

– Igen, holnap délelőtt tízre.

Priscilla kinyitotta a táskáját, és előhúzta a pénztárcáját. Kivett belőle két húszfontost.

– Csak egy kis előleg. – Bridget lecsapott a bankjegyekre, és bedugta őket valahová méretes mellei közelébe. Aztán odalépett egy ütött-kopott tálalószekrényhez, felemelt egy hasonlóan elnyűtt táskát, és kivett belőle egy belépőkártyát.

– Mennyit fizet a lap? – érdeklődött. – Több ezret?

– Ez a szerkesztőtől függ.

Priscilla visszautasította a felajánlott teát, barna sört és gint, majd elindult. Elautózott a városközpontba, a kocsit a parkolóházban hagyta, és úgy döntött, benéz a Cummings és Bane-hez, nem kerültek-e új ingatlanok a kínálatukba. Nem fogja Hamisht nyaggatni, hogy költözzenek Strathbane-be, de akadhat valami Lochdubh és Strathbane között.

Ahogy máskor is, a fiatalember bizakodón ugrott, hogy üdvözölje. Különféle házak mappáit terítette ki elé, Priscilla leült és átlapozta őket. Amikor odaért Peter Hynd házához, kíváncsian szemügyre vette, majd megkocogtatta a körmével.

– Ismerem Mr. Hyndet – mondta. – Tudja, miért adja el a házát?

– Ó, nem is jutott eszembe megkérdezni – mondta az

ügynök. – Tudja, hogy megy ez, egy angol az jön és megy. Érdekli az ingatlan, Miss Halburton-Smythe?

– Nem, Drimben nem. De Mr. Hynd egy ritka jóképű fiatalember. – Priscilla kinyitott egy másik mappát.

– Én ezt sajnos nem tudom alátámasztani – tárta szét a kezét az ügynök.

Priscilla felkapta a fejét.

– De hát látta őt!

– Igen, de szörnyen meg volt fázva szegény. Tiszta rekedt volt, és az orra hegyéig sálba bugyolálta magát. Azt mondta, meg akar óvni bennünket a bacijaitól.

– Milyen színű volt a haja?

– Hát, azt én meg nem mondom… Tracy, te emlékszel arra a fiatal férfira, Mr. Hyndre, aki a drimi ingatlan ügyében járt itt?

– Az, aki meg volt fázva?

– Igen, ő. Milyen színű volt a haja?

– Olyan szőkés, azt hiszem. Egy vadászkalap volt a fején, olyan Sherlock Holmes-os.

Priscilla elraktározta magában az információt, hogy majd megossza Hamishsel. Átnézett még pár mappát, de az volt az érzése, hogy Hamish Macbethnek egyik ház sem tetszene. Megköszönte az ingatlanügynöknek a segítséget, és távozott. Nem akaródzott neki visszamenni Lochdubh-ba. Úgy döntött, vesz magának egy fogkefét, egy váltás ruhát, bejelentkezik a Hotel Felföldbe, Strathbane első számú szállodájába, és ott marad éjszakára. Jó kis kaland a változatosság kedvéért egyszer valaki más szállodájában aludni.

***

Tíz előtt beállt ő is a búskomor nők hervasztó látványt nyújtó sorába a börtön előtt. Néhányan megpróbáltak vele szóba elegyedni, de lerázta őket, mert már belefáradt, hogy különféle meséket gyártson magáról. Végül a „beképzelt ribanc”-ozó görög kórussal körülvéve bejutott a fogházba.

Dolan feltűnt az üvegfal túloldalán, és meghökkenve bámult Priscillára.

– Azt mondták, a nővérem jön! – méltatlankodott Dolan.

– Figyeljen rám erősen – mondta Priscilla, és előredőlt. – Hamish Macbeth menyasszonya vagyok, és azért jöttem, hogy közöljem magával, ha nem vonja vissza a feljelentését a rendőri brutalitásról, elbeszélgetek kicsit a seriffel, aki közeli barátom, és gondoskodom róla, hogy jó időre jégre tegyék magát az invernessi börtönben. Hamishnek sok cimborája akad a börtönőrök között. De ezen kívül is vannak kapcsolataim, és levadászom magát a börtönfalakon belül és kívül egyaránt, még ha egy fegyveres erdőkerülőt kell is magára küldenem.

– Várja csak ki, míg beszámolok erről a rendőrségnek – gúnyolódott Dolan. – Újabb fenyegetőzés!

– És kinek fognak hinni? – utánozta Priscilla a gúnyos hangnemet. – Nekem vagy magának? Csak csinálja. Be fogom bizonyítani, hogy hazudik. A kezemben van, Dolan.

Dolan nézte a gyönyörű, engesztelhetetlen arcot és megborzongott. Mint sok más bűnöző, ő is úgy gondolta, azért tölt sok időt börtönben, mert a társadalom igazságtalan,

mert „ők” ellene vannak, mióta megszületett, lévén „ők” a hivatalos rendszer. Biztos volt benne, hogy ez a gyönyörű kis szajha képes lenne megmérgezni a seriff gondolatait.

– És ha visszavonom a feljelentést, szól egy szót az érdekemben a seriffnél? – kérdezte Dolan.

– Természetesen.

– Akkor lehet, hogy megteszem.

– Hát tegye – sziszegte Priscilla.

Aznap valamivel később Hamish megrökönyödve fogadta Jimmy Anderson telefonhívását, miszerint nemcsak Miss Tabbet vonta vissza ellene tett írásos panaszát – nem beszélve az igényéről az új serpenyő tárgyában –, de Dolan is ugyanígy tett.

– Hála a jó égnek – örvendezett Hamish. – Kíváncsi vagyok, mi ütött beléjük.

– Ez a te napod, Hamish, mert amikor Dolanből kiszedték, miért tett egyáltalán feljelentést, elcsicseregte, hogy Blair beszélte rá. Szóval, Blairnek most forró a talaj.

Hamish úgy határozott, átugrik a kastélyszállóba, és elmeséli a dolgot Priscillának. Amikor odaért, a lány épp megérkezett.

Miután az őrmester elújságolta a híreket, és Priscilla is felfedte, mennyi része van a fordulatokban, Hamish ámulattal jegyezte meg:

– Napról napra egyre jobban emlékeztetsz saját magamra!

– Igen, még a végén kiderül, hogy ügyesen hazudozok – helyeselt Priscilla. – Legközelebb már apám lazacai között

fogok orvhalászgatni. De van itt még valami. – Elmesélte a rejtélyes Peter Hyndet, aki fülig bebugyolálva jelent meg az ingatlanirodában.

Hamish mogyoróbarna szeme felragyogott.

– Jobb, ha elnézek Invernessbe ahhoz az ügyvédi irodához. Mi is a nevük? Ja, igen, Brand és MacDougal, Castle Wyndben. Holnap elmegyek hozzájuk. – Közben besétáltak a hotel recepciójára. – Lenne kedved velem jönni?

– Jó lenne, de egy csapat új vendég érkezik holnap.

– Majd beszámolok, mire jutottam. Egy vacsora ma este?

Priscilla fontolgatta a dolgot.

– Át kell néznem a számlákat Mr. Johnstonnal, de ha gyorsan túl leszek rajta, átmegyek hozzád.

Hamishnek kellett egy kis erőfeszítés, hogy leplezze a csalódását és bosszúságát. Priscilla kiváló munkát végzett, hogy kimentse őt szorult helyzetéből, így hát az őrmester elnyomta magában az érzést, hogy inkább farkasszemet nézne egy vizsgálóbizottsággal, ha cserébe egy kedveskedőbb és kevésbé ügybuzgó menyasszonya lehetne.

Sophy arca aznap ijesztően feldagadt. Estére már hangosan panaszkodott a fájdalomra, így Priscilla némi habozás után egyetértett, hogy vegye ki a másnapot, és menjen el fogorvoshoz.

Sophy boldogságban úszva indult el a buszállomásra Inverness felé másnap reggel, és csak azért állt meg egy pillanatra, hogy kivegye a pofazacskójába gyömöszölt gyertyaviaszt, és behajítsa a hangafű közé.

6. fejezet

Előtört belőle az a nyomasztó, kegyetlen érzés, ami néha torkon ragadja a húsz éve házas férfiembert, amikor átnéz az asztal túloldalára, és ugyanazt az arcot látja, a feleségéét, akivel összekötötte az életét, és ahogy ott ül és nézi, tudja, hogy ez már örökké így marad, a szemközt ülő halála napjáig vagy a sajátjáig.

– Rudyard Kipling –

Hamish lehangoltan érkezett meg Invernessbe. Priscilla nem bukkant fel előző este, a férfit pedig nem vitte rá a büszkesége, hogy felhívja. „Szép kis barát” – motyogta magában, elfeledkezve róla, hogy más dolog a barátság, és megint más valakivel szoros érzelmi viszonyt ápolni. Egy barátot egyszerűen felhívott volna, hogy nekiszegezze a kérdést: „Hol a bánatban vagy?”

Az őszi hideg nyirkossá tette a füstös invernessi levegőt. Hamish az állomásnál hagyta a kocsiját, és gyalog ment el a Castle Wyndig. Invernessben szokás szerint nyüzsgött a vásárolgató nép. Ha Britannia nyögte is a súlyos gazdasági válság terheit, ennek kevés jele mutatkozott Invernessben.

Sirályok köröztek a járdákon tolongó bevásárlók feje felett.

Az őrmester megtalálta az ügyvédi iroda réztábláját, felsietett a kőlapokkal kirakott lépcsőn, amelyet egy vasból és fából készült korlát szegélyezett, tetején apró réztüskékkel, kétségkívül azt megakadályozandó, hogy a boldog ügyfelek lecsúszkáljanak a korláton.

Hamish belépett a viktoriánus stílusú iroda csendjébe. A piszkos ablakokon csak sápadt fény szűrődött át. Az egyik méretes fa íróasztalnál egy fáradtnak látszó lány a körmeit piszkálta.

– Rendőrség – közölte Hamish. – Az egyik ügyvédjükkel szeretnék beszélni.

A lány egy tölgyfa ajtóhoz lépett, bekopogott, bedugta rajta a fejét, és így szólt:

– A rendőrségtől akarnak magával beszélni, Mr. Brand. – Bentről valami dünnyögésféle hallatszott, a lány biccentett Hamishnek.

– Menjen be.

Az őrmester megállapította, hogy mostanság nem a rendőri állomány fiatalodik, hanem az ügyvédek. Mr. Brand vékonydongájú fiatalember volt, sűrű, hullámos hajjal, ártatlan arccal. Az ölében egy kis skót juhász feküdt, amikor Hamish belépett. Az ügyvéd felállt, és betette a kutyát a szoba sarkában álló kosárba.

– Remek kis társ – mondta. – Kiváló a megfáradt feleségek mellé. Segít ellazulni. Nos, miben lehetek a segítségére, biztos úr?

Hamish elmondta, hogy Peter Hynd ügyében jött, és

megkérdezte, aláírta-e a férfi a szükséges papírokat.

– Igen, egy rokonszenves úriember volt. Megtudtam az ingatlanügynökségtől, hogy már jelentkezett is egy vevő. Meglepő, hogy a kastélyok és udvarházak manapság mennyi ideig vannak a piacon, és egy lerobbant parasztházat meg elvisznek, ahogy meghirdetik.

– Hogy nézett ki az ügyfele? – kérdezte Hamish.

– Jóvágású férfi volt. Szőke. Angol. Felső-középosztálybeli. Miért kérdezi?

– Csak kíváncsi vagyok, nem valaki más jött-e a nevében – mondta Hamish, és a leírás alapján azon kattogott az agya, ki az ördög lehetett az. Sem Jock Kennedyt, sem Harry Baxtert nem lehetett szőkének, angolnak és felső-középosztálybelinek nevezni, még a legnagyobb fantáziával sem.

– Nem hinném. Már csak azért sem, mert ha átutalják a pénzt, az a bankjába megy, Londonba. A City and London Bankról van szó, a New Bond Streeten. Miből gondolja, hogy valaki Hyndnek adta ki magát?

– Drimben, egy közeli faluban eléggé felborzolta a kedélyeket, aztán eltűnt, de senki nem látta, hogy elhagyná a falut. Hagyott egy üzenetet a helyi boltosnál, Jock Kennedynél, akivel előtte verekedésbe keveredett. Hihetőbb lenne, ha a lelkésznél hagyta volna azt a pár sort. De ha maga azt mondja, aláírta a papírokat, akkor…

– Hát, ezt könnyen ellenőrizhetjük. Átfaxolom az aláírását a bankjának, és kérek tőlük egy megerősítést.

Ahogy Hamish körülnézett a piszkos, homályos, ósdi

irodán, kellemesen meglepődött, hogy efféle modern eszközzel is bír, mint a fax. Mr. Brand elővette egy dossziéból a dokumentumokat.

– Itt az aláírása. Meg itt és itt. Átviszem Jennynek, hogy küldje el egy rövid üzenettel a bankba. Van kedve egy italra, míg megvárjuk a választ? Meg kell sétáltatnom a kutyát.

Jenny megkapta az instrukciókat, a két férfi pedig elballagott egy bárba a Castle Wynden, ahol whiskyt rendeltek, és barátságosan elbeszélgettek a különféle esetekről.

– Igyuk ki! – mondta végül Mr. Brand. – Már megérkezhetett az a válasz.

Visszasétáltak az irodába, ahol a szófukar Jenny átadta a bankból érkezett faxot, melyben megerősítették, hogy az aláírás Peter Hyndé. Hamish tudta, hogy boldognak kellene lennie és megkönnyebbülnie, miután Peter Hynd nyilvánvalón él és virul, de furcsamód nem volt feldobva. Az utcára kilépve tétovázva álldogált.

– Helló, helló! – Egyszer csak Sophy Bisset mosolygott rá.

– Mi szél hozott Invernessbe? – kérdezte Hamish.

– Fogorvoshoz kellett mennem egy szörnyű fogfájás miatt – mondta Sophy. – És te?

Hamish felidézte magában a jelenetet, amikor besétáltak a hotel recepciójára Priscillával, és amíg ő elmesélte neki, hová készül, Sophy a pultra támaszkodva minden szóra figyelt. Most röviden csak annyit felelt neki, nyomoz egy ügyben.

– Gondoltam, csapok egy görbe napot, megebédelek és utána egy mozi is belefér – mondta Sophy. – Van kedved

csatlakozni?

Hamish tétovázott. Strathbane-ben nem szólt, hogy Invernessbe megy, de szinte soha nem keresik az autórádión, a rendőrőrsön pedig bekapcsolta az üzenetrögzítőt.

Hirtelen elege volt a kínos helyzetből Priscillával.

– Rendben! – állt kötélnek.

Megebédeltek egy önkiszolgálóban, aztán átmentek a közeli kis moziba. A *Vér és vágy* című filmet nézték meg, erőszakos és pornográf mozi volt. Semmi sem csinál nagyobb kedvet egy férfinak a cölibátushoz, tűnődött Hamish, mint egy jó szaftos, pornográf film. Ki a csoda nézi szívesen a perverzeken kívül, ahogy mások szeretkeznek? Ezt hangosan is megfogalmazta Sophynak, akiből kitört a nevetés, és azt mondta, Hamish a sötét középkorból jött. De Hamish úgy érezte, mocskos és megcsömörlött. Kiderült, hogy Sophy busszal és vonattal jött, Hamish tehát udvariasan felajánlotta, hogy hazaviszi, habár erősen vágyott rá, hogy egyedül maradhasson.

Az autóút közben bekapcsolta a rendőrségi rádiótelefont. A recsegő hangok eszébe juttatták hivatalos státuszát – tisztában volt vele, hogy nem szállíthatna utast. Aztán a nevét hallotta. Egy határozott hang felszólította, hogy azonnal menjen Drimbe, ahonnan egy halálesetet jelentettek.

Átkozódva kapcsolta be a szirénát, és nekivágott a Struie-hágónak, ahol sebesen vette be a hajtűkanyarokat, majd robogott tovább Sutherland felé. A Bonar-hídnál meglátta a helyi buszt, amelynek Lochdubh a végállomása, és nagyot fékezve megállt.

– Innen busszal kell menned, Sophy – mondta. – Bajba keverem magam, ha tovább viszlek.

A lány most is megpuszilta, és Hamish abban a pillanatban tudta, hogy vizsla szemek figyelik a buszból, fel is ismerte a Currie nővérek döbbent arcát.

Visszakanyarodott az útra, amelyen a hegyeken át eljut Drimbe.

A halál faluja – gondolta, míg vezetés közben nézte az összeverődött csoportosulást a fekete tó partján, a nyombiztosítókat az overalljaikban, a rendőrautók kéken villogó fényeit.

– Hol a francban volt, jóember? – támadt neki Blair, amikor az őrmester megjelent a helyszínen. Hamish röviden elmagyarázta a Peter Hynd-féle ügyet.

– Nincs joga elhagyni a szolgálati helyét anélkül, hogy nekünk jelentené! – óbégatott Blair. – Kezdje kikérdezni ezeket a falusiakat, hogy tudnak-e valamit.

Hamish hátat fordított Blairnek, és haverjához, Jimmy Andersonhoz fordult:

– Ki halt meg?

– Betty Baxter.

– Hol a kislánya, Heather?

– Vigyáznak rá a lelkészlakban. Mrs. Baxtert arccal a földön fekve találták meg a tó mellett, ott, a sziklacsoport mögött. Baleset lehetett. Úgy tűnik, megbotolhatott a sziklákon, és olyan nagyot esett, hogy kitörte a nyakát.

Hamish a holttesthez sétált. A sátrat, amit védelmül föléhúztak, már lebontották. A halottkém épp lehúzta a

kesztyűjét és a táskáját pakolta el. Egy rendőrségi fotós a halottat fényképezte.

Betty Baxter furcsán kitekert pózban feküdt, és valahogy összement a halálban. Hamishnek feltűnt, hogy a haját frissen szőkíthette, nem voltak benne sötét lenövések, és azt a szerencsétlen magas sarkút viselte.

– Baleset? – kérdezte a halottkémet.

Az lassan megcsóválta a fejét.

– A boncolás után többet tudok majd mondani. – A holttest fölé hajolt. – Látja ezt itt? Egy nagy zúzódás van a homlokán. Először úgy tűnt, megbotlott ebben a borzalmas magas sarkúban, és elesett. Nagydarab nő. De itt, a nyakán, hátul, a haja alatt egy nagy sebesülést találtam. Valaki mögé léphetett és erősen megüthette. Súlyos csapást mért rá, valami bunkósbottal vagy ólomcsővel talán.

– Férfi volt?

– Egy nő képes lett volna a megfelelő fegyverhez nyúlni.

Hamish visszasétált Jimmy Andersonhoz.

– Semmi nyom?

– Eddig semmi. A parti apró kavicson nem lehet lábnyomokat azonosítani.

– Mi a helyzet a férjével, Harryvel?

– Még nem határozták meg a halál időpontját. De egész éjszaka kint halászott, aztán ma reggel, vélhetőleg amikor az asszonyt megölték, a kocsmában ült Lochdubh-ban, és isten tudja, hányan látták a szomszédaid közül. Jártunk odaát Lochdubh-ban. Blair készül, hogy kihallgatásokat tartson a közösségi házban. Mit tudsz erről az itteni helyzetről,

Hamish?

Az őrmester gyorsan előadta nyilvánvalóan megalapozatlan gyanúját Peter Hynd eltűnésével kapcsolatban.

– Hát, ő nem lehet gyanúsított – mondta Anderson –, mivel senki nem látta színét sem azután, hogy otthagyta azt az üzenetet Jocknak.

– Honnan tudsz az üzenetről?

– Körbekérdezősködtem a faluban, volt-e valami konfliktus, és néhány fickó elmondta, hogy ez a Hynd és Jock összekaptak. – Blair élesen odakiáltott Andersonnak.

A két férfi, kiegészülve Blair másik cimborájával, MacNabbel és számos rendőrrel, elindult a kultúrház felé.

Hamish továbbsétált a lelkészlakhoz. Annie Duncan nyitott ajtót.

– Nem akarom, hogy Heathert zaklassák – mondta gyorsan.

– Csak egy pár szóra – nyugtatta meg Hamish. – Hol van Harry?

– Úgy tudom, otthon. Nem halaszthatná ezt egy másik napra? Nem hiszem, hogy Heather készen áll egy ilyen beszélgetésre.

Heather apró alakja bukkant fel Annie könyökénél.

– Beszélek Mr. Macbethtel – mondta.

Annie habozva hátrébb lépett, és Hamish követte őket a konyhába. Heather leült az asztalhoz, az őrmester vele szemben foglalt helyet. Annie a kislány mögé állt, két kezét a vállára tette.

– Tudod, mikor ment el a mamád? – kérdezte Hamish.

– Én hétkor keltem fel – mondta Heather –, és találtam tőle

egy üzenetet a konyhaasztalon, hogy elment, és készüljek el egyedül az iskola előtt.

– Megvan az üzenet?

– Eldobtam.

– Van valami ötleted, miért mehetett el?

Heather szürke szemével megfontoltan fürkészte Hamisht, majd így szólt:

– Tegnap reggel, mielőtt a papa hazajött, telefonon hívta valaki a mamát. Nem hallottam, mit beszél. De egyenesen a fodrászhoz ment. A papa kedvéért sose ment fodrászhoz.

Egy pillanatig mintha Peter Hynd is ott lett volna velük a konyhában, gúnyosan villogó szemekkel.

– Elmondtad ezt a másik rendőrnek?

– Az a nagy dagadt bunkó odajött hozzám és kérdezgetett. De nem mondtam neki semmit, mert nem tetszett. – Heather felállt az asztaltól. – Köszönöm, Mrs. Duncan. Most már hazamegyek.

Annie feszültnek látszott.

– De muszáj még maradnod. A férjem hamarosan hazaér, és akar pár szót váltani veled.

Heather hirtelen úgy nézett ki, mint aki évtizedeket öregedett.

– Hogy imádkozzon értem? Nincs isten. Mr. Macbeth, eljönne velem?

– Igen – mondta Hamish, majd Annie-re nézett. – Szerintem Heather tudja, mi a legjobb neki.

– A papámnak most szüksége van rám – mondta Heather. – Hozom a holmimat.

– Sokkos állapotban van – mondta Annie kétségbeesve. – Ha legalább összeomlana és sírna, és túljutna rajta… Olyan tehetetlennek érzem magam.

– Rajta tartom a szemem – mondta Hamish. – Kíváncsi vagyok, Peter Hyndtől érkezett-e az a hívás. Azóta is előfordult, hogy Betty kiöltözött, mióta Hynd elment?

– Nem, ahogy a többi nő, ő is újra önmaga volt. De Mr. Hynd, Peter egy nagyon eszes fiatalember volt, vagyis hát úgy értem, nyilván most is az, és ha szórakoztatta is őt, hogy flörtölgetett a falubéli nőkkel, aligha lopózott volna vissza, bárhová ment is, csak azért, hogy találkozzon Betty Baxterrel. És nem is ölte volna meg.

– Mitől olyan biztos ebben?

– Túl léha volt.

– Akkor ki tehette, mit gondol?

– Rendszerint a férj a tettes, nem igaz?

– De Harry Baxternek bombabiztos alibije van a gyilkosság idejére.

A lelkészné kimerülten megvonta a vállát.

– Még az is kiderülhet, hogy egy véletlen baleset. Az indulatok magasra tudnak csapni ebben a faluban, de hogy gyilkosság! Talán valami őrült hegyikerékpáros elgázolta.

– És a telefonhívás?

– Én fenntartással fogadnék mindent, amit Heather mond mostanában. Sokkos állapotban van.

Ebben a pillanatban Heather lépett be a konyhába, vékonyka vállán egy sporttáskát cipelt.

Hamishsel elbúcsúztak a lelkésznétől, kimentek a házból,

és végigsétáltak a tó partján, ami feketén és mozdulatlanul hallgatott a medrében. Aztán átvágtak a dombon, elkerülve a partszakaszt, ahol a helyszínelők fehér overalljai világítottak az alkonyatban.

– Rövidülnek a nappalok – mondta Hamish. – Hirtelen sötétedik.

Ma éjjel, ma éjjel,
közelg a sűrű éj,
a gyertya ég, a szívünk ég,
Krisztus jő lelkedért.

Hamish megborzongott, ahogy Heather kislányos hangján felcsendültek az óangol dal sorai.

– Sokat olvasol? – kérdezte.

– Folyton – mondta Heather. – A könyvek mindig jobbak, mint az emberek.

– Mit olvastál legutóbb?

– Nyáron elolvastam Walter Scott összes regényét.

Hamish elámult, hogy manapság egyáltalán olvassa még valaki Walter Scottot, pláne ebben a korban.

– Meglátom, hátha holnap át tudok neked vinni pár könyvet – mondta az őrmester.

Harry Baxter háza előtt egy rendőr posztolt.

– Harry itthon van? – kérdezte Hamish.

– Igen, bent van. Blair még átjön hozzá.

Hamish és Heather bementek. Harry szürke arccal a

konyhaasztalnál görnyedt. Egy üveg whisky állt előtte.

– Ez nem segít, papa – mondta Heather, és ledobta a táskáját a földre. – Ételre és teára van szükséged. – Felkapta a whiskysüveget, és kiöntötte a tartalmát a mosogatóba.

Hamish leült Harry mellé.

– Borzasztó helyzet.

Harry egész lassan megcsóválta a fejét.

– Ki tesz ilyet?

– Össze kell szedned magad Heather miatt – mondta Hamish.

– Menni fog, ha távol tartod tőlem azt az idióta Blairt – mondta Harry törődötten.

Heather feltett egy serpenyőt a tűzhelyre, és nekilátott baconos tojást sütni.

Kopogtattak.

– Majd én nyitok – ajánlkozott gyorsan Heather.

Aztán Blair recsegő hangját hallották.

– Csak még egy pár szót váltanék édesapáddal.

– Eredjen innen! – kiáltotta Heather. – Erre a házra most gyász borult, és maga egy szegény gyereket zaklat és kínoz.

– Jaj, ne már, a papáddal akarok beszélni, nem veled.

– Láttam, hogy az újságoktól már itt vannak – hallatszott Heather hangja –, úgyhogy el fogom mondani nekik, hogyan használ ki egy tizenkét éves gyereket.

– Jól van, majd később visszajövök. – Blair hangján átütött a harag és a sértettség. – Hamish Macbeth viszont odabent van.

– Mr. Macbeth a barátunk. – Aztán ajtócsapódás hangja.

Heather higgadtan visszatért a tűzhelyhez és felütötte a tojásokat.

– Azt hiszem, jobb, ha most megyek, Harry. A legjobb volna, ha megkérnéd valamelyik asszonyt, hogy segítsen neked Heather körül.

– Nincs szükségem senkire – vágta rá Heather. – A papának és nekem az a legjobb, ha magunkra hagynak.

Hamish elképedve lépett ki tőlük. Sosem találkozott még ilyen gyerekkel, mint Heather. Azon tűnődött, vajon Priscilla hogyan látná őt.

Úgy döntött, nem a közösségi házba megy a kihallgatásra, hanem a fodrásznál, Alice MacQueennél kezdi a kérdezősködést, hátha neki mondott valamit Betty. Alice MacQueen már átesett egy kihallgatási tortúrán Blairrel, így Hamishnek kellett egy kis idő, míg le tudta csendesíteni felborzolt kedélyeit. Fakó nő volt, jellegtelen vonásokkal, aprócska szájjal. Sötétbarna haját ugyanarra az ódivatú krizantém-formára alakította, amellyel a vendégeit is súgtotta, tincseit itt-ott ezüstös csíkok tarkították.

Az „üzletét” egy átalakított utcai szobában rendezte be, a betérőt megcsapta a vegyszerek és a meleg haj szaga.

– Azt szeretném megtudni, mivel maga szemlátomást egy nagyon érzékeny és figyelmes hölgy, hogy amikor Betty Baxter megcsináltatta a haját, nem vett-e észre rajta valami szokatlant.

– Hát, elég sokat beszélt, de mindig sokat szokott. – Alice összeráncolta a homlokát. – De olyan… diadalmasnak látszott. Mintha valami titkot rejtegetne. Mint aki talált

magának egy új pasit.

– Peter Hyndet?

Alice felhorkant.

– Őt? Az rég elment. Egyébként sem érdekelte Betty. Csak a nő futott utána, az a nagy tehén.

Hamish még feltett néhány kérdést, aztán feladta. Az egyetlen dolog, ami elégedettségre adott okot számára, az volt, hogy ez a nyomozás majd elvezeti őket Peter Hyndhez, és kiderül, hová tűnt a férfi. Habár már rég elhagyta a falut, a rendőrség úgyis ki akarja kérdezni, van-e ötlete, ki ölhette meg Bettyt.

Már indult volna Jimmy Macleodékhoz, amikor Jimmy Anderson közeledett futva. Hamish épp kilépett a fodrásztól.

– Úgy tűnik, végül is baleset volt.

– Mi? És az a sebesülés a nyakán?

– Blair most szedte ki a férjéből. A kis Heather szólt Blairnek, hogy az apjának van valami mondanivalója. Ha minden igaz, Harry hozzávágott a nejéhez egy félig fagyott tőkehalat, amikor meglátta, hogy kiszőkíttette magát a fodrásznál.

– De hogy törte ki a nyakát?

– Fura egy baleset volt. Nagyon rosszul esett el a sziklákon. A karja is eltört. A patológus még egyszer alaposan megvizsgálta, mielőtt elszállították a holttestet.

– Már elment? Beszélnék még vele.

– Már el, a többiek meg csomagolnak.

– Csak ennyi? Oké, Harry megütötte a hallal, de nem lökhette valaki – nem lökhette el *szándékosan* valaki a

sziklákon?

– Engem aztán hiába próbálsz meggyőzni, hogy gyilkosság volt. Én csak oda akarok érni a kocsmába, mielőtt bezárnak. Próbálkozz Blairnél.

– Azzal is többre mennék, ha Harry tőkehalával próbálkoznék.

Hamish odasétált a rendőrségi autókhoz. Blair harsányan röhögött valamin, amit az egyik rendőrnő magyarázott neki. Amikor disznószemei megállapodtak Hamishen, összevonta a szemöldökét.

– Egyszerű baleset volt, Hamish, vagy még vizsgálat is indulhat, miért mulasztotta el a kötelességteljesítést és kapcsolta ki a rádiótelefont.

– Olyan vizsgálatra gondol, mint a Dolan-féle feljelentés?

– Ne feleseljen!

– Nézze – mondta Hamish komolyan –, miért akarják ennyire mindannyian, hogy balesetet állapítsanak meg? A nő egyértelműen egy találkára indult. Kapott egy telefonhívást, befestette a haját és kiöltözve találtak rá.

– Ó, ki a fene tudja megmondani, mi van abban a zavaros fejükben ezeknek a felföldieknek – mondta Blair, aki Glasgow-ból származott, és minden felföldit barbárnak tekintett. – Én mondom magának, baleset volt, szimpla és hétköznapi.

– Legalább keressük meg Peter Hyndet, és tegyünk fel neki pár kérdést.

– Az ügyet lezártam. Maguknak naplopóknak könnyű. Nekünk Strathbane-ben naponta ott van valami gyilkosság és

súlyos testi sértés.

Hamish utálkozó hangot hallatott, aztán visszament Baxterék házához. A sajtó már levonult, a posztoló rendőr is eltűnt a ház elől. Hamish bekopogott. Résnyire kinyílt az ajtó, egy szürke szempár, Heatheré kukucskált ki rajta. Amikor meglátta Hamisht, szélesre tárta az ajtót.

– A papa lefeküdt – mondta.

– Heather, nem akarlak tovább gyötörni, de mi ez az egész, hogy a papád megütötte a mamádat egy tőkehallal?

– Tegnap történt – mondta a kislány éneklő hangon, és Hamishnek önkéntelenül az jutott róla eszébe, ahogy egy jó tanuló felmondja a kötelező verset az iskolában. – Anyukám a tűzhely mellett állt, és veszekedtek. Akkor történt.

– Miért nem mesélted el ezt nekem korábban?

– A papa attól félt, bajba kerülhet, de én mondtam neki, hogy jobb elmondani az igazságot.

Hamish összehúzta a szemét, úgy nézett Heatherre.

– Ugye nem találnál ki ilyen történeteket, hogy a papád megvédd, Heather, hogy aztán kiderüljön, hogy egy gyilkost védtél?

– Nem hazudok – vágta rá hevesen Heather.

Hamish visszaballagott a szolgálati terepjáróhoz, beült, és rosszkedvűen bámult le a tóra. Úgy érezte, ha nem nyomoz tovább ebben az ügyben, élete végéig nyugtalanítani fogja. Igen, lusta volt, de az emberi élet kioltása a legnagyobb bűntett, és nem tudta elhinni, hogy Betty halálát baleset okozta.

Hamishnek esedékes volt egy háromhetes szabadság. A

bankszámláján várakozott egy szerény összeg, és úgy tervezte, elviszi Priscillát valahová pihenni. Aztán a kormánykerékre csapott. Mit mond majd a tisztességes Priscilla, ha felveti neki az ötletet? Milyen látomása támad egy hotelszoba intimitásáról a maga hűvös természetével? De Hamish már döntött. Ha hazaért, megkérdezi a lányt. Ha Priscilla visszautasítja, akkor a szabadságát arra fogja használni, hogy megtalálja Peter Hyndet.

Drimből egyenesen a Tommel Kastélyszállóba hajtott. Épp az új vendégeknek rendeztek exkluzív fogadást és vacsorát. Amikor belépett, mindenki a bárban tolongott, Priscilla egy tűzvörös selyemruhában társalgott és nevetgélt két férfival. Nagyvilági úriembereknek látszottak drága és kifinomult öltönyükben. Hamish hirtelen esetlennek és kívülállónak érezte magát. Ahogy Priscilla felnézett és meglátta, a mosoly eltűnt az arcáról, és a helyét értetlenkedő kíváncsiság vette át.

– Hamish?

– Beszélhetnénk?

– Nagyon sok dolgom van – felelte a lány hűvösen. – Na jó, gyere az irodába.

Amikor becsukódott mögöttük az irodaajtó, Priscilla sürgetőleg nézett rá.

– Nos, Hamish?

– Ez nem egy üzleti megbeszélés – jegyezte meg Hamish sértetten. – Úgy döntöttem, kiveszek három hét szabadságot, és arra gondoltam, felpakolhatnánk, és elmehetnénk valahová.

– Csak úgy?

– Miért ne?

– Milyen volt Sophy Bissetet hazafurikázni Invernessből? Úgy hallottam, kellemesen telt vele az ebédidő, és jó volt az a mocskos film, amit együtt néztetek meg.

– Priscilla, mondtam neked, hogy Invernessbe megyek. Történetesen belefutottam Sophyba, ennyi. Aztán megtudtam, hogy haláleset történt Drimben, és kitettem őt a buszmegállóban a Bonar-hídnál. Gondolom, a Currie nővérek jelentették.

– Hogy magát Sophyt ne is említsük.

– Őszintén mondom, semmi nem volt az egészben. – Felföldi tájszólása sziszegősebbre váltott, ez volt a jele, ha ideges lett. – Ne veszekedjünk. Beszéljünk a vakációról.

– Valószínűleg nem tudok most elmenni szabadságra. Csúcsforgalom van.

– Priscilla, abba kell majd hagynod a munkát a hotelben, ha összeházasodunk.

– Miért? Kell a pénz – mondta a lány nyersen. – Van fogalmad, mennyibe kerül egy ilyen ruha? – Priscilla tudta, hogy nem viselkedik szépen, de mint a legtöbb sértett ember, örömét lelte az efféle bosszúban.

– Amikor összeházasodunk – *ha* összeházasodunk –, rá kell vennem a papát, hogy fizetést adjon. Két ember munkáját végzem, néha még többet is. És akkor még ott az ajándékbolt, amit üzemeltetni kell.

– Nem áll szándékomban a feleségem fizetéséből élni – mondta Hamish hűvösen.

– Miért vagyok én más, mint a többiek? – kérdezte Priscilla édelegve. – Mindenki mástól lejmolsz Lochdubh-ban.

Hamish hirtelen gyűlölettel nézett a lányra.

– Hogy te micsoda piszkos kis ribanc vagy! – fakadt ki végül, majd sarkon fordult és kiviharzott.

Priscilla hosszú percekig csak állt, miután Hamish elrohant, aztán lerogyott az íróasztalhoz, és kitört belőle a sírás.

– Hamish! Hamish!

Az őrmester hátrafordult a parkolóban. Sophy szaladt felé.

– Minden rendben? – kérdezte a lány.

Hamish utálattal nézett rá.

– Menj és ugorj a tóba – vetette oda mogorván.

„Nők! Meg kéne őket fojtani már a születésükkor!”

Beült a terepjáróba és gázt adott, a murva felporzott a kerekek alatt.

Csak otthon, a konyhában, Mackó társaságában kezdett lenyugodni. Nem rágódhatott vég nélkül azon, amit Priscilla mondott, kapirgálva a sértést, mint egy heget. Reggel elmegy Strathbane-be és megbeszéli a szabadságát.

Aztán elindul, hogy megtalálja Peter Hyndet.

Másnap Strathbane-ben megszerezte az engedélyt a szabadságához. Macgregor őrmester Cnothanból a saját feladatai mellett ellátja majd a teendőket Hamish körzetében is. Miután ezt elintézte, Hamish visszatért Lochdubh-ba,

összeszedte Mackót, és elvitte a szüleihez Rogartba, ahol az esküvő időpontjára vonatkozó kérdéseket nagyon okos válaszokkal hárította – legalábbis ő így gondolta. Az édesanyja szomorúan nézett utána, amikor a fiuk elhajtott, és így szólt a férjéhez:

– Nem hiszem, hogy a mi Hamishünk elveszi Priscillát vagy bárki mást. Mindig válogatós gyerek volt.

Lochdubh-ba visszaérkezvén Hamish megbeszélte egy szomszédjával, hogy az gondját viseli a tyúkjainak és a birkáknak. Az őrmester már eldöntötte, hogy London felé veszi az irányt, hátha sikerül valami nyomot találnia Peter Hyndhez. Először is egy kis pénzre van szüksége. Amíg gyalogolt a bank felé, hirtelen eszébe jutott, hogy Peter Hyndnek mindenképp szüksége lehetett egy helyi bankra, ahonnan pénzhez juthatott. Drimben nem volt pénzintézet.

A bankban Hamish megkérte, hadd beszéljen az igazgatóval. Az illető új ember volt, Ian Donaldsonnak hívták. Hamishnek húsz percet kellett rá várnia. A válság elérte Észak-Skóciát is, a bankok a hitelek gyors visszahívására kényszerültek, és az igazgatóknak dühös panaszok áradatát kellett kezelnie.

Ian Donaldson felemelkedett, hogy üdvözölje az őrmestert.

– Nos, Macbeth, remélem, nem hitelért jött, mert abból sajnos kifogytunk.

– Nem, semmi ilyesmiről nincs szó – nyugtatta meg Hamish. – Az a fiatal fickó, Peter Hynd, aki Drimben lakott, használta a bank szolgáltatásait?

– Igen, időnként.

– Esetleg találkozott is vele?

– Nem, csak beváltott egy ötvenfontos csekket, és kifizette a díját. Manapság, ebben a plasztikkártya-korban az embereknek nincs szüksége készpénzre, mint régen.

– Megvan még az a csekk?

– Nem, jó pár hete nem járt nálunk, úgyhogy már biztos elküldték a saját bankjába a New Bond Streetre. Remélem, nem egy bűnöző?

– Csak utána kell néznem pár dolognak – mondta Hamish.

Kivett egy kis pénzt, aztán a bank előtt megállt gondolkodni. Gyönyörű, kora őszi nap volt. A hangafű rozsdavörösbe fordult, a madárberkenyefákról súlyosan csüggtek alá a skarlátvörös, bogyós fürtök. A tó vizében halászcsónakok tükröződtek. A kéményekből függőlegesen szállt fel a füst. A levegőt otthonos zajok töltötték meg: nők trécselése teregetés közben, rádió recsegése, egy rozsdás csörlő zörgése a kikötőben, gyerekek hangja, amint a szorzótáblát kántálják az iskolában.

Ahogy Hamish elmerült a jelenetben, egyre nőtt benne a vágy, hogy hagyja a csodába ezt az értelmetlen Peter Hynd-dolgot, maradjon Lochdubh-ban, és lazítson egy kicsit – horgásszon, olvasson, tévézzen. De ahogy a tavat figyelte, egy kis sétahajó úszott be a képbe, a Tommel Kastélyszálló legújabb szerzeménye. Dugig volt vendégekkel, és köztük Hamish ki tudta venni Priscilla szőke haját.

Sóhajtott egyet, aztán visszament a rendőrőrsre és nekilátott csomagolni.

Unokatestvére, Rory Grant, egy országos napilap riportere nem volt boldog, amikor meglátta Hamisht az ajtaja előtt egy teli bőrönddel.

– Ez nem hotel, Hamish – méltatlankodott. – Nővel is lehetnék.

– De nem vagy – felelte Hamish lelkifurdalás nélkül, mialatt besétált és letette a bőröndjét a szoba közepére. – Csak egy kis időre maradok, és ha segítesz, beavatlak egy jó sztoriba.

– Azaz?

Hamish elmesélte a Peter Hynd-ügyet.

– Nekem egy kicsit erőltetettnek hangzik – mondta Rory. – Ha ingyen szállást akarsz, csak mondd azt.

– Nem, komolyan beszélek. Tényleg meg akarom találni.

– Oké, az lesz ott a szobád. Figyelj, van egy programom ma estére, ahol igen jók az esélyeim. Van ez a riporternő a *Sun*tól, na, szóval, tudod, hogy megy ez. Elviszem vacsorázni és szerintem borítékolva van a siker. Dél-Kensingtonba megyünk egy étterembe, a Bernie Bisztrójába. De még be kell mennem a szerkesztőségbe, ott utána tudok nézni, van-e valami Peter Hyndről. Ha benézel az étterembe mondjuk nyolckor, átadom neked, amit találtam, csak ne maradj ott, az isten szerelmére. Menj el csavarogni, egyél egy fish and chipset vagy akármit.

– Így lesz – mondta Hamish, immár sokkal vidámabban. – A bankjában kezdem a kérdezősködést a New Bond Streeten.

– Hogy van Priscilla?

– Egész jól.

– Ügyesen intézted ezt, Hamish. Bárcsak én beházasodhatnék egy gazdag családba!

Hamishnek megállt a keze a levegőben, miközben a bőröndjét csomagolta ki.

– Nincs szándékomban a feleségem vagy a családja pénzén élni.

– Hülyeség. Szállj le a földre, ahogy amerikai kuzinunk mondaná. Ideje, hogy felébredj. A viktoriánus erkölcsök nem irányadók egy válság idején. Én mondom neked, elveszek egy gazdag nőt, hagyom a francba az újságírást, csak üldögélek majd a hátsómon és megjátszom, hogy írom a nagyregényem, miközben az asszonyka fizeti a számlákat a legkisebb aggály nélkül.

– Jól van, jól van, téged London már megfertőzött. Elleszek, ha menned kell.

– Először is adok kulcsot – mondta Rory. – Tudod, mit hol találsz. Ne felejtsd el, Bernie Bisztrója. Szállj le South Kennél a metróról, a felszínen fordulj jobbra, és ha átmentél a kereszteződésen, onnan pár yard.

– Megtalálom. És kösz, Rory.

Rory elmosolyodott, és nyurga termetével, vörös hajával hirtelen egészen úgy nézett ki, mint Hamish. Intett az unokatestvérének és elindult.

Hamish kiakasztotta a ruháit, és az éjszakai vonatúttól még elgémberedve és kábán sétára indult a kensingtoni utcákon. Rory lakása egy átalakított épületben volt a Gloucester Roadon. A levegő ropogós és kellemes volt, úgy döntött hát, gyalog megy el a Bond Streetre a Kensington és a Hyde

Parkon keresztül, majd végig a Picadillyn.

Nyugodtabbnak érezte magát, mint valaha. A vadászat Peter Hyndre komolyra fordult.

7. fejezet

Még ha a házasságnak a legkisebb jelentőséget tulajdonítjuk is, még ha nem is tekintjük többnek, mint egyfajta barátságnak, amelyet hivatalosan elismer a rendőrség.

– Robert Louis Stevenson –

Hamish kétségekkel távozott a bankból. Peter Hynd bizonyosan rendelkezett náluk bankszámlával, de sehol nem vett ki pénzt az elmúlt néhány hétben. Volt viszont egy londoni lakcíme a Vale of Health-en, Hampstead körzetében. Hamish bement a Fenwick Bond Street-i nőiruha-áruházba, beült az emeleti kávézóba, és miközben egyedüli férfiként a nőkkel zsúfolt helyiségben kávét iszogatott, áttanulmányozta a határidőnaplója hátuljában található metrótérképet. Az épületből kilépve megállapította, hogy meglepően kevés ember lófrál a járdákon például a folyton nyüzsgő invernessi főutcához képest.

A Bond Street-i állomásnál lement a metróba, a Central Line-nal elvonatozott a Tottenham Court Roadig, majd ott átszállt a Northern Edgware Line-ra. Egy óra alatt ért ki Hampsteadbe. Mindig lenyűgözte, milyen hatalmas ez a

város, habár a Northern Line ritka járatai mindig lelassították az utazást. Mivel nem akart több pénzt költeni, mint amennyiből gazdálkodhatott, besétált egy hampsteadi újság- és könyvárushoz, levett egy londoni útikalauzt, megkereste benne a Vale of Health nevű utcát, aztán visszatette a könyvet a polcra.

A Vale of Health, melyet eredetileg Hackett's Bottomnak hívtak, a Hampstead Heath egy völgyében helyezkedett el egy tavacska mellett. Ahogy Hamish végigsétált a kanyargós úton, elhaladt egy kis játszótér mellett, amely a házak előtt és füves-fás Hampstead Heath-i sétányok között terült el.

Peter Hynd háza egy teraszos villasor egyik mutatós épülete volt, szépen rendben tartva, pasztellrózsaszínre festve. Amennyire nem kedvelte Petert, Hamish most legalább annyira szerette volna, ha maga a férfi nyit ajtót. De helyette, miután becsöngetett, egy meglehetősen bizarr külsejű fiatal nő állt előtte. Rendetlen haja felborzolva meredezett minden irányba, amitől úgy nézett ki, mint valami rajzfilmfigura, aki elektrosokk-terápián esett át. Bőre sárgásfakó, ajkán ódivatú lila rúzs, fáradt szemei körül karikák.

– Mr. Hyndet keresem – mondta Hamish. – A sutherlandi rendőrségtől vagyok – tette hozzá, gondolván, hogy ez komolyabban hangzik, mintha Lochdubh-ot mondaná be.

– Miről van szó?

– Itthon van Mr. Hynd?

– Nem, valahol a maguk vidékén van. De hát ezt tudja, gondolom. A főbérlőnk.

– Mikor látták őt utoljára?

A nő összeráncolta a homlokát és hátrakiáltott.

– Clive!

Egy zömök, kopasz – vagy, ahogy Hamish sejtése szerint ezt manapság mondani illik, a hajnövekedés terén kihívásokkal küzdő – férfi bukkant fel a háttérben.

– Ez az ember a rendőrségtől jött – mondta a nő. – Peter után kérdezősködik.

– Te jó ég, drágám! Mikor tanulod már meg végre? Megjelenik valami fickó az ajtóban, azt állítja magáról, hogy rendőr, és még egy igazolványt sem kérsz tőle?

– De kértem, úgyhogy dugulj el! – vágott vissza a nő, és közben szövetséget várva Hamishre kacsintott. Clive morgott valamit, aztán eltűnt.

– Nálam a pont – mondta vidáman a nő. – Sose engedje, hogy a faszkalapok vegyék át az irányítást. Úgy értem, a férjek – biccentett oldalra a fejével. – Felment az emeletre. – Jöjjön a konyhába, igyon egy kávét. Jó messziről jön, nem árthat. Bár nem kértem, hogy mutassa meg az igazolványát, bízom benne, hogy nem a Hampstead Heath-i szatír – nézett hamiskásan az őrmesterre –, másfelől, lehet, hogy ez a mai az én napom.

Hamish követte őt lefelé a lépcsőn egy hangulatos konyhába, ahol egy pár fácánt és egy nyulat látott fellógatva.

– A fácánhoz még korán van október előtt – jegyezte meg Hamish.

– Ja, ezek? Ki vannak tömve. Van egy csomó flancos barátunk, akik odavannak az egzotikus konyháért. Ha látják

ezeket itt lógni, sosem jönnének rá, hogy amit eléjük teszek, az az étteremből származik – itt van kicsit feljebb az úton. Az ember tegye meg, amit tud. Clive a bíbínél van.

– A bíbínél?

– A BBC-nél.

– Mit csinál ott?

– Egy műsort, az a címe, hogy Kultúra mindenkinek. Szereti. Hetente egyszer kiszolgálja a nagy brit publikumot. Hogy issza a kávét?

– Feketén, egy kanál cukorral.

– Igaza van. Jill Cadden vagyok. A filmszakmában dolgozom.

– Nem is gondoltam, hogy van még filmgyártás Britanniában – jegyezte meg Hamish.

– Hát, ez egy kísérleti kis csapat. Politikai motivációink vannak.

– Meséljen Peterről – mondta Hamish. – Arra gondolok például, nem személyesen adják át neki a bérleti díjat?

– Nem, állandó átutalással fizetünk. A bank levonja tőlünk havonta.

– Mennyi a bérleti díj?

– Harmincezer havonta.

– Harmincezer *font*?!

– Aligha dollár vagy márka, nemdebár? És ez elég baráti ár egy ekkora házért, kerttel, ezen a környéken.

– Nem lenne olcsóbb, ha vennének valami kis lakást és fizetnék a hitelt? – kérdezte Hamish kíváncsian.

– Nézze, ez… – Jill derűsen pillantott rá. – Rátér valamikor

a lényegre, hekuskám? Vagy Sutherlandben lassabban telik az élet? Mit csinált Peter?

– Letelepedett a Drim nevű faluban az északnyugati parton. Aztán egyszer csak odébbállt, és meghirdette a házát. De senki nem látta elmenni. Nem sokkal később holtan találtak egy nőt. Azt mondják, baleset volt – magyarázta Hamish, és ismét elfogta a nyugtalanság, ahogy megjelent lelki szemei előtt Betty Baxter sután kifacsarodott teste a durva sziklákon elterülve. – De nem vagyok benne biztos.

– Maga igen alapos, mondhatom – jegyezte meg Jill, és átnyújtott Hamishnek egy csésze kávét. – Úgy tűnik, az a gyanúja, hogy Peternek köze van a nő halálához, vagy ő maga ölte meg.

– Valami ilyesmi – mondta Hamish. – Mit gondol Peterről?

A nő egy kicsit lesütötte a szemét.

– Rendben van a fickó. Kicsit laza. Semmi különös. Olyan, amilyennek látszik.

– Nem mondaná manipulatívnak?

– Mi csak béreljük tőle a házat. Nem mentünk bele mélyebb analízisbe – felelte Jill kissé ingerülten.

– Van családja? A ház az övé, vagy a rokonaié?

– Igen, az övé. Él egy nővére valahol, azt hiszem.

– A családjáról sosem beszélt? Hol laktak, hol járt iskolába?

A nő ásított egyet.

– Nem voltunk haverok. Ő a háztulajdonos, ennyi.

Hamish nem sokat tudott kiszedni belőle, és azzal a megérzéssel jött el a házból, hogy a nő is célpontja lehetett Peter udvarlási taktikájának.

Muszáj lesz várnia, hátha Rory talált valamit a szerkesztőségi dokumentációban.

Ahogy háta mögött hagyta a Vale of Health-et, azon kezdett tépelődni, nem pusztán ürügyként használja-e ezt a nyomozást, hogy elfusson Priscillától. Néha elgondolkodott, valójában melyikük a hibás. Talán fel kellene hívni a Scotland Yardot, latolgatta, és megkérdezni, van-e valami az aktáikban Peter Hyndről. De a Scotland Yard rögtön hívná Strathbane-t, hogy ellenőrizzék őt, és akkor mindjárt elővennék érte, amiért megpróbál magándetektívet játszani Londonban.

Priscilla elautózott a rendőrőrsre. Butaság volt ez a veszekedés. Sophy Bisset egy nyomulós csaj, és Hamisht az ilyen erőszakos libák az orránál fogva vezették. De egyre inkább az a galád gondolat kerítette hatalmába, hogy Hamisht minden ostoba nő az orránál fogva vezeti.

A rendőrőrsöt zárva találta, az ajtón egy üzenettel, miszerint három hétig minden ügyben Macgregor őrmester az illetékes Cnothanban. Hová mehetett Hamish? Tudomása szerint még sosem vett ki igazi szabadságot, leszámítva azt az egy szabadnapot az egészségfarmon, ami aztán egy gyilkossági nyomozással végződött.

A szülei! Valószínűleg Rogartba ment, hogy egy kicsit a családjával legyen. Priscilla továbbhajtott hát Rogartba, ahol Mackó zajos örömujjongással fogadta. Mrs. Hamish megrázta a fejét, és mint mondta, csak annyit tud, hogy a fia valami nyomozás ügyében jár el.

Priscilla még megivott a szülőknél egy teát, majd

szomorúan elbúcsúzott. Házassági kilátásai és Hamish neve szóba sem került, habár a levegőben ott lógtak a fel nem tett kérdések.

Míg hazafelé tartott, egyre dühösebb lett a vőlegényére. Hogy merészel eltűnni úgy, hogy még csak fel sem hívja őt? Igen, összekaptak egy kicsit. Minden páros veszekszik néha. De meg kellett volna értenie, hogy ő, Priscilla nem tud csak úgy összepakolni, és elmenni szabadságra. Akárhol is van Hamish, Priscilla szívből remélte, hogy pokolian hiányzik neki, és szörnyen érzi magát.

Hamish következő úti célja Bernie Bisztrója volt. Civil öltözéket viselt: sportos dzsekit, kordnadrágot, kockás inget és nyakkendőt. Nyugtalankodott egy sort, nem kellett volna-e a sötét öltönyét felvennie, amit az istentiszteletekre, temetésekre és esküvőkre tartogat. Ahogy belépett a vendéglő ajtaján, meg is látta Roryt. Egy sarokasztalnál ült, farmerban, pólóban és pulóverben, az elegáns öltözék tehát nem tűnt követelménynek.

– Várom Mandyt – mondta Rory. – Azt a lányt a *Sun*tól. Késik, de ez a szokása.

Hamish leült és izgatottan nézett az unokatestvérére.

– Találtál valamit?

– Semmi érdekes, csak egy apróság. Van egy divatos londoni night club, a Szivi. Hallottál róla?

– Nem.

– Sebaj. A celebek törzshelye. Két éve volt egy kis zűr ott. Egy ifjú kis csillagocska lerészegedett és megpróbálta

felgyújtani a helyet. Kihívták a rendőrséget. A nő kísérőjét Peter Hyndnek hívták, a cikkben régi westminsteriként és előkelő társasági emberként hivatkoztak rá. Lehet, hogy a te embered. Fotót nem közöltek róla.

– Mi az, hogy régi westminsteri?

– A híres Westminster iskola egykori diákja, az apátságnál. Méregdrága tandíj. A legnívósabb és a legelitebb. Az első az országos rangsorban. A hírneve az alapító első Erzsébetig nyúlik vissza. Itt tanult Christopher Wren, Philby és Peter Ustinov. Van egy fotód erről a Peter Hyndről?

Hamish megrázta a fejét.

– Hát akkor kocogj el holnap, és kérdezd meg a titkárságon. Az iroda a Little Deanben, az iskolaudvaron van az apátság területén. Nem tudsz eltévedni. Á, itt van Mandy.

Egy rövid bőrszoknyás, duci lány toppant be, szarvasbőr dzsekiben. Haja tüskésre nyírt, orra pisze, szája széles.

Megpuszilta Roryt, leült, és Hamishre nézett.

– Kibaszott hírszerkesztők – szólalt meg. – Ki ez?

– Az unokatestvérem, Hamish, a skót Felföldről. Épp menni készül.

– Miért?

– Mert ez a mi randink.

– Nehogy már elküldd az unokatestvéredet! – mondta Mandy feldobódva a kilátástól, hogy két férfival az oldalán vacsorázhat. – Együnk együtt.

– Tényleg mennem kell – szabadkozott Hamish, miközben gyilkos pillantások egész nyílzápora zúdult rá Rorytól.

Mandy a szemébe nézve elmosolyodott.

– Én állom.

Hamishnek igencsak üres volt a gyomra. Körülötte pompás illatok szálldostak. Rory tekintetét elkerülve így szólt:

– Talán egy kicsit maradhatok.

Rory próbált kizárólag szakmai dolgokról beszélni, és kizárni Hamisht a társalgásból, de Mandy sorra tette fel neki a kérdéseket a munkájáról Skóciában. Még csak az étel felénél jártak, amikor Hamish rájött, hogy Mandy csupán a szolgálaton kívüli riporter rutinjával bombázza a kérdésekkel, és a válaszokra már nem igazán figyel.

– Nézze, én riporter vagyok, és éles kérdéseket szoktam feltenni – találta egyszer mondani a nő.

De Hamish bármit válaszolt is azokra a kérdésekre, az kevesebb érdeklődésre talált, mint amennyi érdeklődést Mandy saját maga iránt mutatott – vagy legalábbis az általa kreált személyiség iránt. Hamish jóllakott, és azt kívánta, bárcsak ne maradt volna itt. Mandy fő célja az volt, hogy féltékennyé tegye Roryt, és kezdetben sikerrel is járt. De mire kihozták a pudingot, Hamish látta, hogy Rory unatkozik.

Az őrmester az órájára pillantott, és úgy tett, mintha megrémülne.

– El is felejtettem, találkozóm van valakivel. – Eltolta maga elől a tányérját és talpra szökkent. Rory kikísérte a kijáratig.

– Idefigyelj, te fafej – mondta. – Ebbe az estébe nem rondítasz bele többször. Ródd az utcákat, csinálj akármit, de fel ne bukkanj nekem a lakásban addig, míg tutira be nem varázsoltam a pipit az ágyba.

– Bocs, Rory, de éhes voltam.

– Igyekezz jóvátenni, és haza ne gyere hajnalig!

Hamish elindult az étteremből, és a West End felé vette az irányt. Megnézett egy éjszakai mozit, betért egy éjjel-nappali kávézóba, ahol kávét szürcsölt és közben az órát nézegette, mígnem úgy ítélte, hogy immár biztonsággal hazatérhet.

Beosont a lakásba, és egyből a szobájába ment. Levetkőzött, megmosdott és bemászott az ágyba. A szomszéd szobából zajos tevékenység hangjai szűrődtek át. Fejére húzta a paplant, és azon merengett, bárcsak Lochdubh-ban volna a rendőrőrsön.

Másnap reggel ellátogatott a Westminster iskolába. Elcsodálkozott, hogy létezhet egy ilyen csendes sziget London szívében. A változatos iskolaépületek egy négyszögletű udvar, a Little Dean körül csoportosultak. Az Ashburnham House nevű épület falain vadszőlő levelei lángoltak. Egyenruhás fiúk szénszürke öltönyeikben, világoskék nyakkendőben sétáltak keresztül a Little Dean udvarán, ahogy jöttek vagy mentek az óráikra. Egyikőjük megmutatta az őrmesternek a titkársági irodát.

Hamish türelmesen elmagyarázta az iskolatitkárnak, ki ő, mi a foglalkozása és miért érdekli Peter Hynd. A titkár átnézte az aktákat, aztán így szólt:

– A legjobb, ha felkeresi Peter régi osztályfőnökét. Két éve ment nyugdíjba, a Madingley Roadon lakik Cambridge-ben. Itt van a címe. Mr. James Heath.

Cambrdige-ben! Hamish erős késztetést érzett, hogy hagyja a csodába az egész ügyet, és menjen haza Lochdubh-ba. De

mégis…

– Hogy jutok oda?

Az útmutatással felvérteződve elmetrózott a St. James állomástól a Liverpool Streetig, és ott átszállt a cambridge-i vonatra. Cambridge-ben a térkép segítségével, amit a titkár rajzolt neki, elsétált a Madingley Roadig. Aggódni kezdett, talán jobb lett volna előbb telefonálnia. Mi több, talán telefonon is kikérdezhette volna ezt a bizonyos Mr. Heath-t. Megtalálta a címet, egy több lakásra osztott, nagy viktoriánus házat. Megnyomta a csengőt az elegáns J. Heath feliratú táblácska mellett.

Megkönnyebbült, amikor meghallotta válaszként a berregő jelzést. Egy tágas előtérbe lépett, amelyet tarkára színezett az ajtó festett, felső üvegén át beszűrődő fény. Tekintélyt parancsoló hang kiáltott le fentről:

– Erre! Első lépcsőforduló!

Hamish felbaktatott. Mr. Heath várt rá – sovány, cingár férfi, okos, humoros arccal. Hamish gyorsan eldarálta, hogy a sutherlandi rendőrségtől jött, és Peter Hyndről szeretne néhány információt. Mr. Heath kissé bizalmatlan pillantást vetett rá, de aztán így szólt:

– Jöjjön be. Helyezze magát kényelembe. Teát vagy kávét?

– Teát – felelte Hamish arra gondolva, hogy amennyi kávét elfogyasztott az elmúlt éjjel, egy életen át ébren fogja tartani.

Mialatt az egykori osztályfőnök feltette a teát, Hamish átsétált a könyvespolcokkal szegélyezett szobán, megállt az ablak előtt, és végignézett Cambridge oromzatain. A teáscsészék zörgésére fordult meg, amikor Mr. Heath belépett

egy megrakott tálcával, amin nemcsak a teáskanna és a csészék sorakoztak, de gyümölcskenyér és szendvicsek is.

– Nahát – kezdte Mr. Heath, amikor kényelmesen letelepedtek a kandalló előtt –, mi ez az egész Peterrel?

Hamish röviden elmagyarázta, hogy Peter a Drim nevű falucskába költözött, majd odébbállt, de az őrmester megérzése szerint gyanús körülmények között.

– Tudja, ez a skót Felföld – magyarázta Hamish. – Azt gondolná az ember, valakinek csak látnia kellett, hogy elhagyja a falut. Mit gondol a jelleméről?

Az osztályfőnök egy pillanatra eltöprengett.

– Határeset. A Westminsterbe bejárós diákokat is felvesznek. Mindig úgy véltem, nem a megfelelő iskolát választották neki.

– Milyen értelemben?

– A fiúk, akik hozzánk kerülnek, rendszerint kiemelkedő képességűek. A tandíj magas, és akik nem ismerik a Westminstert, azt feltételezik, olyan iskola, mint például az Eton, a kiváltságosoknak. De nálunk igen sok a tehetséges tanuló, a sportra pedig nem fektetünk akkora hangsúlyt. Azt hiszem, Peter kilógott a sorból.

– Manipulatív természet volt?

– Furcsa kérdés.

– Nos, az volt?

Hosszú csend állt be, majd Mr. Heath így szólt:

– Jó, hát végül is maga nem valami újságtól jött. Igen, az volt. Kezdetben tehetségesnek látszott, de aztán észrevettem, hogy bizonyos befolyással bír néhány fiúra, és megcsináltatja

velük a házi feladatát. Sóvárgott a figyelem és a csodálat után. Egy tanár, aki egyszer megszorongatta, nem sokkal utána egy trágár pletyka céltáblája lett. Úgy sejtettem, Peter áll a dolog mögött, ám semmit nem tudtam bizonyítani. De a legrosszabb az volt, amit a lányokkal művelt.

– Pontosan mit? Ez fontos.

– A felsőbb évfolyamokra már lányok is járhatnak. Peter feltűnően jóképű fiú volt. Élvezte, ha kijátszhatja egymás ellen az ifjú hölgyeket. Az egyik legkiválóbb kislány megbukott a vizsgáin, mert annyira el volt kábulva Petertől.

Hamish nagyot sóhajtott.

– Peter Hynd Drimben telepedett le – mondta. – A fiatalok többsége a nagyvárosokba költözött innen, így a középkorú nők habarodtak bele teljesen. Peter gondoskodott is róla, hogy horogra akadjanak. Borzasztó hangulat lett úrrá a falun, csupa gyűlölet, fenyegetőzés. Nemrég az egyik lakost, Betty Baxtert holtan találták a tóparton. Kitörte a nyakát. Balesetet állapítottak meg, de én nem vagyok ebben olyan biztos. Ön szerint Peter képes lenne valakiben elég gyűlöletet ébreszteni, hogy az megölje őt?

– Ó, hogyne – felelte Mr. Heath nyugodtan. – Én magam is úgy éreztem, meg tudnám ölni.

– Van családja? Honnan származik a vagyona?

– A szülei meghaltak. A tandíjat egy családi alapítványból fedezték. Peternek van egy nővére. Ő is el szokott jönni a szülők napjára. Mi is volt a neve, várjunk csak… Beth, ez az, Beth Hynd! Talán férjhez ment azóta. Richmondban lakott. Peter nála töltötte az iskolai szünidőket. Sajnos nem

emlékszem a címére.

Hamish igencsak morgolódott magában, amikor távozott. Vissza Londonba, aztán Richmondba. Úgy tervezte, marad egy kicsit és körülnéz Cambridge-ben, de a vágy, hogy bebizonyítsa magának, nem rossz nyomra vezette a szimata és nem csak vesztegeti a szabadidejét, továbbűzte. Szerencsésen elcsípett egy gyorsvonatot, és egy óra múlva már ismét Londonban volt, a Richmond felé suhanó metrón.

Nem járt még Richmondban, és a városrész sokkal hatalmasabb, terebélyesebb volt, mint elképzelte. Nem akarta bevonni a helyi rendőrséget, így magára hagyatkozott. De hol kezdje? Elment a legközelebbi postahivatalba, ahol kikérte a telefonkönyvet. A nők már nem tüntették fel a nevük előtt a Miss vagy Mrs. előtagot, megelőzve, hogy obszcén hívásokkal zaklassák őket. A keresztnév hivatalosan Elizabeth lehet, gondolta Hamish a kötetet lapozgatva, tehát valószínűleg E. Hyndként találja meg. Richmond körzetében számtalan E. Hynd lakott, így hát vett egy telefonkártyát, kiment a fülkéhez és elkezdte egyenként hívni őket.

A harmadik hívásnál, épp amikor már arra jutott, talán a nő nincs is benne a telefonkönyvben, Beth Hynd szólt bele a kagylóba. Figyelmesen meghallgatta Hamisht, és nem kifogásolta, hogy a rendőr meglátogassa, azzal a feltétellel, ha megadja neki a strathbane-i főkapitányság számát, amelyet Beth Hynd felhívhat, hogy igazolják számára Hamish kilétét. Hamish megadta Jimmy Anderson nevét és a telefonszámot. Miután letette, visszadugta a kártyát a nyílásba és feltárcsázta Strathbane-t. Hatalmas

megkönnyebbülésére Jimmy Anderson vette fel. Végighallgatta, ahogy Hamish röviden körvonalazta londoni kirándulásának okát.

– Senki nem fog rajongani érted, ha kiderül, hogy gyilkosság történt – mondta Anderson. – Daviot úgy érzi majd, hülyét csináltál belőlünk.

– Ezzel most ne törődj – mondta Hamish. – Csak igazold a nőnek, hogy én vagyok én.

– Pontosan te vagy az, Popeye!

Hamish kilépett a fülkéből, és ekkor jött rá, hogy nem kért Beth-től útbaigazítást. Bement egy újságoshoz, aki megmutatta neki, merre menjen. Mint kiderült, az utca, ahol Beth lakik, nincs is túl messze.

Beth Hynd a harmincas évei végén járt – Hamish úgy tíz évvel idősebbnek saccolta az öccsénél –, és erősen hasonlított Peterre. És még valakire nagyon emlékeztette Hamisht, akivel régebben találkozott.

Beth a nappaliba invitálta a vendéget. Úgy-ahogy otthonos hangulatú szobának látszott, praktikusan berendezve, de a negyvenwattos izzó az ódivatú búrában olyan fénybe vonta a helyiséget, ami a várószobák homályában fogadja az embert különféle megalázó procedúrák előtt – fogorvosnál, nőgyógyásznál, iskolaigazgatónál, vagy az öregek otthona társalgójában, ahol idősek üldögélnek és játsszák a szókirakóst, miközben várják, hogy a halál fényes angyala bekukkantson és szólítsa valamelyiküket: „Gyerünk, hatoska, eljött az idő!” A háttérben egy ósdi gázkonvektor sziszegett és pattogott.

– Remélem, Peternek nem esett baja – mondta Beth.

Hamishnek nem állt szándékában megijeszteni a nőt a gyanújával, hogy Peter Hyndet esetleg meggyilkolták.

– Egy haláleset ügyében nyomozok Drimben – mondta –, ahol az ön bátyja lakott.

– Lakott? Ezt úgy érti, már nem lakik ott?

– Nem, néhány hete elment. Eszes fiatalembernek ítélem meg őt, aki talán látott valamit, amit a helybéliek nem vettek észre. Tudja, hol lehet?

Beth megrázta a fejét.

– Rendszerint felbukkan nálam előbb-utóbb. Megkérem, hogy hívja fel magát, amint megérkezik.

– Dolgozik valahol?

– Különféle munkákat végez, de mivel van magánvagyonból származó rendszeres bevétele, nem szükséges dolgoznia, és sosem maradt meg igazán hosszú ideig egy helyen.

– Esetleg valamilyen romantikus bonyodalom?

Beth tekintete hirtelen megvillant.

– Miért kérdezi? Mi köze ennek bármihez?

Hamish a megnyugtató hangját vette elő.

– Ó, csak arra gondoltam, ha van barátnője, esetleg tudja, Peter hol van.

A nő arca kisimult.

– Hát persze. De sajnos semmit nem tudok Peter szerelmi életéről.

– Hol száll meg, amikor délen tartózkodnak? A házát kiadta.

– Itt. Nálam szokott lakni.

– Szoros a testvéri kapcsolatuk?

Beth egy ideig fontolgatta a választ, majd így szólt:

– Persze. Az öcsém.

Hamish egy pillanatig csalódottan nézte a nőt, aztán rájött, hogy nem fog tudni többet kiszedni belőle. Ráadásul nyomasztóan hatott rá a szoba. Szörnyű lehet, gondolta, annyi magánvagyonból származó bevételhez jutni, hogy az ember kiverjen a fejéből mindenféle munkával kapcsolatos gondolatot.

– Ön mivel foglalkozik?

– Hogy mivel? Több jótékonysági szervezet bizottságában ténykedem. Aztán ott vannak a rászorulók, akiket látogatni kell. Higgye el, kevés a nap huszonnégy órája. – A szemében hirtelen megcsillant a magány, ami cáfolta a szavait. Hamish körülnézett a szobában. Könyvek sűrű sorokban, sötétzöld szobanövények, de még egy macska sem, aki lakótársként szolgálhatna.

Megkönnyebbülten lépett ki újra Richmond utcáira, ahol finom, őszillatú levegő fogadta. Talált egy olcsó éttermet, evett egy hamburgert, mellé kólát ivott, és eltöltötte az elégedettség, hogy Priscilla mennyire helytelenítené az efféle gyorskaját.

Vissza kell térnie a forráshoz, gondolta, s ez nem más, mint Drim. Érezte a csontjaiban, hogy a kis Heathernek igaza van, és Peter Hynd halott. Ahelyett, hogy itt délen pazarolja az idejét, vissza kéne mennie északra, és egyik kérdést a másik után feltenni, míg ki nem tisztul a kép. Az órájára nézett. Ha

siet, még időben visszaér Roryhoz, összepakol, és eléri az éjszakai vonatot Invernessbe.

Partra vetett halnak érezte magát, amikor idegen terepen kellett nyomoznia.

Hazafelé menet épp csak hogy sikerült felugrania a kigördülő vonatra. A szerelvény javarészt hálókocsikból állt, így aztán kellett hozzá némi szerencse, hogy találjon magának egy ülőhelyet az egyik nappali kocsiban.

Ahogy elszundikált, csukott szemei előtt Drim asszonyai táncoltak.

De hát nem valószínűbb mégis, hogy a férfiak közül került ki a tettes? *Gyilkos, gyilkos, gyilkos* – csattogták a kerekek, ahogy a vonat átszelte a tájat észak felé, keresztül a sötétségen, hátrahagyva Londont és a déli világot.

– Hogy *mit* akarsz? – Jock Kennedy a pultjára támaszkodott, és megrökönyödve bámult Hamish Macbethre.

– Egy szobát – felelte az őrmester türelmesen.

– Minek? Odaát laksz Lochdubh-ban.

– Szabadságon vagyok.

– Micsoda hülyeség ez… Próbáld meg Edie Aubrey-nál. Ő ki szokta adni a turistáknak az egyik szobáját.

– Rendben.

Miközben Hamish Edie Aubrey-hoz igyekezett, feltűnt neki, milyen csendes a közösségi ház. Bekukkantott a fodrász ablakán, ahogy elhaladt a háza mellett. Alice MacQueen az ablak mellett ült egy széken, és a körmét reszelte. Vendégeknek híre-hamva sem volt. A boltba igyekvő nők, akik

elsiettek Hamish mellett, a vaskos combjaikra feszülő sínadrágot hordták. Lógott a hajuk, sminket nem viseltek. Nem volt miért kiöltözni.

Edie Aubrey zavartan fogadta a kérdést, hogy kiadná-e a szobát.

– Már vége a szezonnak – mondta idegesen. – Nem is szellőztettem ki.

– Biztos vagyok benne, hogy jó lesz – nyugtatta meg Hamish.

– De csak reggelit tudok adni hozzá, főzni nem főzök.

– Megoldom.

– Gondoltam. Akkor nem hivatalos ügyben van itt?

– Nem, csak szerettem volna kicsit elszakadni Lochdubh-tól. Egy rendőr sosem tudja letenni a szolgálatot addig, amíg Strathbane-ben tudják, hol van. Egy kicsit horgászgatnék.

– Jöjjön – mondta Edie, szemlátomást meggondolva magát.

A ház egyike volt azoknak a villáknak, amelyet a nyaralni vágyó angol családok építtettek, miután Viktória királyné divatossá tette a skót Felföldet. Kicsi, de vastagon szőnyegezett és jól átfűtött épület volt. A hálószobában, melyet Edie kiutalt neki, egy nagy dupla ágy állt, fényes rózsaszín szatén ágyterítővel leborítva. Az egyik sarkot egy jellegzetes, idejétmúlt, kosár formájú fonott karosszék foglalta el, zölddel és arannyal átszőve, benne egy fodros ruhájú baba ült. Kifejezéstelen szemekkel bámult Hamishre, akár a halott Betty Baxter. Az egyik falnál egy robusztus ruhásszekrény állt, amelyet még a súlyos, nagyméretű viktoriánus öltözékekhez terveztek. Hamish kinyitotta. Egyik

oldalán polcok sorakoztak az ingeknek, a másik felében kicsi fiókok a gallérgomboknak és a ruhacsatoknak. Az ágy fölött egy kép függött, melyen két, Edward-korabeli bakfis egy fehér kiskutyát kergetett egy pipacsos mezőn.

– Ha szeretne kipakolni, de aztán lejönne, készítek egy teát – ajánlkozott Edie. Lesütött szemmel elmosolyodott, megtapogatta a haját, aztán a szemüvege mögül Hamishre pislogott.

Amikor magára maradt, az őrmester kinézett az ablakon, a feketén elnyúló tavat képező tengeröbölre. A tó távolabbi végénél a Drim folyó tőzeges, barna zuhatagokban hullott alá a kérges sziklákról. Mielőtt átjött volna Drimbe, a rendőrőrsön magához vette a horgászbotjait. Esetleg elmehetne a tóhoz, megpróbálhatna pisztrángozni kicsit, és másnapra hagyná a nyomozást. Elvégre szabadságon van, és ha a helybélieknek ez kellőképp hihető, könnyebben gyűjti be tőlük a pletykákat, mintha úgy tudják, hivatalos ügyben jár el.

Kicsomagolt, és lement a földszintre. Edie teáskannát és egy tál pogácsát tett az asztalra.

– Maga özvegy, ugye? – kérdezte Hamish.

Edie kitöltötte a teát egy-egy vastag bögrébe.

– Igen, az én Jamie-m tíz éve ment el. Jó ember volt.

– És maga nem idevalósi?

– Nem, délen, Moffatban éltem.

– Akkor mi hozta ide? Isteni ez a pogácsa!

– Vegyen még. Jamie beteg volt, rákos. Mindig úgy hitte, hogy a felföldi levegő majd meggyógyítja. A végsőig bízott benne, szegénykém.

– Maga sosem akart visszamenni délre?

Edie letette a csészéjét, szemét a konyhaablakra szegezte, mintha a kerti babérok közt kutatná a választ.

– Ó, gyakran gondoltam rá. De nem voltak barátaim Moffatban, túlságosan lekötött Jamie ápolása. Aztán valahogy itt ragadtam. – Szomorú volt a hangja. – Próbáltam kicsit felpezsdíteni a helyet. Életem legszebb pillanata volt, amikor a többiek elkezdtek a tornaórákra járni. De aztán Peter elment… – A hangja itt elcsuklott.

– És sötétség borult a tájra – fejezte be Hamish halkan. Kiitta a teáját. Bőven ráér még a többi kérdéssel. – Kimegyek horgászni kicsit, hátha fogok pár pisztrángot.

– Általában nem főzök, de egy kis pisztrángnak örülnék vacsorára. Ha sikerrel jár a horgászat, megcsinálom.

– Szaván fogom!

Hamish csaknem elfeledkezett Drimbe jövetele okáról, míg a tavacskában horgászott, nagy szakértelemmel rögzítve a legyet, hogy az éppen súrolja a tőzeges-aranyszínű víz felszínét. Éppen kifogta a második pisztrángot, amikor az az érzése támadt, hogy valaki figyeli. Bedobta a halat a régi kosárba, amit használt, és lassan megfordult. Mögötte ezüst nyírek egy csoportja magasodott.

– Bújjon elő! – kiáltotta.

Zörgést hallott, majd Heather Baxter vézna alakja tűnt fel.

– Mrs. Aubrey-nál szállt meg, igaz? – kérdezte.

– Gyorsan terjednek a hírek – felelte Hamish. – Hogy vagy?

– Jól. A papával jól megvagyunk.

Hamish nézte békés kis alakját. Képes lenne ez a gyerek

megölni a saját anyját, csak hogy egy nyugalmas otthont nyerjen cserébe, és magának egy apát? Visszataszító gondolat volt. Drim hangulata tehetett róla, amitől könnyen szárba szökkentek az ember elméjében a gótikus fantáziák.

– Fogott valamit? – érdeklődött Heather.

– Két pisztrángot.

– Papa is szeretne pisztrángot vacsorázni, meg én is.

– Akárcsak én – mondta Hamish. – Ülj le ott, és meglátom, mit tehetek.

A kislány leült, két kezét összekulcsolta a térde fölött, és lehunyta a szemét. Hamish derűsen ránézett.

– Imádkozol?

Heather hevesen bólintott. Hamish kíváncsi volt, vajon a keresztény istenhez, vagy valamelyik pogány, kelta úrhoz szól-e a fohásza. Legnagyobb meglepetésére szinte azonnal horogra akadt az újabb pisztráng. Heather kinyitotta a szemét.

– Még egy! – jelentette ünnepélyesen, majd ismét belemerült az imába.

Hamish újra bedobta a zsineget, de nem sok sikerrel. Kezdett sötétedni. Amikor Heather éles, magas hangon kántálni kezdett, Hamish hátán felállt a szőr. Tudta, hogy a kislány gael nyelven énekel, de az egyes szavakat képtelen volt kivenni. Már épp rászólt volna, hogy hagyja abba a butáskodást, amikor érezte, hogy megrándul a zsinór.

Pár pillanat múlva Heather hangja elhalkult, és a kislány elégedetten nézett a hatalmas pisztrángra, amelyet Hamish a kosárba dobott.

– Jöjjön el hozzánk – mondta a kislány, miután becsomagolta a két ajándék pisztrángot egy-egy sóskalevélbe. – Mrs. Aubrey borzalmasan főz.

– Menj csak magad – szólt Hamish –, és ne higgy a régi istenekben, Heather. Az ilyesmitől könnyen begolyózol.

– Adtak pisztrángot a papa vacsorájához – mondta Heather gyakorlatiasan, azzal el is ment.

Hamish visszaindult a faluba, vitte a fogást. A szembejövő helybélieknek oda-odabiccentett, „Jó estét", „Jó éjszakát", azok megálltak, megbámulták, de nem viszonozták a köszönést.

Edie lelkesen fogadta a pisztrángot.

– Van egy új francia szakácskönyvem – mondta –, és van egy nagyon jó recept a sajttal sült pisztránghoz, úgyhogy…

– Én fogtam, én sütöm meg – jelentette ki Hamish határozottan. – Jó vagyok pisztrángban!

Kibelezte a halat, megsütötte, majd főtt krumplival és borsóval tálalta.

Hirtelen kimerültség vett rajta erőt. Nem sokat aludt a vonaton. Felkapta a fejét. Odakint erős szélroham kerekedett.

– Azt hittem, Drim teljesen védett a széltől – mondta.

– Ó, kapunk belőle rendesen, amikor nyugatról fúj – felelte Edie. – Gyűlölöm a szelet.

Kint erősödött a zaj. A szél sikoltva, süvöltve szántott végig a tavon a magas hegyfalak között.

Otthonos érzés volt a konyhában üldögélni. A hal kiválóan sikerült, a krumpli, amelyről kiderült, hogy Edie saját termése a kertjéből, omlós, szinte édes volt.

– Különös, ahogy Peter Hynd távozott innen – szólalt meg Hamish, és eltolta maga elől az üres tányért. Belekotort a zsebébe a cigarettásdobozáért, és csak ekkor eszmélt rá, hogy nem is dohányzik egy ideje.

– Cigarettát? – kérdezte Edie, felé nyújtva egy csomagot.

Hamish egy súlyos pillanatig fontolgatta, hogy kivesz egy szálat.

– Leszoktam – mondta végül kurtán.

– Nem bánja, ha én…?

– Csak nyugodtan.

Edie rágyújtott, és így szólt:

– A férfiak nagyon rondán viselkedtek itt Peterrel. Szerintem ezért ment el. Tudja, hogy nem sokkal előtte valaki bedobta egy téglával az ablakát?

– Erről nem hallottam!

– Hát, nem is fog. Tudja, mennyire összetartanak ezekben a kis falvakban.

Hamish Edie-re nézett.

– Peter Hynd szívesen flörtölt. Volt kiválasztott nő? Vagy csak incselkedett mindenkivel?

– Ailsa Kennedy elhintette, hogy vele messzebb ment Peter, de senki nem hitt neki. Aztán ott van Jimmy Macleod felesége, Nancy. Alice MacQueen azt mondta, látta kijönni Peter házából az éjszaka közepén, de Nancy aligha tudna kibújni az ágyból a férje mellől éjjel, és meglógni úgy, hogy Jimmy ne vegye észre. De most már vége mindennek. A házat eladták.

– Mi? Ilyen hamar?

– Igen, kora reggel itt járt egy férfi meg a felesége Newcastle-ből. Egy bizonyos Mr. Apple. Nagy tervei vannak a bővítéssel kapcsolatban. Rögtön munkába is állítja az építőket.

– Nehéz lehet segítséget találnia, mint minden jövevénynek.

– A saját embereit hozza. Lakókocsikban fognak lakni, ő maga a feleségével egy mobilházban, amit holnap hoznak ide.

Hamish érezte, ahogy elhagyja tagjait a fáradtság. A megállapodás véglegesítéséhez Peternek alá kell írnia a szerződést az ügyvédnél.

– Holnap kora reggel elmegyek – mondta. – Találkoznom kell valakivel Invernessben.

– Odateszek egy ébresztőórát az ágya mellé – ajánlotta Edie. – Mikorra akarja a reggelit?

– Hét körül. De meg tudom magamnak csinálni.

– Ó, nem, úgyis fent leszek. Nincs sok dolgom így, hogy a tornaórák véget értek.

Hamish kíváncsian fürkészte Edie-t.

– Magával is flörtölt Peter Hynd?

Edie álmodozón a távolba révedt.

– Igen. Újra fiatalnak éreztem magam, izgatottnak, boldognak. És amikor elment, és belenéztem a tükörbe, megint csak magamat láttam, Edie Aubrey-t, a középkorú, szürke nőt. Peternek különös képessége volt, hogy elhitesse minden nővel: ő az egyetlen igazi számára. Azt hittem, én vagyok a kedvence, de most, hogy túljutottam ezen az őrületen, belátom, hogy csak játszadozott.

***

Hamisht egyre növekvő izgalom kerítette hatalmába, miközben Inverness felé repítette autóját a sutherlandi szél. Így vagy úgy, most pontot tehet a nyomozás végére. Egy kis szerencsével megbizonyosodhat róla, hogy Peter Hynd él és virul. Az ötlet, hogy Drimben bármely férfi is képes volna kiadni magát egy jó svádájú angolnak, mi több, még az aláírását is hamisítani, egyszerűen nevetséges volt. További szerencsével pedig kiderülhet, hogy Betty halálát egy csúnya esés okozta.

Hamish csalódottan értesült arról, hogy a szívélyes Mr. Brand szabadságon van, és az idősebb, mogorva ügyvédtársával, Mr. MacDougallal kell tárgyalnia. Az ügyvéd türelmetlenül meghallgatta az őrmester kérését, majd így szólt:

– Magam foglalkoztam Mr. Hynddel.

– Ez remek – örvendezett Hamish. – Megmondta, hol száll meg?

– Igen, Londonból jött fel. Jenny! – A sápatag lány beslattyogott. – Adja ide, kérem, Mr. Hynd címét.

Hamish várt. Egy sirály telepedett kint az ablakpárkányra, és kíváncsian kukucskált be a koszos üvegtáblán. Jenny belépett, és letett egy papírdarabot Hamish elé. A rendőr ráeszmélt, hogy a Vale of Health-en lévő címet kapta meg.

– Ez nem jó – mondta türelmetlenül. – Ez a háza, amit kiad.

– Nincs más címünk hozzá – mondta Mr. MacDougal. – És

most, ha nem bánja, nagyon elfoglalt vagyok, várok egy ügyfelet. – Azzal felállt.

– Egy pillanat – tartóztatta Hamish. – Hogy nézett ki Peter Hynd?

– Kellemes megjelenésű, a felsőbb réteghez tartozó, szőke hajú… Csak addig maradt, amíg aláírta a papírokat.

– Kaphatnék egy példányt ezekből? Szeretném ellenőriztetni az aláírást.

– Mr. Brand, aki kiváló kollégám, bár egy kissé könnyelmű, elmondta, hogy már átfaxolta a londoni bankba az aláírást. Ön most hivatalos minőségben jár itt?

– Csak saját magam folytatok nyomozást.

– Ha visszajön egy hivatalos kéréssel a főkapitányságról, akkor átadom a papírokat. De addig…

Kifelé menet, a titkárnő szobájába lépve Hamish így szólt Jennyhez:

– Az a Peter Hynd, aki a szerződést jött aláírni, ugyanaz volt, akivel korábban találkozott?

– Már miért ne ugyanaz lett volna? – vakkantott Jenny nyersen. – Egyébként meg nem tudhatom. Akkor épp kiszaladtam, hogy vegyek egy új harisnyát, mert lefutott a régin a szem. Mikor visszaértem, hallottam, hogy itt járt.

Hamish rossz hangulatban távozott az ügyvédtől. Egyértelműen ostobaság volt a nevetséges előérzetét követni, hogy Peter Hynd halott. De mégis, csak hogy szépen elvarrja a szálakat, nem lenne rossz bemenni Strathbane-be egy hivatalos engedélyért, amivel kikérhetné azokat a papírokat, és egy írásszakértővel ellenőriztethetné az aláírást. Úgy

döntött, megkerüli Blairt, és feljebb próbálkozik. Blair gyűlölni fogja érte, de hát amúgy is gyűlöli.

Meglepetésére várakoztatás nélkül, azonnal betessékelték Mr. Daviot irodájába. Abban a pillanatban, hogy Mr. Daviot ünnepélyesen kimondta: „Üljön le, Macbeth”, Hamish gyomra összerándult. A főkapitány nem a keresztnevén szólította.

– Meghökkentőnek találom – mondta Mr. Daviot –, hogy minden úti cél közül éppen Drimben tölti a szabadságát. A feleségem felhívta Priscillát egy eladó ház miatt, és Priscilla említette neki, hogy maga nem szándékozik letelepedni a környéken.

Habár Hamish hozzá volt szokva a vidéki pletykatelefon működéséhez, mindig elámult a sebességén. Harry Baxter, gondolta. Harry elmondta a többi halásznak Lochdubh-ban, és a hír elszáguldott a Tommel Kastélyszállóig.

– A magánéletemet, ha kérhetem, hagyjuk – mondta Hamish. Elmagyarázta az okát drim-beli tartózkodásának, illetve a gyanúja alapjait mind Peter Hynd eltűnése, mind Betty Baxter halála ügyében. Végül előállt a kéréssel, hogy megszerezhesse a papírokat az invernessi ügyvédi irodából.

A főkapitány hátradőlt a székében, és figyelmesen szemügyre vette a nyakigláb őrmestert. Támogatta a felesége ambícióit a társadalmilag előnyös kapcsolatok kialakítására, miközben magánemberként azt gondolta, Priscilla túl jó Macbeth mellé. Hamish a múltban okos, habár zabolátlan rendőrnek bizonyult, de Mr. Daviot úgy látta, mostanában teljes odaadással veti rá magát a rossz nyomokra, csak hogy távol legyen Priscillától. Milyen épeszű férfi töltené a

szabadságát egy efféle helyen, mint Drim, pláne egy ilyen bűbájos menyasszony társaként, mint Priscilla Halburton-Smythe? Ez veszélyes megbízhatatlanságra utalt. Daviot a keményen gürcölő, alázatos rendőrtípust szerette, és ezért nem fokozta le még soha Blairt, annak minden baklövése ellenére. Ráadásul Mr. Daviot büszke szabadkőműves volt, akárcsak Blair, és nem felejtette el, hogy Hamish visszautasította a tagságot.

– Nem tudom befolyásolni, hogy mit csináljon a szabadsága alatt, Macbeth – mondta –, de azt kijelenthetem: nem kap segítséget tőlem ebben a fantáziaszülemény ügyben. Peter Hynd, bárhol tartózkodjon is, eladta a házát és aláírta a papírokat. Betty Baxtert szerencsétlen baleset érte. Ennyi. Javasolnám, hogy térjen vissza Lochdubh-ba, és szenteljen több figyelmet Priscillának, bár a magánélete nem az én hatásköröm.

– Pontosan – vágta rá Hamish, és idegességében elöntötte a pír.

– És ne pazarolja többet a rendőrség értékes idejét, Macbeth. Leléphet.

Hamish kisétált a szobából, olyan mereven, mint egy sértett macska, akit kidobtak.

Vezetés közben nyomorultul érezte magát, és furdalta a lelkiismeret Priscillával szemben. Pedig nem volt rá oka. A lány hozta magát ilyen helyzetbe. Ahelyett, hogy Hamish ráfordult volna a Drimbe vezető útra, Lochdubh-ba hajtott. Míg végiggurult a vízparton, érezte, hogy kíváncsi tekintetek követik az útját. „Ott megy az a bolond és csapodár Hamish

Macbeth, aki egy ilyen Drim-féle helyen tölti a szabadságát!” – vélte hallani a hangokat.

A Tommel Kastélyszállóban új recepciós fogadta, egy sápadt, középkorú hölgy.

– Sophy hol van? – érdeklődött Hamish.

– Ha Miss Bissetre gondol, épp most ment el. Én Cnothanban dolgoztam, és Mr. Johnston ajánlotta fel az állást azzal, hogy azonnal kezdhetek, így hát jöttem.

– Miss Halburton-Smythe-t hol találom?

– Az ajándékboltban.

Hamish átment a boltba. Priscilla a földön térdelt, egy doboz porcelánt csomagolt ki. Amikor felnézett és meglátta Hamisht, megkeményedtek a vonásai.

– Milyen Drim napfényes partjain nyaralni? – kérdezte.

– Te nem akartál velem jönni vakációzni – mondta Hamish –, így hát magamnak kell gondoskodnom a szórakozásomról, ami nem más, mint hogy megpróbálok rájönni, mi történt Peter Hynddel.

Priscilla felállt, lesimította a szoknyáját.

– Miközben hülyét csinálsz belőlem?

– Ezt hogy érted?

– Mindenki tudja a faluban, hogy a hősszerelmes Hamish inkább egy kőhajításnyira lévő faluban tölti a szabadságát, mint hogy a közelemben legyen.

– És elmondtad ezeknek a minden lében kanál falusiaknak, hogy te pedig inkább a munkába temetkezel, mint hogy velem tarts? Ne engem hibáztass azért, mert te félsz az intimitástól, Priscilla.

– Ne beszélj hülyeségeket.

– Akkor gyere, és bújj ágyba velem… most!

– Most épp nagyon elfoglalt vagyok.

– Így beszél egy szerelmes nő. Áh, ez úgyis reménytelen… teljesen reménytelen. – Hamish kiviharzott. Olyan feldúlt volt, hogy attól félt, még a végén gyomorfekélyt kap.

Nem maradt más számára az életben, csak ez az őrült eset. És meg fogja oldani még akkor is, ha darabjaira kell hozzá szednie Drimet!

Beugrott a rendőrőrsre tiszta ruhákért, és megbizonyosodott róla, hogy mindent kikapcsolt. Az új tűzhely csillogott-villogott a sarokban. Dühödten belerúgott. Ekkor szólalt meg a csengő. Egy pillanatra átfutott Hamish agyán, hogy hadd csengessenek. Végtére is világosan ott lóg az üzenet az ajtón, hogy minden ügyet Cnothanban intéznek. De a kíváncsiság legyőzte a restséget, és az őrmester kiment ajtót nyitni.

Mrs. Hendry, a kémiatanár felesége állt a küszöbön, arcán könnyfoltok.

– Láttam, hogy itt áll a rendőrautó – mondta el-elcsukló hangon. – Beszélnem kell önnel, Mr. Macbeth.

8. fejezet

Ó, Urunk, mi hát a férfi!
ki egyszerűnek látszik,
de tárd csak fel, belül
mi rejtezik,
Mélysége és sekélysége,
a benne lakó jó és rossz,
Akárhogy is, súlyos rejtvény,
hadd töprengjen a gonosz.

– Robert Burns –

– Jöjjön be – mondta Hamish. – Üljünk le a konyhában. Az nem olyan hivatalos, mint a rendőrségi iroda. – Átkarolta az asszony remegő vállát, és betámogatta.

Mrs. Hendry leült a konyhaasztalhoz, és a kezébe temette az arcát.

– Nem bírom tovább – mondta. – Olyan kimerült vagyok.

– Veri magát, igaz? – kérdezte Hamish.

Mrs. Hendry bambán bólintott.

– És a gyerekek? Hányan vannak?

– Ketten. Ann és Paul. Ann tizenkettő, Paul tizenhárom.

Későn születtek. Már feladtam a reményt, hogy gyerekem legyen. Hozzájuk nem nyúl… egyelőre. De szabályos katonaiskolát működtet otthon, alig hagy nekik egy kis szabadságot. Paul egyre többször kerül bajba, lóg az iskolából, különféle zűrös fiúkhoz csapódik.

– Iszik a férje?

– Épp ez a baj. Az utóbbi időben rosszabbra fordult a helyzet. Dr. Jekyllből Mr. Hyde lett.

– Jelentkezett már az Anonim Alkoholistáknál?

– Tegnap este alkoholistának neveztem, és ez lett az eredménye. – Felhúzta a pulóvert. Vörös csíkok és zúzódások borították a testét.

– Tehát szeretne hivatalos feljelentést tenni?

A nő megrázta a fejét és újra sírni kezdett, így hát Hamish felállt, és nekilátott elfoglalni magát a teafőzéssel, míg Mrs. Hendry megnyugszik.

– Nem tehetem – mondta. – A következő az lenne, hogy a szociális osztály elvinné a gyerekeket.

Hamish szomorúan nézte a nőt. A híres orkney-beli eset óta, amikor a gyámhivatal és a rendőrség rajtaütésszerűen lecsapott hajnalban néhány házra a szigeten, és a gyerekeket elszállították a kontinensre, az anyák rettegtek, hogy valami hasonló történik velük.

– Akkor mit tehetek magáért? – kérdezte Hamish.

– Talán ha beszélne vele…

– Lehet róla szó. De amit mondok neki, azt nem teszi az ablakba. Visszamegyek magával és megvárom. Vigye el a gyerekeket egy órára.

– Bántani fogja?

Hamish kesernyés mosollyal nézett az asszonyra.

– Csak az egóját – füllentette. – Ezt hagyja csak rám.

Hamish követte Mrs. Hendry autóját Strathbane-be. A nő egy takaros kis ház előtt parkolt le. Az őrmester kint várt, hallotta, ahogy Mrs. Hendry a gyerekeket szólongatja. Aztán újra felbukkant, beültette a két gyereket az autóba, és elhajtott.

Hamish még várakozott pár percet, aztán becsöngetett.

Mr. Hendry nyitott ajtót. Az őrmester rögtön kiszagolta a whiskyt.

A tanár pislogva nézett rá, és így szólt:

– Ó, maga az. A ház miatt jött?

– Ha bemehetnék…

Mr. Hendry hátrébb lépett, és bevezette Hamisht a nappaliba.

– Szeretné még egyszer megnézni? – kérdezte Mr. Hendry.

– Nem, magát szeretném alaposabban megnézni. Megint megverte a feleségét.

– Hogy merészel…

– Megint. Ő nem tett feljelentést maga ellen… egyelőre. De meg vagyok róla győződve, hogy rá tudom beszélni.

– Na és hogyan? – mosolygott gúnyosan a tanár.

– Ó, hát el tudom vinni orvoshoz, hogy vegyen föl látleletet a zúzódásairól. Vagy bíróságon végzi, uram, vagy a következőt csinálja. Felemeli azt a telefont, felhívja az Anonim Alkoholistákat, és elmondja, hogy szeretne bejelentkezni egy foglalkozásra. És soha többé nem iszik.

Mr. Hendry ökle a levegőbe lendült, de Hamish elkapta a csuklóját és hátracsavarta a karját.

– Elég! – kiáltotta Mr. Hendry. – Kitöri a karom!

– Igen, éppúgy, ahogy maga bántotta a feleségét. – Hamish megragadta a férfi fejét, és alaposan a falhoz csapta. – Minden alkalommal, amikor megveri őt, el fog jutni hozzám a híre, és én jövök, hogy leverjem magán.

– Ez rendőri erőszak, maga fasiszta disznó, maga burzsoábérenc! – Hamish derűsen hallgatta a sztálinista szólamokat. Mindenki más, bármilyen egyéb politikai meggyőződéssel feljelentené őt a főkapitányságon. Csak egy szélsőbalos részeg disznó gondolhatja, hogy egy testületi szintű összeesküvés áldozata lett.

Hamish odavonszolta a tanárt a telefonhoz és megállt fölötte.

– Tárcsázzon – szólt rá –, vagy szétrúgom a fejét.

Mr. Hendry morogva és átkozódva feltárcsázta a számot.

– Mikor van a következő foglalkozás? – vakkantott a kagylóba, amikor a túloldalon beleszólt egy hang.

A vonal másik végén mondtak valamit.

– Magának semmi köze az ivási szokásaimhoz! – üvöltötte a telefonba a tanár.

Hamish kivette a kezéből a kagylót.

– Az úr csak azt szerette volna megkérdezni, hol és mikor lesz a következő Anonim Alkoholista csoportfoglalkozás.

– A Market Square-i templomban fél óra múlva – felelte a hang. – Én Ron vagyok. Keressen engem. Épp most indulok oda.

– Rendben. – Hamish letette a telefont.

Negyedóra múlva belökdöste a még mindig káromkodó Mr. Hendryt a templom közösségi termébe, ahol különféle szlogenek lógtak a falakon, mint például „Csak nyugodtan, békésen!”, vagy „Élni és élni hagyni”, emlékeztetve Hamisht, hogy egyikben sem jeleskedik.

Felkapott egy szórólapot „Segítség a családnak” címmel, és miután visszament Hendryék házához, az autóban ülve elolvasta. Borúsan vette tudomásul az üzenetet, amely a családokat figyelmezteti, hogy az alkoholistákat nem lehet józanságra kényszeríteni. A család nem tehet semmi mást a helyzet javításáért azon kívül, hogy látogatják az Anonim Alkoholisták összejöveteleit.

Amikor Mrs. Hendry megérkezett a gyerekekkel, Hamish átadta neki a szórólapot.

– Egy AA-összejövetelen van – mondta a nőnek. – De ezt olvassa el, és maga is kérjen segítséget. Itt a számom, amin Drimben elér. Ha csak egy ujjal is magához ér, azonnal hívjon fel.

Mrs. Hendry megköszönte neki, de közben látszott rajta, már megbánta, hogy egyáltalán szólt.

Hamish szomorúan, kissé mocskosnak érezve magát azt kívánta, bárcsak az előírásszerű utat követte volna, és rávette volna az asszonyt, hogy jelentse föl a férjét. Elhajtott egy fish-and-chips üzlethez, aztán lehangoltan rágcsálta a halat és a sült krumplit a kormány mögött. A maradékokat odahajította Strathbane koszos, guberáló sirályainak.

A másnap új fénytörésben láttatta a dolgokat. Hamish

makacsul kitartott amellett, hogy Drimben marad. Úgy gondolta, Heathernek igaza van. Még ha nem is gyilkosságról van szó, nem volt kérdéses számára, hogy valami nagyon rossz dolog történt.

Reggel felkereste Jimmy Macleodot. Nancy a konyhában tett-vett, fekete haja tövénél szürke lenövések kandikáltak ki.

– Ó, maga az – állapította meg kelletlenül a nő. – Jimmy hátul van, a pajtában.

– Maga látta Peter Hyndet elmenni a faluból? – kérdezte Hamish.

A nő elfordult, és egy edény nyelével babrált a tűzhelyen.

– Nem. Miért engem kérdez? Jött és ment. Mint a legtöbb idegen. Ennyi és kész.

– Ki dobta be téglával az ablakát?

– Mi ez az egész? A népek úgy mondják, nyaralni jött ide.

– Igen, de attól még kíváncsi vagyok. Ki dobta be azt a téglát hozzá?

– Ó, hát a gyerekek.

– Mi bajuk volt a kölyköknek vele?

– A gyerek az gyerekből van.

Hamish otthagyta Mrs. Macleodot, és hátrament a pajtához, ahol Jimmy egy baltát élesített.

– Szép napunk van ma – üdvözölte Hamish.

Jimmy válasz gyanánt összeráncolta a homlokát.

Az őrmester nekitámaszkodott az ajtófélfának. Egy rakás fahasáb várakozott egy tőke mellett, hogy valaki felvágja. Kellemes fenyőillat terjengett a levegőben. Csendes és tiszta volt az idő, fehér fagyfoltokkal az árnyékban, ahová a reggeli

napsugarak nem hatoltak el.

A kék égbolton két héja kerengett.

– Csuda szép hely ez a Drim – folytatta Hamish. – Csupa egyediség. Mondogatom is magamnak, bizony, ez a Drim a legszebb település a Felföldön, elsőrendű hely egy vakációhoz.

– Baromság – vágta rá Jimmy savanyúan.

– És ez a kedves vendégszeretet… – folytatta Hamish álmodozón. – Itt aztán nem hajigálnak téglákat az ablakba.

Jimmy abbahagyta a baltaélesítést.

– Nekem ahhoz semmi közöm – mondta.

– Ki csinálta?

– Mit tudom én, de nem is érdekel. Nincs szükségünk itt idegenekre.

– Nincs? Ajj, én meg azt gondoltam, hogy szeretitek egymást. Soha egy hangos szó. Ne csináld már, Jimmy. Ez a hely melegágya a haragnak.

– Talán így látja egy kívülálló.

– Nos, még sokat fogsz látni, szokj hozzá.

Hamish otthagyta. Az egyetlen személy, aki hajlandó lesz beszélni vele, Heather. De meg kell várnia, míg hazaér az iskolából.

Addig ellátogatott a lelkészlakba, ahol Annie Duncan nyitott ajtót.

– Már vártam magát – mondta. – Jöjjön be.

Hamish elismerően vette szemügyre az asszonyt. Nem volt rajta smink, de jó színben volt, hosszú, barna haja egészségesen fénylett.

– Tudja, miért vagyok Drimben? – kérdezte az őrmester.

– Ó, igen – felelte Annie nyugodtan. – Betty Baxter halála miatt. Úgy véli, gyilkosság történhetett.

– Igen, de Peter Hynd eltűnése is izgat.

– Ebben biztos nincs semmi rejtélyes. Elvitte minden holmiját és az autóját is.

– De senki nem látta, hogy elmegy. Maga igen?

A lelkészné megrázta a fejét, aztán így szólt:

– Ha az éjszaka közepén ment el, senki nem láthatta, nem igaz? Úgy alszik ez a falu éjjel, mint a mormota.

– Mit tud arról, hogy bedobták téglával Peter ablakát?

– Ó, hát erről tudok mesélni. A falubéli férfiak voltak, annak a nagy melák idiótának, Jock Kennedynek a vezetésével. Megpróbálták elvenni a kedvét attól, hogy itt maradjon, és azt hiszem, sikerült is nekik, habár ez meglepő. Peter olyannak tűnt, mint aki élvezi, ha felbosszanthat másokat.

Hamish ravasz pillantást vetett rá.

– Maga átlátott rajta?

– Ó, persze. Először engem is elbűvölt, mint mindenki mást. De csak észre kellett venni, hogyan zavarja össze ezeket a szerencsétlen nőket. Azért mégis hozott ide egy kis életet. Azzal, hogy mindenki eljárt tornázni, legalább felpezsdült egy kicsit a közösségi szellem. Beszéltem is erről Callummal. Tervezek egy karácsonyi műsort a közösségi házba, néhány nőnek kifejezetten jó hangja van. A hagyományos karácsonyi zenés színdarab jó ötlet lenne. Már megrendeltem egy szövegkönyvet. Az ember megveheti ezeknek a tradicionális

daraboknak a szövegkönyvét, aztán már csak ki kell egészíteni néhány jellegzetes, helyi tréfával. Edie-nél lakik?

– Igen.

– Küldtem neki egy üzenetet és meghívtam pár másik nővel együtt hozzánk ma estére, hogy megbeszéljük a programot. Érdekelni fogja őket.

– Megmondom neki. Mi a helyzet Betty Baxterrel? Mit gondol az esetről?

– Szerintem baleset volt – mondta a lelkészné megfontoltan. – Betty még annál is súlyosabb volt, mint amilyennek látszott, azt hiszem. Tavaly télen megcsúszott a jégen, és olyan nagyot esett, hogy eltörte a csípőjét.

– De mit gondol, miért lett olyan izgatott egy telefonhívás után, hogy magas sarkúba bújt, kiszőkíttette a haját, és így ment ki a partra sétálni?

Annie a fejét ingatta.

– Különös. De azért az a lehetőség is eszébe jutott, hogy semmi rejtély nincs mögötte?

– Majd hiszem, ha látom Peter Hyndet hús-vér valójában.

– Megkérdezhetné a háza új tulajdonosát. Már kitelepült a feleségével meg egy brigádnyi geordie[3]-val. A szerződéskötés folyamán csak látta valamikor Petert.

– Jó ötlet – helyeselt Hamish.

A lelkészlakból az őrmester Hynd egykori háza felé vette az irányt, és már akkor hallotta a szokatlan zajokat, mielőtt a látóterébe került volna az épület. Szorgos munka robaja verte fel a környéket. Ekkor eszmélt rá, hogy Drim amúgy milyen csendes falu. Lochdubh-ban az emberek a parton tereferéltek,

vagy egymásnak kiabáltak a kerítéseken át, a levegőt folyton megtöltötte a tavon pöfögő hajók zaja, és ahogy a hullámok csapkodták a partot.

Közelebb érve Hamish látta, hogy egy mobilházat állítottak az épület mellé, a kertben elöl pedig két lakókocsi parkolt. A hullámpala tetőt már leszedték. Egy köpcös férfi lépett ki a mobilházból, és megtorpant, amikor észrevette a közeledő rendőrt.

Az őrmester kezet nyújtott neki.

– Isten hozta a Felföldön.

A férfi megrázta a felkínált kezet, míg az arcán látszott, hogy meglepődött.

– Milyen más egy ilyen kedves fogadtatás! – mondta. A haja ritkás volt, a szeme fekete, arca lapos, szája vékony. – Apple vagyok – mondta. – Fred Apple.

– Én a lochdubh-i rendőrőrmester vagyok – mondta Hamish –, de most a szabadságom töltöm itt.

– Tudhattam volna, hogy nem idevalósi – mondta Mr. Apple. – De abban bízom, ha megismernek majd bennünket az itteniek, barátságosabbak lesznek.

A jövevények örök reménykedése, gondolta Hamish.

– Érdekelne az előző tulajdonos holléte – mondta Hamish. – Találkozott vele?

Mr. Apple megrázta a fejét.

– Mindent az ügyvédeinken és az ingatlanügynökségen keresztül intéztünk.

– Láthatnám az adásvételi szerződést?

– Newcastle-ben van, de el tudom hozni jövő héten. Miért?

– Csak ellenőrizni akartam Mr. Hynd aláírását. Mi a terve, mihez kezd itt?

Mr. Apple megfordult, és széles karmozdulattal a házra mutatott.

– Felrakatok egy rendes tetőt, a volt tulaj itt hagyott egy rakás jó cserepet. Aztán ott ez a föld hátul, elég mocsaras. Lecsapoltatom az emberekkel, hogy kibővíthessem a házat. Mindig az egyszerű életre vágytam. Megcsinálom ezt a helyet a nyugdíjas évekhez. Ha kész a tető, az emberek lefektetik a csöveket, megcsináltatom a vécét, aztán befejezzük a konyha bővítését. Ja, és megemeltetem a tetőt annyira, hogy tudjunk két hálószobát csinálni föntre, és felegyenesedve lehessen járni.

– Jól hangzik – ismerte el Hamish.

Mr. Apple kíváncsian fürkészte őt.

– Más oka is van a szabadságán túl, hogy Drimbe jött? Hallottam ugyanis, hogy egy nőt holtan találtak a parton.

– Hát van, igen – ismerte be Hamish. – Nézze, mint jövevény, a segítségemre lehetne. Ez a Peter Hynd nagy szoknyavadász volt. Ha elcsíp bármilyen kis pletykafoszlányt, ami hasznos lehet, számoljon be nekem róla.

– Úgy lesz. De meglepne, ha ezek közül itt bárki szóba állna velem.

Hamish visszaballagott Edie-hez, és megkérdezte, kaphat-e egy teát.

– Rögtön odateszem a vizet – mondta Edie. – Jó dolog újra gondoskodni egy férfiról.

– Nem voltam egészen egyenes magával – vallotta be

Hamish, míg leült a konyhaasztalhoz. – Valójában nem szabadságon vagyok itt. Nem tudom kiverni a fejemből Betty Baxter halálát, és azt, ahogy Peter Hynd csak úgy felszívódott. És miért hagyná Peter a kulcsát egy üzenettel együtt épp Jock Kennedynél? Azt hallottam, Jock volt a falkavezére a férfiaknak, akik bedobták téglával Peter ablakát.

– Ó, ne kavarja fel ismét az iszapot – kérte Edie kipirult arccal és idegesen. – Végre mindannyian újra megnyugodtunk. Mielőtt Peter elment, szörnyű hangulat uralkodott itt. A férfiak őrjöngtek, a nők egymás torkának akartak esni.

– De ha bűntény történt, akkor igazságot kell szolgáltatni – mondta Hamish csendesen. – És most egy kényes kérdés. Peter csak flörtölt a nőkkel, vagy volt, akivel tovább jutott? A hálószobájában találtam egy szőke hajhoz használatos hajtűt, és ez Betty Baxterre utal.

– Hogy ő! – Edie szemüvege mögött megvillant a régi féltékenység. – Egy ilyen úriember, mint Peter, és az a repedtsarkú! Bele sem bírok gondolni. Én… nem hiszem, hogy bárkivel is tovább jutott volna. Nézzen ránk – mondta Edie szomorúan. – Ó, mindannyian Sophia Lorennek hittük magunkat, amíg Peter itt volt, de amint felszívódott, csak egy csapat ostoba tyúkká vedlettünk vissza, akik egy időre elvesztették az eszüket. Kérem, hagyja most már ezt az ügyet. Ma este mindannyian elmegyünk a lelkészlakba egy megbeszélésre, hogy összeállítsunk egy karácsonyi műsort. Annie Duncan ötlete volt. Ez majd összehoz minket.

Hamish hálásan magához vette a csésze teát, és

rokonszenvvel nézett Edie-re.

– Olyan diszkrét leszek, amennyire csak lehet. És ha nem találok semmit a szabadságom végéig, annyiban hagyom.

– Azt gondoltam volna – mondta Edie –, hogy szívesen együtt töltene egy kis időt Miss Halburton-Smythe-szal.

– Priscilla megérti, mennyire foglalkoztat ez az eset – felelte Hamish kurtán. Aztán gyorsan témát váltott, és a színdarabról faggatta Edie-t, aki boldogan csacsogott róla.

Hamish kiitta a teáját, majd elsétált a vegyesbolthoz, ahol Ailsa állt a pult mögött.

– Jock itt van? – kérdezte Hamish.

Ailsa morcosan megrázta a fejét.

– Elment horgászni.

– Akkor lehet, hogy veszem a botom, és csatlakozom hozzá. Fent van a Drimen, ugye?

– Lehet – mondta Ailsa.

– Mit gondol, mi történt Peter Hynddel? – kérdezte Hamish.

– Szerintem az itteni emberek miatt ment el.

– A férfiakra gondol?

– Nem, azokra a hülye lotyókra, akik ott csorgatták a nyálukat minden lépésénél. Mindig azt mondta nekem: „Ailsa, ha te nem lennél, én megőrülnék”.

Hamish elámulva nézett rá.

– Milyen jól utánozza, Ailsa – mondta. – Meg mertem volna esküdni, hogy magát Petert hallom.

– Mindig ügyesen utánoztam a hangokat – mondta a nő.

– Mit gondol, vissza fog jönni?

– Peter? – Ailsa rákönyökölt a pultra, kék szeme a távolba révedt Hamish háta mögé, nézte a fekete tavat a bolt üvegajtaján túl. – Néha úgy érzem, igen. – Hamisht ebben a pillanatban átjárta a bizonyosság, hogy Ailsa megfeledkezett a jelenlétéről. – Néha azt gondolom, felnézek, és ő egyszerűen besétál ide, „Helló, Ailsa”, mondja majd, és rám mosolyog azzal a jellegzetes mosolyával.

Rövid csend állt be, Ailsa tekintete újra megállapodott Hamish Macbethen, és megkeményedett az arca.

– Na, vesz valamit vagy sem? – förmedt rá.

Hamish kért egy üveg limonádét meg egy cornwalli húsos táskát, aztán kiment, és elfogyasztotta őket. Kezdte azt kívánni, bárcsak jobban értékelte volna Priscilla kifinomult főztjét. A gyorskaja mint változatosság nem volt rossz, de lassan állandó étrendje lett. Erős vágyat érzett, hogy átszaladjon Lochdubh-ba és megvitassa Priscillával az esetet, de kiverte a fejéből az ötletet. Minden idegszálával az ügyre kell koncentrálnia. Priscilla nem volt többé az ő Watsonja.

Felnézett, és meglátta Heather törékeny alakját, amint hazafelé ballag. Kidobta az ebédje maradékát a bolt előtti szemetesbe, és a gyerek után sietett.

Egy hivatalos hang a fejében arra intette, ne hallgasson ki kiskorút a szülő jelenléte nélkül, de végül elhessegette. Szabadságon volt, és csupán egy baráti beszélgetésre készült.

– Hogy vagy, Heather? – kérdezte.

– Egész jól, a körülményekhez képest.

– És mik volnának azok?

– Egy halott anya.

– Ó…

– Ha nem bánja, Mr. Macbeth, most mennem kell megcsinálni a papa vacsoráját.

– Várj egy kicsit, Heather. Még mindig úgy gondolod, hogy Peter Hyndet megölték?

Azok a különös, szürke szemek megkeresték Hamish barna szemeit, aztán Heather leszegte a az állát.

– Azt hiszem, tévedtem – mondta. – Talán a mamám halálát láttam.

– Ami baleset volt?

– Ami baleset volt – hagyta annyiban Heather határozottan. Aztán megfordult és nekiiramodott, Hamish csak nézett utána. Mindenhol falakba ütközött. Újra eszébe jutott, vajon mit gondolna Priscilla Heatherről. Hirtelen elfogta a sóvárgás a menyasszonya után. Szüksége van a lány eszére, vagy legalábbis erről győzte meg magát.

Visszasétált Edie-hez, és beült a rendőrségi terepjáróba. Most, hogy ténylegesen Priscillához készült, és hogy kiszabadulhat Drimből, izgatott és türelmetlen lett. Legszívesebben bekapcsolta volna a szirénát, nem azért, hogy szabaddá váljék előtte az út, mivel nem is haladt előtte senki, csak egyszerűen hadd ujjongjon az a sziréna is.

Amikor begördült a hotel elé, Priscilla épp egy csapat vendégtől búcsúzkodott a szálloda előtt. Fekete kiskosztümöt viselt fehér blúzzal. Mintha egy másik világhoz tartozna.

Meglátta Hamisht, és felemelte az egyik kezét, jelezve, hogy észrevette őt. Hamish türelmesen megvárta, míg a vendégek elindulnak és Priscilla odafordul hozzá.

– Hamish?

– Hülye vagyok – mondta Hamish. – Ne! – tette hozzá gyorsan, felemelt kézzel. – Azt akarod mondani, hogy igen, hülyeség részemről, hogy Drimben töltöm a szabadságom, és belemegyünk egy értelmetlen, sértő vitába, nekem viszont segítségre van szükségem.

Priscilla arca ellágyult.

– Hallottam Mrs. Daviottól, hogy nem te vagy a legnépszerűbb a főnöködnél. Gyere be és mondd el, mi van.

Hamish követte Priscillát az irodába.

– Hol van Johnston?

– Szabadnapos – mondta Priscilla, és becsukta az ajtót. – És most mondd el, mi ez az egész.

Hamish leült egy székre az ablak mellett, és kinyújtotta hosszú lábait. Körvonalazta a kevés biztos tényt, amivel rendelkezett – elmondta Heathert, milyen kifürkészhetetlen számára; azt, hogy milyen szörnyű hangulat alakult ki Drimben, és hogy a látszat azt súgja, Peter Hynd csakugyan él és eladta a házát. Egy kérdéssel fejezte be:

– Mit gondolsz róla?

– Tudod – felelte Priscilla –, ha azt mondtad volna, hogy Peter Hynd egy gyilkos, nem leptél volna meg. Hihetetlen sármos fickó, de mégis volt valami kegyetlen és manipulatív benne. Szerintem, ha megsértik a hiúságát, előjön belőle a gonosz.

– De az ilyen ember könnyen áldozattá is válhat – mutatott rá Hamish. – A kegyetlenség és a gonoszság kegyetlenséget és gonoszságot szül. Legszívesebben hagynám a fenébe az

egész ügyet, és visszajönnék Lochdubh-ba, de van ott valami Drimben, tudom, hogy kell lennie valaminek.

Csend állt be közöttük. Aztán Hamish megszólalt:

– Bárcsak tudnál pár szót váltani Heatherrel.

– A kis Heather úgy tűnik, mintha a tulajdonaként kezelne téged – mondta Priscilla. – Talán emlékszel, nem akarta, hogy veletek menjek azon az estén. – Priscilla enyhén elpirult, és ismét kínos hallgatásba merültek, ahogy mindketten felidézték magukban a be nem teljesülő szerelmes estét.

– Ettől függetlenül – folytatta Priscilla pár pillanat múlva – visszamehetek veled, ha szeretnéd. Itt most elég nyugalmas minden.

– Ott maradhatnál velem Edie-nél, csak pár napra – ragyogott fel Hamish. Egyfolytában a nagy dupla ágyat látta maga előtt Edie vendégszobájában.

Ám a remény szertefoszlott, amikor Priscilla megszólalt:

– Gondolom, van Edie-nek másik vendégszobája is.

– Gondolom, van – felelte Hamish mogorván. – Miért?

– Ez itt a skót Felföld. Nem vagyunk összeházasodva.

– Ó. – Hamish belátta az igazságát Priscilla szavainak, és szigorúan emlékeztette magát, hogy csupán segítséget jött kérni tőle.

Hogy mennyire igaz a menyasszonya meglátása, még aznap kiderült, amikor megérkeztek Edie-hez.

– Természetesen örülök, hogy szeretne itt maradni – mondta zavartan Edie –, de már csak az a kis szobám van a folyosó végén. Még mindig jobb, mintha egy szobában

laknának.

– Majd Priscilla alszik az én szobámban, én meg átmegyek a kicsibe – mondta Hamish. – Nem kell aggódni, hozzá vagyok szokva a kényelmetlenséghez.

Edie felhúzta az orrát.

– Semmi kényelmetlenség nem lesz, a világon semmi! Azt aztán nem mondhatja senki, hogy én ne tudnék egy szobát kényelmessé varázsolni.

Edie percről percre jobban ragyogott. Nemcsak hogy két fizetővendége akadt főszezonon kívül, de hízelgő volt neki, hogy Priscilla marad. Igaz, kissé bánta is a dolgot, mivel már készült a Hamish Macbethtel kettesben töltött meghitt estékre, másfelől viszont Priscilla jelenléte megőrzi a jó hírnevét.

Miután megcserélték a szobákat és Priscilla kicsomagolt, Edie szólt nekik, hogy jelenése van a lelkészlakban, a színdarab első megbeszélésén.

Hamish legnagyobb meglepetésére Priscilla bejelentette, hogy ő is szívesen menne. Edie megtisztelve érezte magát, és örömmel egyezett bele, hogy elviszi magával a lányt. A gyakorlatias Priscilla rögtön felajánlotta, hogy elmegy bevásárolni és összeüt maguknak valami finomságot, mielőtt elindulnának a lelkészlakba.

– Mire készülsz? – kérdezte Hamish, miközben sétáltak a bolt felé.

– Ez jó lehetőség arra, hogy találkozzam a falubeli nőkkel – magyarázta Priscilla. – Nem, te nem jöhetsz. Velem nyíltabban beszélnek majd. Kellene egy lista Peter Hynd

áldozatairól. Talán be tudok gyűjteni egy kis pletykát.

– És én mit kezdjek addig magammal?

– Megpróbálhatnál még egyszer beszélni Heatherrel. Az apja nem lesz otthon, kimegy halászni.

– Rendben, de van valami abban a gyerekben, ami megrémít.

***

Aznap este a lelkészlak félhomályos, tágas szalonjában ülve Priscilla számba vette az összegyűlt nőket. Hamish rövid leírást adott neki azokról, akik a legjobban érdekelték. Ailsa Kennedyt könnyű volt azonosítani kék szeme, tűzvörös haja alapján, Nancy Macleodet szürke lenövésekkel tarkított fekete haja alapján ismerte fel. Aztán ott volt a fodrász Alice MacQueen, aki Edie mellett ült. Még tizenkét nő volt jelen, de Hamish megérzése szerint Nancy, Alice, Edie és Ailsa voltak a főszereplők, különösen Nancy és Ailsa. Ha a gyilkosságot férfi követte el, az jó eséllyel egy felszarvazott férj lehetett.

A lelkész feleségének, Annie Duncannek egy-egy piros folt égett mindkét orcáján. A megbeszélésre Priscilla és Edie érkeztek elsőnek, és amíg türelmesen várakoztak az ajtó előtt, hogy valaki beengedje őket, odabentről mintha házastársi vita lármája szűrődött volna ki.

Priscilla, miután nyugtázta magában, hogy a jelenléte békés fogadtatásra talált, letelepedett, és csodálattal adózott Annie rátermettségének és hatékonyságának, aki immár belemerült a szerepek megbeszélésébe. Csizmás Kandúr

történetét készültek előadni. A nők – akik Hamish szerint nemrég még meg tudták volna fojtani egymást Peter Hynd miatt – most különösen együttműködőnek bizonyultak. Senki nem versengett a szerepekért, engedékenyen hagyták, hogy Annie döntse el, ki mit fog csinálni. Annie maga vállalta Dick Whittington szerepét, megőrizve a brit hagyományt, hogy nő játssza a férfi főhőst. A női főszerep kiosztása meglepetést okozott: a lelkészné Nancy Macleodot választotta, a testes és őszülő Nancyt. Még sok más szerep gazdára talált, Annie azt javasolta, hogy a kis Heather Baxtert kérjék fel macskának, mert ez felvidíthatja. Amikor megvitatták a zeneszámokat, és Nancy a többiek biztatására elénekelte az egyik dalt, Priscilla megértette, miért az övé lett a női főszerep. Csodálatos szoprán hangja volt, erős és tiszta, mint a harangszó. Ahogy énekelt, éveket fiatalodott, és megfáradt, éltes arcán megcsillantak az egykor volt gyönyörű fiatal lány vonásai.

Az este baráti hangulatban végződött a tea és a sütemény mellett. Priscilla csalódott. Semmi rivalizálás. Semmi rejtett ellenségeskedés. Semmi, amit Hamishnek jelenthetne.

De ahogy hazafelé ballagtak Edie-vel, szállásadójából egyszer csak kibukott a keserű panasz:

– Mit gondol magáról, kicsoda?

– Ki? – kérdezte Priscilla.

– Hát ő. Lady Undok. Mrs. Fenséges Annie Duncan. Az én énekhangom pontosan olyan jó, mint Nancyé. Méghogy Nancyé a főszerep! Egy fiatal lány szerepe egy ilyen tohonya alkattal! Kész nevetség. Még csak meg sem beszéltük. Engem meg betesz a kórusba. Kedvem volna az egészet otthagyni.

– Az kellemetlen lenne – mondta Priscilla. – Meglátja, nagyon jó móka lesz.

– És azt látta – folytatta Edie ügyet sem vetve Priscilla szavaira –, ahogy Annie eldöntötte, hogy ő lesz a férfi főszereplő? Helyből jobb lábaim vannak, mint neki.

Priscilla hiába próbálta csitítani, Edie nem nyughatott. Amikor hazaértek, bejelentette, hogy elmegy lefeküdni.

– Benézek Hamish szobájába, itthon van-e – mondta Priscilla.

– A hálószobaajtót hagyja nyitva – csattant fel Edie. – A házamban semmi *olyasmi* nem történhet.

Priscilla benyitott Hamishhez, de a szoba üres volt. A vőlegénye épp akkor lépett be, amikor lány lement a konyhába.

– Találkoztál Heatherrel? – érdeklődött Priscilla. – Készítek egy kis teát.

– Nem, úgy döntöttem, benézek Jock Kennedyhez. A bolt hátsó része dugig volt férfiakkal, ittak, de Jock megtartotta az ígéretét, csak baráti összejövetel volt, pénz nem cserélt gazdát, úgyhogy semmit nem tehettem. Tiszta unalom volt az egész, elővigyázatosan csak birkákról és halakról beszélgettek. Aztán Ailsa rontott be. Viharos egy megbeszélésetek lehetett a lelkészlakban.

– Nem, teljesen békésen folyt. Mit mondott Ailsa?

– Azzal kezdte, hogy szidta Annie Duncant, amiért az Nancy Macleodot és magát választotta ki a két főszereplőnek. Ailsa úgy érezte, neki kellett volna megkapni valamelyik szerepet. Azt mondta, hogy az a debella Nancy közröhej

tárgyává teszi az egész előadást. Itt felcsattant Jimmy Macleod, és közölte, hogy a feleségének van a legszebb hangja messze Invernessig, mi több, az ő felesége egy hölgy, nem úgy, mint azok, akik fűvel-fával összefekszenek. Ekkor vissza kellett fognom Jockot, hogy be ne húzzon Jimmynek egyet, de Ailsa gúnyosan felvisított: „Azt te csak hiszed!”, aztán hirtelen mindenki úgy döntött, hogy hazaindul. Egyik pillanatban még tele volt a helyiség férfiakkal, a következőben már mind eltűntek az éjszaka sötétjében.

– Atyaég, Hamish, ha ott lettél volna a lelkészlakban, azt gondolnád, ezek a nők a legjobb barátok. Csak amikor eljöttünk, akkor kezdett Edie őrülten panaszkodni Annie Duncan főnökösködésére, pedig Annie egyáltalán nem önfejűen viselkedett. Úgy tűnt, mindannyian békésen elfogadják a javaslatait.

– Nos, mint tudod, van egyfajta hagyománya, hogy a döntéseket a lelkész feleségére hagyják.

– Csak egy apróság tűnt fel – töprengett Priscilla.

– Folytasd – biztatta Hamish morózusan. – Minden segíthet, nincs sok a kezünkben.

– Amikor megérkeztünk Edie-vel Duncanék házához, hallottuk, hogy a lelkész és a felesége veszekednek.

– Hallottátok, miről folyt a vita?

– Nem, a szavaikat nem lehetett kivenni. Vastagok a falak.

– És a tiszteletes egyáltalán nem csatlakozott a hölgyekhez?

Priscilla megrázta a fejét.

– Szóval, mi a következő állomás? – kérdezte Hamish.

– Kezdetnek ott az első próba holnap délután a közösségi házban. A szövegkönyv még nem érkezett meg, de Annie átvenné a zeneszámokat.

– Menj el – mondta Hamish –, és lehet, hogy én is befutok. Alighanem meg kéne látogatnunk Heathert… mindkettőnknek. Szeretném tudni, mi a véleményed róla.

9. fejezet

Visszavonultak teázni és veszekedni,
ősi szokásaiknak megfelelően.

– William Congreve –

Amikor másnap reggel Priscilla és Hamish betoppantak Baxterékhez, Heather magában énekelt és a konyhapadlót sikálta. Ahogy felnézett és megpillantotta Priscillát, méltatlankodva összeszorította az ajkát.

– Van telefonunk – mondta, és feltápászkodott. – Nem szeretjük, ha csak úgy beesnek a látogatók. Még mindig gyászolunk.

– Csak még néhány kérdés – mondta Hamish könnyedén.

– Minek? – ellenkezett Heather, beletörölve szappanos kezét a kötényébe. – Elvileg szabadságon van itt.

– Feltételezem, ezt másokhoz hasonlóan te sem hiszed igazán – mondta Hamish.

Heather tekintete Priscillára siklott.

– Ez mit csinál itt?

– Hogy beszélsz? – szólt rá Hamish élesen.

Heather összefonta a karját.

– Ez az én házam, és úgy beszélek, ahogy akarok.

– Kimegyek és körülnézek – szólt közbe gyorsan Priscilla.

Abban a pillanatban, ahogy kihúzta a lábát, Heather lecsillapodott.

– Egy kávét, vagy egy csésze teát, Mr. Macbeth? – kérdezte háziasszonyos hanghordozással.

– Most semmit – mondta Hamish. – Kissé neveletlen vagy Priscillával, Heather. Mit ártott ő neked?

– Egy nő – bökte ki Heather kután. – Nem nagyon kedvelem a nőket. Kegyetlenek.

– Azért vannak itt kedves nők. Mrs. Duncan biztosan nagyon barátságos volt veled.

– Ó, persze. Ő a lelkész felesége, és kötelessége, hogy kedves legyen mindenkihez. Tudja, hogy én játszom a macska szerepét az előadásban?

– Nem – felelte Hamish, és ez olyan újdonság volt számára, amelyet Priscilla elfelejtett megemlíteni neki. – Örülsz neki?

Heather összeráncolta a homlokát.

– Biztos jó lesz. – Apró kezeiből mancsokat formált, és cicamosdást imitált az arcán. – Aha, szerintem nagyon is jól eljátszom majd.

– Szóval… – kezdte Hamish, és kihúzott egy széket. – Járkálni szoktál a faluban mindenfelé, anélkül, hogy különösebben észrevennének. Biztos hallasz ezt-azt. Ismersz olyan nőt, aki… khm… összejött Peter Hynddel?

A kislány szeme hirtelen mintha jéghideg acéllá változott volna.

– Arra kíváncsi, kivel kefélt? A saját anyámmal, például.

– Heather, te még nagyon fiatal vagy. Honnan tudhatsz ilyesmit?

– Mert követtem az anyám Peter Hynd házáig egyik éjszaka – mondta elgyötörten. Leült az őrmesterrel szemben, és kicsi, hegyes állát megtámasztotta a kezén.

– D-de… honnan tudod, hogy… – kérdezte Hamish elvörösödve.

– Hallottam őket.

– De nem *láttad*. Tévedhettél is. Még csak tizenkét éves vagy.

Heather fejével a sarokban álló televízió felé bökött.

– Abban mindent látni és hallani.

Ó, az elveszett fiatalság! – gondolta Hamish keserűen. Hangosan csak ennyit mondott:

– Nehéz lehet neked.

– Peter Hynd gonosz ember volt – mondta Heather. – Nagyon gonosz. Örülök, hogy elment.

– De már nem gondolod, hogy megölték?

– Az csak egy ábránd volt.

Hamish úgy érezte, a következő kérdést nem kellene egy ekkora gyereknek feltennie, de ki más fogja neki megválaszolni ebben a faluban?

– Heather – szólalt meg –, tudod, hogy ki aludt még Peter Hynddel?

A kislány felemelte vékonyka kezét, és számlálni kezdte a neveket az ujjain.

– Nancy Macleod, Ailsa Kennedy, Alice MacQueen és Edie Aubrey.

– Ezt nem tudom elhinni! Edie?! Heather, ne bomolj…

– Minél csúnyább valamelyik, annál nagyobb utána a pofára esés – mondta Heather. – Papa mindjárt hazaér a halászatból, és el kell készítenem a vacsoráját. Beszélni fogok még magával Mr. Macbeth.

– Remélem, elég erős leszek hozzá – mondta Hamish, miután csatlakozott Priscillához, és elismételte neki a kislány szavait. – Mit gondolsz róla?

– Szerintem feltűnően erős, komoly önfegyelemmel bíró kislány, aki boldogan viszi a háztartást és birtokolja az apját – vélekedett Priscilla. – Persze tévedhetek. Lehet, hogy ez az egész csak álca, és a gyerek esetleg az idegösszeomlás szélén táncol. De azok a nők, akiket felsorolt…! Köztük a saját anyja! Alig hiszem el Edie-ről.

– Egy módon tudhatjuk csak meg – jelentette ki Hamish. – Nyíltan feltehetem a kérdést Edie-nek. Nem kell mást tennie, csak letagadnia.

– Szerintem rossz helyen tapogatózunk – mondta Priscilla. – Nézzük máshonnan a dolgot. Tételezzük fel, hogy Peter Hyndet és Betty Baxtert is meggyilkolták. Kinek volt a legerősebb indítéka? Hát, a férjnek, Harrynek. Harry rájön, hogy Betty megcsalja. Meggyilkolja Peter Hyndet és megszabadul a holmijaitól. A környék tele tőzeglappal, ahol a cuccot könnyű elsüllyeszteni – beleértve Peter holttestét és autóját is. A gyilkos agya tovább őröl, felhívja hát Bettyt, és valahogy elhiteti vele, hogy ő Peter, ne kérdezd, hogyan. Követi az asszonyt a partra, és kitöri a nyakát. Megkéri Heathert, hogy fedezze a fagyotthal-sztorival, az pedig

boldog, hogy megszabadult az anyjától, és belemegy a játékba.

– Csak egy dolog nem stimmel – mutatott rá Hamish. – Harry Baxternek holtbiztos alibije van.

– Biztosan? – kérdezte Priscilla mohón. – A feltételezés szerint Betty reggel hét körül halt meg. De mi van, ha korábban? A halottkém nem tudja a halál beálltának pontos idejét meghatározni. A halászhajók gyakran hat körül futnak be.

– Gondold csak meg. Harry Baxter egyenesen a kocsmába ment. A kocsma a halászok kedvéért nyit ki.

Priscilla összevonta a szemöldökét.

– A lochdubh-i közösség zárt és összetartó, és a pletykák Drimből átszivárognak. Harryt sajnálták a cimborái. Mondjuk, nem ment ki halászni, vagy mondjuk, nem ment el a kocsmába. Fedeznék a haverjai, hogy kihúzzák a bajból?

Hamish barna szeme felragyogott.

– Megtennék. Blairt nem kedvelik – ugyan ki szereti? –, és mivel azt gondolják, ez a szegény Harry aztán sose tenne ilyet, juthattak arra, hogy biztosítják neki az alibit.

– Ott van Archie Maclean felesége – mondta Priscilla. – Várni szokta a hajókat a kikötőben. Melyikkel is szokott Harry kihajózni?

– Az Ezüst Hercegnővel. Archie hajója.

– Menjünk vissza Lochdubh-ba – jött izgalomba Priscilla. – A hotelben bekaphatunk ebédre pár szendvicset. Sose gondoltam, milyen kényelmetlen ez a panziózás, ahol csak egy ágyat kapsz reggelivel. Mit csinálnak szegény nyaralók,

amikor zuhog az eső?

– A jó ég tudja – felelte Hamish. – Gondolom, autókáznak, nézegetik az ázott birkákat és ücsörögnek a kávézókban, míg biztonsággal visszatérhetnek a szállásra. Lochdubh-ban a lelkészné, Mrs. Wellington egy időben panzióztatott, és a vendégeknek reggel kilenckor el kellett hagyniuk a házat, akármilyen volt az idő. Ráadásul nem is térhettek vissza este fél kilencig.

– Mindenesetre menjünk vissza Lochdubh-ba. Megkönnyebbülés lesz innen elszabadulni.

Csípős volt aznap az idő. Mindketten elámultak rajta, hogy létezhet két ennyire különböző falu egymás mellett Észak-Skóciában, mint Drim és Lochdubh. Ez utóbbit szokás szerint élet és zsibongás töltötte meg.

– Próbálkozzunk először Archie-nál – javasolta Hamish.

Mrs. Maclean a konyhapultot sikálta. A könnyen tisztítható laminált vagy műanyag felület számára nem volt pálya. A fenyőfa pultnak esett neki egy dörzsszivaccsal, megveszekedett indulattal, és dühösen pillantott fel, amikor Hamish bedugta a fejét az ajtón.

– Nem érek rá! – csattant fel.

Hamish beoldalgott a konyhába, nyomában Priscillával.

– Csak néhány kérdés – mondta.

– Nem látom, hogy egyenruhában lenne – vetette oda Mrs. Maclean, miközben behajította a dörzsszivacsot a vödörbe, és szárazra dörgölte kipirosodott kezét egy konyharuhával, amit szemlátomást kikeményítettek.

– Nem hivatalos látogatáson vagyok. Archie merre van?

Alszik?

– A szokásos. Iszik.

– Mindjárt megyünk és megkeressük. Maga le szokott menni a kikötőbe bevárni a hajókat, igaz?

Az asszony csípőre tette a kezét.

– És mi van, ha igen? Ez csak nem bűntett? Szeretem látni, ahogy az uram épségben megérkezik.

– Persze. Emlékszik rá, hogy az azelőtti éjszaka, amikor Betty Baxtert megölték Drimben, Harry Baxter kihajózott?

Mrs. Maclean megfordult, kivette a vödörből a szivacsot, és újra suvikszolni kezdett.

– Nem emlékszek én minden egyes reggelre – mondta.

– De ez volt az a reggel, amikor a rendőrség megjelent és kikérdezte a halászokat – mondta Priscilla. – És miután Archie a kapitánya a hajónak, amin elvileg Harry is rajta volt, meg kellett, hogy keressék. Erre csak emlékszik?

– Már megmondtam, nem érek rá! – felelte Mrs. Maclean, és sikált tovább állhatatosan. – Velem nem beszéltek. Archie-t kérdezgették.

Hamish az égnek fordította a szemét.

– Gyerünk, Priscilla – mondta. – Jobb, ha Archie-t kérdezzük.

Hamish visszanézett a konyhaablakra, ahogy kifelé sétáltak a kerten át. – Már a telefonon lóg – jegyezte meg. – Siessünk a kocsmába.

A halászok két csoportra oszlottak: akik ittak, és akik egyáltalán nem. Akik ittak, azok egyenesen nyakalták a piát, így hát legtöbbjük még mindig ott volt. Amikor Hamish és

Priscilla beléptek, Archie épp visszatette a telefonkagylót a helyére a bárpulton.

– Helló, Hamish – mondta maflán. – Mit iszol?

– Pillanatnyilag semmit. Még korán van. Archie, mint arról a feleséged épp beszámolt, Harry Baxter alibijének járunk utána.

– És mikor lépett be a kisasszony a rendőrséghez? – Archie Priscilla felé bökött a fejével. Úgy tűnt, feszeng egy kicsit, igaz, Archie mindig feszengett. A helybéliek megesküdtek, hogy a felesége kifőzi a ruháit. A pulóvere valahol a köldöke fölött ért véget, és úgy ki volt szöszösödve, mint valami nemezruha.

– Ne pimaszkodj velem – szólt rá Hamish. – Gyerünk, Archie, addig járok a nyakadra, míg meg nem tudom az igazságot.

– Hát én meg erre azt mondom, hogy Harry ott volt a hajón, ahogy már elmondtam annak a melák pudingfejűnek, Blairnek.

– Én meg azt mondom erre, hogy nemcsak a legénységedet kérdezem ki, de a többi halászt is, meg a feleségeiket, akik vártak rájuk, aztán mindenki mást Lochdubh-ban, és meglesz az örömöm, hogy bedughatlak a börtönbe a rendőrség munkájának hátráltatásáért kihallgatás közben, hamis tanúzásért és arcátlan hazugságért.

– Ó, Hamish, nem csinálsz te ilyet.

– Bizony, hogy csinálok.

Archie feszülten körülnézett, aztán felkapta az italát.

– Gyertek oda a sarokba.

Követték Archie-t egy alacsony, ócska, sörfoltos asztalhoz a sarokba, aztán leültek.

– Az úgy van – bizalmaskodott Archie –, hogy mindannyian hallottuk, hogy az az idegen nagyon léhán bánt az asszonyokkal Drimben. Harry kijött velünk halászni. Vacak fogás volt, úgy is döntöttünk, hogy korán hazamegyünk. Öt körül futottunk be a kikötőbe, Harry egyenest hazament. Ja, meg mesélte nekünk, hogy otthon a miszisz egy kicsit megbuggyant, hogy festi a haját, meg még mit nem. Amikor a kis Heather felhívott, hogy mondjuk azt, hogy az apja a kocsmában volt, arra gondoltunk, ez így rendben van.

– Heather!

– Ő maga mondta el, hogy az anyját holtan találták a parton, mert kitörte a nyakát az eséstől. Meg hogy baleset volt az, de a rendőrségnek olyan alantas feltételezései vannak, hogy az apja lökte le Bettyt. Keservesen sírt, és ha egy ilyen kicsi leányka úgy gondolja, hogy nem tett ilyet az apja, akkor bizonyára helyes dolog megvédeni azt az embert.

– Szerintem a legjobb, ha visszamegyünk, és váltunk pár szót a kis Heatherrel – mondta vékony hangon Priscilla.

– De ne legyenek nagyon kemények a leánykával – hízelkedett Archie. – Micsoda sokk érte őtet.

– Hát még engem – jegyezte meg Hamish morcosan, miután Priscillával bekaptak ebéd gyanánt egy-egy szendvicset egy kávéval, aztán útnak indultak Drimbe. – Heather egyre inkább egy kis Lady Macbethnek tűnik. Még a végén ő bujtotta fel az apját…

– De az is lehet, hogy csak egy rémült kisgyerek, aki

mindent megtesz, hogy megvédje a papáját – vélekedett Priscilla. – Ha odaértünk, benézek a próbára a kultúrházba. Jobb, ha Heatherhez csak te magad mész.

– Harryvel is beszélek – mondta Hamish. – Ma éjjel nincs halászat, úgyhogy mostanra fent lesz. Biztos, hogy ma reggel egyenesen hazament.

Baxterékhez közeledve Hamish látta, hogy Heather kint áll a ház előtt, és egyből tudta, hogy rá vár. Átkozta magában, aki feltalálta a telefont. Természetesen Archie egyből hívta a kislányt, amint két látogatója kihúzta a lábát a kocsmából.

– Jöjjön be, Mr. Macbeth – invitálta Heather hivataloskodva. – Papa a konyhában van.

Hamish lehúzta a fejét, és belépett.

– Hát, Harry – kezdte –, rosszul áll a szénád. Hogy látod a dolgot?

Harry Baxter egy bögrét szorongatott bütykös kezei közt, úgy ült magában.

– Igazából nem tudtam, mit csinálok, Hamish – mondta. – Heather elmondta, mit művelt, és az tűnt a legbiztosabbnak, ha belemegyek a játékba. De mit számít ez? Most már mindennek vége. Baleset volt. Nem látod, milyen rossz ez nekem is, Heathernek és neked is, ha újra és újra ezen kérődzünk és nem hagyjuk begyógyulni a sebet?

– Mesélj arról a telefonhívásról, amit Betty kapott – mondta Hamish.

– Hallottam, hogy fölveszi a telefont. Csak annyit mondott, hogy „igen”, meg „nem”, aztán hogy „hamarosan találkozunk”. Amikor visszajött a telefontól, ragyogott az

arca. Azt mondta, Edie volt az. Én elvesztettem a fejem és ordítani kezdtem. Mire később felkeltem, a haja újra teljesen ki volt szőkítve. Ekkor ütöttem meg. Mondtam neki, hogy tudom ám, hogy Peter Hynd visszaólálkodott, és találkát beszélt meg vele. De Betty ügyet sem vetett rám. Azt mondta, ha még egyszer kezet emelek rá, itt fog hagyni.

– Másnap egyenesen a halászatból értél haza. Elindultál, hogy megkeresd? – kérdezte Hamish.

– Nem – motyogta Harry. – Torkig voltam, csak bedőltem az ágyamba, azt' elaludtam. A következő, amire emlékszem, hogy a szomszédok átjönnek, és mondják, hogy a kölykök megtalálták a holttestet a parton.

– Nincs értelme Heathert is megkérnem, hogy erősítse meg a sztorit – mondta Hamish gondterhelten. – Figyelj rám és felelj őszintén. Látta bárki is a falubeliek közül Peter Hyndet a környéken aznap, amikor a feleséged meghalt, vagy az előtte való nap?

Harry megrázta a fejét.

– Egyfolytában kérdezgettem – mondta. – De senki színét se látta azóta, hogy kereket oldott.

– És látta valaki a saját két szemével, amikor elmegy?

Harry újra csak ingatta a fejét.

– Erről is faggatóztam ugyanúgy – sóhajtott. – Istenem, semmit se akartam jobban a világon, mint hogy megbizonyosodjak, hogy tényleg eltakarodott. Mert eltakarodott, az igaz, csak senki se látta.

Amikor eljöttek Harrytől, Hamish úgy érezte, csupa pókháló az agya. Ha eláll ettől az ügytől, és elismeri, hogy Peter Hynd

esetleg tényleg egyszerűen csak összecsomagolt és elpucolt… Minden bizonyíték emellett szólt. Meghirdette a házát, mielőtt eltűnt. Betty, aki ráérzett a szeretői viszony ízére, mással is találkozhatott, valakivel a faluból, aztán talán megbotlott és a sziklákra zuhant. Hamish összeráncolta a homlokát. Bettynél nem volt táska, nem dugta zsebre a kezét, akkor miért nem nyújtotta ki a karját, hogy védje magát az esésnél?

Meg kellett volna dorgálnia Heathert, de valahogy nem vitte rá a lélek. Azt kívánta egy pillanatra, bárcsak olyan Blair-féle rendőr volna, és hivatalosan tartózkodna Drimben, akkor gond nélkül zargathatná a gyanúsítottakat, nem kéne az érzelmeikkel törődni. Blairnek nem okozna nehézséget mondjuk, Edie elé állni, és valami ilyesmit odavakkantani neki: „Szóval, beengedte Hyndet a málnásba?”

Sóhajtott egyet, és elsétált a közösségi házhoz. Amikor belépett, meglepődve látta Heather törékeny alakját. Csakis a földeken vághatott át a maga fürge és hangtalan módján, hogy megelőzze őt. A zongoránál egy testes nő ült. Nancy énekelni kezdett. Priscillához hasonlóan Hamisht is elbűvölte a hang tisztasága, szépsége. Annie Duncan is bekapcsolódott az énekbe, az ő hangja valamivel mélyebben szólt, mint Nancyé. A hallgatóság szórványos tapssal fejezte ki tetszését a dal végén. Hamish körülnézett, de nem látta jelét a keserű gyűlöletnek, ami bizonyára mindenfelé dagasztotta a kebleket. De ez már csak így működött a Felföldön.

Leült Priscilla mellé.

– Szépen megy? – érdeklődött.

– A felszínen – felelte Priscilla. – Annie megkapta a szövegkönyvet ma délelőtt, és átment Strathbane-be lemásoltatni. Jó szervező. Lehet, hogy nem értenek egyet a választásaival, de az az érzésem, mindannyian beadják a derekukat és megteszik majd, amit mond. Jaj, egy kis pletyka a zongoránál ülő hölgytől, Mrs. Denbytől, aki a lelkészlakot takarítja. Azt mondja, a tiszteletes hevesen ellenzi a színházasdit, és rá akarta kényszeríteni Annie-t, hogy vesse el az ötletet. Annie meg közölte, hogy erre ne is számítson. Mrs. Denby azt mondja, azelőtt sosem hallotta őket veszekedni, de mostanában majd' minden nap összekapnak. Úgy tűnik, Callum az a fajta férj, aki valami megdicsőült szolgálóleányként szeretné látni a feleségét, „igen, uram", „nem, uram", de Annie-tól hirtelen nagyon távol álló lett ez a szerep, a legapróbb dolgok ellen is fellázad, és amikor Callum a fejére idézi a tanítást, és megkéri, hogy hozzon neki egy csésze teát, azzal vág vissza, hogy csinálja meg magának a rohadt teáját.

– Ennek csak akkor vennénk hasznát, ha a lelkész kinyírná a feleségét – vélekedett Hamish.

Heather immár a színpadon állt, kezében a szövegkönyvvel, ragyogó szemmel odaadóan figyelt az instrukciókra.

– A falubeliek pedig arról pletykálnak, hogy a gyerek egy könnyet sem ejtett – folytatta Priscilla. – Valami hibádzik itt, Hamish. Ez nem természetes. Megnyugtatóbb lenne, ha összetört volna és zokogna.

– Sosem láttam még gyereket ilyen távol a könnyektől –

jegyezte meg Hamish cinikusan.

Annie Duncan hangja töltötte be a termet, aki azt javasolta, hogy mindenki olvassa el a szerepét az első felvonásból.

– És itt, az első rész után – fordult Nancyhez –, balra kimész, le az öltözőkhöz vezető lépcsőn.

– Öltözők? – adott hangot meglepetésének Hamish. – Egy közösségi házban?

– Ó, ez egy nagyon jól ellátott hely – mondta Priscilla. – A Felföldi Fejlesztési Tanács támogatta a közelmúltban a projekteket. Még sztáröltöző is van. Kíváncsi vagyok, kié lesz. Talán Nancyé.

Az első felvonásban Nancy, a városatya lánya, egy híres férfiról álmodozik, aki egy nap feleségül veszi, és egy Andrew Lloyd Webber-számot énekel.

– Szép kis jogdíjakkal jár ez – mormogta Hamish.

– Miért járna? – kérdezte Priscilla. – Gondolod, elárulják Webbernek, vagy valaha rájön?

A női kórus Nancy mögé állt, aztán jobbra kivonultak, és egyedül hagyták őt a színpadon. A dal végén Nancy egy díva büszkeségével vitorlázott ki a színpadról, de mielőtt Dick Whittington és a macskája színre léptek volna, a színpad mögül velőtrázó sikoly hasított a levegőbe, aztán egy súlyos puffanás hallatszott.

Hamish előrerohant, felugrott a színpadra, és a lépcsőhöz futott, ahol Nancy távozott. Nancy a lépcső aljában feküdt, arca eltorzult a fájdalomtól.

– Ne mozogjon – szólt rá Hamish. Lesietett a lépcsőn és a nő fölé hajolt. – Lazítson. Hol fáj?

– Mindenhol – nyögte Nancy.

– Segítek. – Az őrmester Nancy válla alá nyúlt és felültette. – Mozgassa a karját. – Nancy óvatosan megtette, amit Hamish kért. – Most a lábát, jobbra, balra. Úgy tűnik, ez rendben van. Most segítek felállni. Csak nyugodtan.

Talpra segítette Nancyt.

– Szerencsére minden rendben – mondta megkönnyebbülve –, bár néhány zúzódást biztos szerzett. Mi történt?

– Valami mintha megragadta volna a bokám – magyarázta Nancy rémülten –, én meg átestem rajta.

– Menjünk az öltözőbe, ülj le – javasolta Annie Duncan. – Van nálam egy flakon tea. Ailsa, mondd meg a többieknek, hogy elhalasztjuk a próbát holnap ugyanekkorra.

– Értettem – vágta rá Ailsa, és Hamish látta, hogy levág egy gestapós tisztelgést Annie háta mögött.

Priscilla már ott is termett, figyelmesen, mint mindig, hogy betámogassa Nancyt az öltözőbe. A nők szétoszlottak, és Hamish egyedül maradt. Négykézláb mászott fel a lépcsőn, minden négyzetcentiméternyi helyet alaposan átvizsgált. Nyoma sem volt, hogy valami madzagot feszítettek volna ki valamelyik lépcsőfok elé, és a vékony vaskorláton sem látszott semmi.

Újra lement a lépcsőn, megállt az egyik oldalán és kinyújtotta a kezét. Igen, valaki könnyedén megállhatott is, és elkaphatta Nancy bokáját. A kórus jobbra távozott. De az egyik tagja a színpad alatt körbekerülhetett, és bevárhatta itt Nancyt. Vagy egy újabb baleset? Rosszindulat? Ha Nancy

eltörné a lábát, kiesne a produkcióból. Hamisht hirtelen elöntötte a harag Drim lakóival szemben.

És ekkor megpillantotta. Ott hevert egy sötét sarokban. Az az ódivatú ablaknyitó rúd volt, aminek a végén egy horog segítségével nyitják-zárják az ablakkilincset különféle magas épületekben, egy templomban például vagy egy csarnokban.

Ha ezt átdugták a korláton, míg Nancy lefelé lépkedett – töprengett Hamish –, elgáncsolhatták vele. Az őrmester arról ábrándozott, bárcsak hivatalosan is rendőrségi üggyé nyilvánítanák az esetet. Még Blairrel is boldogan megbékült volna, ha sikerülne elérni, hogy egy helyszínelő csapat átvizsgálja a rudat ujjlenyomatokért.

Priscilla lépett a háta mögé, a frászt hozva Hamishre.

– Nem hiszed, hogy baleset volt, igaz, Hamish?

– Nem nagyon. Szerintem valaki a lába elé dughatta Nancynek ezt a rudat, míg a lépcsőn lefelé igyekezett. De ki tehette?

– Hát, a zongoristát leszámítva Nancy egyedül volt a színpadon. Menjünk vissza Edie-hez és kérdezzük meg, látott-e valamit.

Amikor Edie elé álltak a kérdéssel, a nő rémültnek látszott. Mint elmondta, a szereplők a színpad mögött csoportosultak, néhányan a takarásban maradtak jobboldalt, és Nancyt nézték, de azt nem tudta megmondani, kik. Ő maga lement a nagy öltözőbe, amin a kórussal osztoztak, és egy kis púdert tett még az arcára. Ó, és látta Jock Kennedyt.

– És mit csinált ő ott? – kérdezte Hamish.

– Annie kérte meg, hogy ugorjon be segíteni a kellékekkel.

Még nincs semmilyen díszletünk, de meg akarta beszélni Jockkal a világítást meg egyebeket.

– De a nézőtéren sehol sem volt! – kiáltott Priscilla. – Észrevettem volna.

– Van egy hátsó ajtó, ami a színpad alá vezet – magyarázta Edie. – Azon bárki bejöhet.

Bárki, gondolta Hamish morcosan, bárki egész Drimből, beleértve Nancy férjét is. Csakhogy olyasvalakinek kellett lennie, aki *ott* volt, aki pontosan tudta, hogy Nancy mikor fog lemenni a lépcsőn.

– De mi ez az egész? – kérdezte Edie kissé sértődötten. – Ez csak egy újabb baleset.

– Egy újabb, ami már túl sok – morogta Hamish rosszkedvűen.

Alaposan szemügyre vette Edie-t. Ki a csoda hinné el, aki ránéz, hogy szerelmi afférja támad egy fiatal férfival? Vajon Heather csak kitalálta azt a listát, hogy más irányba terelje az ő rendőri gyanúját?

– Edie – szólalt meg Hamish –, mennyire közeli viszonyban volt Peterrel?

Edie arca megfeszült.

– Barátok voltunk – mondta megfontoltan. – Azt mondta, én vagyok az egyetlen, akivel beszélgetni tud.

– És viszonyt is kezdtek?

Edie zavartan elpirult, a szeme megtelt könnyel.

– Ne jöjjön zavarba – nyugtatta meg Priscilla. – Manapság ez természetes bárkinek. – Hamish rámeredt. „Kivéve neked”, gondolta.

Edie szótlanul bólintott. Zavart csend állt be.

– Nem akarom feldúlni a nyugalmát – mondta lágyan Hamish –, de tudnia kellett, hogy nem maga az egyedüli.

– Azt hittem, én vagyok az – nyögte Edie szánnivalóan. – Elhitette velem, hogy én vagyok. „Csak akkor gyere a házamhoz, Edie, ha én hívlak”, ezt mondta, de egy idő után nem hívott többet, és én… én… egyik éjjel felöltöztem. Nem tudtam elhinni, hogy elhagyhat, azok után, amiket mondott, amiket közösen csináltunk. – Elfulladt a hangja, aztán valamelyest összeszedte magát. – Kopognom kellett volna. Amilyen bolond voltam, azt hittem, meglepem. Bementem aznap Strathbane-be, vettem egy üveg pezsgőt, ott szorongattam a hónom alatt. Kinyitottam az ajtót, nem volt bezárva, és bementem. A létra ott állt feltámasztva a hálószobához. Másztam felfelé, és akkor meghallottam őket. Betty Baxtert és Petert. Egyszerűen nem hittem el. Felértem. Szerencsére túlságosan elfoglaltak voltak ahhoz, hogy észrevegyenek. Visszamásztam a létrán, és olyan csöndben távoztam, ahogy csak tudtam. Olyan nyomorultul éreztem magam, hogy legszívesebben végeztem volna magammal. Betty Baxter! Még ha valaki olyan lett volna, mint ő – hüvelykujjával Priscilla felé bökött –, azt jobban elviseltem volna.

– De amikor én Peterről kérdeztem magát, akkor elég… ö… kedvesen nyilatkozott róla – mondta Hamish.

– Amikor elment – mondta Edie –, és teltek a napok, és ő nem tért vissza, egy álmot szőttem róla. Kiűztem a fejemből azt a szörnyű éjszakát. Bebeszéltem magamnak, hogy én

vagyok neki az egyetlen. Felidéztem mindazt a szép dolgot, amit összehordott nekem. Könnyűnek bizonyult így, hogy ő távol volt. Álmodozni mindig jobb, biztonságosabb.

Hamish borúsan nézett rá, és ebben a pillanatban arra gondolt, ő is boldogabb volt, amikor még csak álmodozott Priscilláról. Most, amikor már eljegyezték egymást, noha nem hivatalosan, távolabbinak érezte a lányt, mint valaha.

– És van valaki más is, akiről még tudta, hogy… – kérdezte Priscilla halkan.

– Nem vagyok benne biztos, de a féltékenység szörnyen kiélezi az ember érzékeit. Kezdett feltűnni, hogy Ailsa milyen diadalittasan néz, és hogy Betty szeme gyakran ki van vörösödve a sírástól.

– De hogy adódhatott alkalma Ailsának viszonyba keveredni? – kérdezte Hamish. – Nincsenek együtt Jockkal egész nap?

– Mialatt Jock vendégül látja a cimboráit esténként egy italra – mondta Edie –, Ailsa gyakran meglátogat egy-két barátnőt a faluban. Alice MacQueennel is jóban voltak egy ideig, de ennek már vége. Még beszélnek egymással, de olyan viccesen ridegen.

– Szembesítette Petert valaha azzal, hogy tudomása van róla, mit műveltek Betty Baxterrel? – kérdezte Priscilla.

Edie megrázta a fejét.

– Képtelen voltam megtenni. Nem bírtam volna elviselni, ahogy beismeri. De mi értelme van már ennek az egésznek? Elment, és többet nem jön vissza.

– Miért mondja ezt? – kérdezte gyorsan Hamish. – Maga

úgy hiszi, halott?

– Halott? – Edie megrökönyödése teljesen őszintének látszott. – Miért lenne Peter halott?

– Miért ne? – szúrta közbe Priscilla. – Nem gondolja az alapján, ahogy Peter viselkedett, hogy valami felbőszült férj eltehette láb alól, és ezért nem látta senki elmenni a faluból?

– Ó, nem. – Edie megrázta a fejét. – Meglehetnek a bajaink itt Drimben, de ilyet azért senki nem tenne.

– Viszont sosem voltak kitéve azelőtt ilyen embernek, mint Peter Hynd – jegyezte meg Hamish keserűen. – Sajnálom, hogy felizgattuk, Edie. Gyere, Priscilla. Még el kell intéznünk egy látogatást.

– Hová megyünk? – kérdezte Priscilla, amikor már a ház előtt voltak.

– Szerintem próbálkozzunk Alice MacQueennél, utána Jock Kennedyt és Jimmy Macleodot vállalom magam.

– Utálom ezt – mondta Priscilla, ahogy egymás mellett lépkedtek útban a fodrásznőhöz.

– Akkor ne gyere – sandított rá Hamish. – Ez a sok elszabadult indulat nem való neked.

– Ne told rám, Hamish.

– Talán az a legjobb, ha Alice-t rám hagyod. Miért nem látogatod meg te Annie Duncant? Neki tisztában kellett lennie vele, mi folyik itt. A jó ég tudja, ott volt, amikor figyelmeztettem a lelkészt.

– Igen, uram! – mondta Priscilla, aztán megfordult és elindult a lelkészlak irányába. Hamish csak állt egy pillanatig és nézett utána, azt fontolgatva, hogy utánaszalad és jól

megrázza. Aztán csak megvonta a vállát és folytatta tovább az útját.

***

Alice MacQueen kinyitotta az ajtót.

– Épp egy sorozatot akartam nézni a tévében – mondta védekezőleg.

– Peter Hynd miatt jöttem.

Alice hátralépett, a kezét a szájához kapta.

– Akkor hát megtalálták – mondta.

Hamish követte őt befelé.

– Mit ért ezalatt?

Alice leült az egyik fodrászszékbe.

– Úgy értem, hogy talán visszajött?

– Miért érzem azt, hogy egyáltalán nem erre gondolt? – kérdezte Hamish, és hirtelen sziszegősebbé vált a kiejtése. – Ahhoz mit szólna, ha azt mondanám, hogy Peter Hynd holttestét találták meg a tőzeglápban?

– Nem halhatott meg – nyöszörögte Alice.

Hamish megenyhült.

– Nem, nem találták meg.

Alice rámeresztette a szemét, aztán dühösen felcsattant.

– Miért űz velem ilyen gonosz játékot?

Hamish leült.

– Ki akarom deríteni az igazságot, Alice. Valami nem stimmel Drimben. Peter Hynd odébbáll, és senki nem látja, amikor elmegy. Betty Baxter halálát leli a parton, miután

kisétál oda, hogy találkozzon valakivel, ma meg valaki megpróbálja lesántítani Nancy Macleodot.

– De az baleset volt – zihálta Alice. – Nancy túlsúlyos, és röhejes, hogy ő játssza a főszerepet.

– Nos, kezdjük az elején. Beszéljünk egy kicsit Peter Hyndről. Volt viszonya vele?

Alice megrázta a fejét.

– Biztosan állítja?

A fodrásznőnek megcsillant a szeme.

– Semmi ilyesmiről nem volt szó. Csak egy kis ártatlan játék. Olyan fiú–lány-dolog.

Hány éves lehet Alice? – töprengett Hamish. A szeme alja kissé duzzadt volt, a szája körül apró ráncok eredtek szerteszét. Ötvenöt?

– Írja le pontosabban ezt a fiú–lány-dolgot.

– Úgysem értené meg – mondta váratlanul törődötten. – Sokat beszélgettünk, nagyokat sétáltunk a lápnál. Közben… fogta a kezem. Azt mondta, velem tud beszélgetni. Meg hogy én nem olyan vagyok, mint a többi nő. Meg azt is… hogy sosem találkozott még senki hasonlóval. Aztán Betty Baxter a nagy debella testével elhappolta őt.

– Úgy érti, viszonyuk volt?

– Elvette Peter ártatlanságát – jelentette ki Alice valami furcsa logikával. – De Betty mindig is egy ribanc volt. Ailsa az, akit nem tudok megbocsátani.

– Ailsa?

– Barátok voltunk. Akkor kezdtem sejteni, mi történik, amikor Jock egy nap csak úgy mellékesen megkérdezte, hogy

jó volt-e a film. Milyen film? – kérdeztem vissza. Hát a videó, amit tegnap este néztetek meg Ailsával, mondta erre ő. Rájöttem, hogy fedeznem kéne Ailsát valamilyen okból, így hát rávágtam, hogy remek volt. Kivártam, míg legközelebb találkozom Ailsával, és rákérdeztem nála, mi ez az egész. Hazakísért. Kibökte, hogy van egy nagy titka. Nagyon izgatott volt. Tudhattam volna, mi az, de olyan türelmetlen és boldog volt, hogy azt gondoltam, nyert a góltotón. Elmondta, hogy együtt volt Peterrel… az ágyban. Elborzadtam és szörnyen fájt. Kérdeztem tőle, hogy képes ilyesmire azok után, hogy elmeséltem neki a románcunkat Peterrel. „Románc! – gúnyolódott – milyen románc? Hogy andalogtok kézen fogva a hangafűben? Nőj már fel, Alice – mondta. – Én igazi nő vagyok a számára.”

Mondtam Ailsának, hogy őt is ugyanúgy meg fogja csalni, mint engem, de ő csak nevetett és nevetett. És amikor Peter felszívódott innen, Ailsa azt akarta, hogy legyünk újra barátnők, én meg mit tehettem? Tudja, milyenek a kis falvak, ez nem egy nagyváros. Muszáj kijönni az emberekkel. De Ailsa és én… mi nem lehetünk többé barátok úgy, mint a régi szép időkben. Igazából öten voltunk jóban: Betty, Nancy, Ailsa, Edie és én. Közel álltunk egymáshoz. Sokat nevettünk. Amikor Peter Hynd feltűnt a színen, eleinte azon is sokat nevettünk. Jöttek hozzám megcsináltatni a frizurájukat, Edie tornaóráinak nagy sikere volt, versengtünk egymással, ki beszélt legutóbb Peterrel, de ez csak olyan barátságos ugratás volt. Aztán az egész megkeseredett. Nem hiszem, hogy tovább tudok itt élni.

Hamish Macbeth nem először átkozta az orra alatt Peter Hyndet.

– Alice, Peter tudta, hogy maguk öten a legjobb barátnők?

– Ó, igen. Egyszer mondtam neki, milyen szerencsésnek érzem magam.

És Peter rögtön neki is látott egymás ellen fordítani őket, gondolta Hamish. Hirtelen fáradtság vett rajta erőt. Bárcsak Peter Hynd élne és virulna, hogy behúzhatna neki egy jó nagyot!

***

Mialatt a lelkészlakban üldögélt, Priscilla azon mélázott, lehet, hogy Hamisht egy nap még magával sodorja a tea- és a kávétenger. Akármelyik házba toppan be valaki a Felföldön, ott biztosan megkínálják valamilyen frissítővel, és a visszautasítás egyenértékű lenne azzal, ha az ember kinyilvánítaná az ellenszenvét a házigazda iránt. Priscilla örült, hogy a lelkész magukra hagyta őket. Valamilyen okból, maga sem tudta, miért, nagyon nem szívlelte a férfit. Amikor a tiszteletes kiment, a társalgó meglehetősen hűvös légköre érzékelhetően megenyhült.

– Először is teszünk még egy kis szenet a tűzre – mondta Annie, majd felemelkedett, és a szavait tett követte. – Utálom, ahogy Callum spórol vele. Néha azt kívánom, bárcsak egy olyan új, önkormányzati házban élnénk, ahol központi fűtés van.

Priscilla a vendéglátóját tanulmányozta. Sokkal

fiatalabbnak látszott a koránál. Legalább ötven lehetett, de a hátára omló hosszú hajával, arányos alkatával könnyen nézhette az ember harmincas nőnek, és abból a korosztályból sem a negyvenhez közelinek. Karcsú volt és jó alakú, öltözéke meglepően bohém egy lelkész feleségéhez képest, egyfajta divatjamúlt hippistílus jellemezte. Fehér parasztblúzt viselt patchwork-szoknyával, rojtos borjúbőr csizmával.

– Mit gondol, sikere lesz az előadásnak? – kérdezte Priscillát.

– Ó, szerintem igen.

– Jelenleg még nem hasonlít igazi előadásra. A strathbane-i színházból kölcsönzök jelmezeket. Amint meglátják az asszonyok, izgalomba jönnek majd. Szerencsére a lány, aki ugyanebben a darabban játszotta a főszerepet Strathbane-ben tavaly karácsonykor, elég termetes, így nem kell majd különösebb átalakítást végezni a jelmezzel, hogy Nancy beleférjen.

– Miért Nancy? – érdeklődött Priscilla kíváncsian. – Már jócskán nem az a bájos tizenhat éves.

– Gyönyörű a hangja, és más nem számít. A közönséget idegesíti, ha a főszereplőnek vékony a hangja. Nézze meg a nagy operaénekeseket. Senkit nem izgat a testméretük, ha elkezdenek énekelni.

– De ez a választás – próbálkozott tovább Priscilla –, úgy tűnik, kisebb ellenségeskedést szült. Úgy értem, könnyen lehet, hogy valaki szándékosan gáncsolta el Nancyt a lépcsőn.

– Ó, higgye el, én sosem fordítottam különösebb figyelmet a falubeli nők civakodásaira, és még mindig itt vagyok.

Ezzel a mondatával Annie elárulta, gondolta Priscilla, hogy valami idegen, bennszülött törzsként tekint az itteni asszonyokra, akiknek a féltékenykedéséhez és viszálykodásához egy civilizált lénynek semmi köze. Hogy tudott ennyi ideig megmaradni itt és kifejleszteni magában ezt a hozzáállást? – tűnődött Priscilla, aki a nők többségét jól ismerte Lochdubh-ban, és sokakat kedvelt is közülük.

– Ismerte ezt a Peter Hyndet, aki minden baj forrása lett? – kérdezte Priscilla.

– Igen, gyakori látogatónk volt, kedveltük őt mindketten.

– Alighanem igen manipulatív fiatalember, aki kijátszotta a nőket egymás ellen, mégpedig szándékosan.

Annie derűsen pillantott Priscillára.

– A vőlegénye meg van áldva a felföldi képzelőerővel. Gyógyíthatatlanul romantikus. Peter felkavarta kicsit az állóvizet, ennyi.

– Én azt hiszem, többről van szó. Nem, köszönöm, nem kérek több teát. Mint megtudtam, legalább öt hölggyel kezdeményezett viszonyt – Betty Baxterrel, Ailsa Kennedyvel, Nancy Macleoddal, Edie Aubrey-val és Alice MacQueennel.

– Nos, muszáj helyreigazítanom, Priscilla. Szólíthatom Priscillának, ugye? Manapság már senki nem ragaszkodik a formaságokhoz. Maga különféle vad pletykákra hajtotta oda fülét, és talán ezeknek a nőknek az ostoba hencegésére is. Tudja, kikkel van itt dolga? Ebben a faluban hisznek a tündérekben. Nancy Macleod minden este kitesz az ajtaja elé egy tálka tejet a tündéreknek.

– És megisszák? – kérdezte Priscilla pillanatnyi szórakozottságában.

– Ők nem, de egy kövér sündisznó igen.

Priscilla visszakanyarodott Peter Hyndhez, de nem jutott vele semmire. Igazából a lelkészné valahogy fölényessé vált, mintha úgy kezelte volna Priscillát, mint egy kifinomult divatruhába bújtatott parasztlányt. Talán a váratlanul kihunyó tűz volt az oka – a szén elég rossz minőségű volt –, de a szobára fagyos hangulat telepedett. Amikor Priscilla indulni készült és felállt, Annie-nek alig sikerült lepleznie megkönnyebbülését.

– Az egyik gond azzal, ha az ember egy lelkész felesége – mondta Annie ragyogva, miközben kikísérte Priscillát –, hogy az emberek folyton bejelentés nélkül állítanak be. Telefonáljon legközelebb, ha jönne.

– Szóval, nagyjából ki lettem rúgva – mondta Priscilla immár Hamishnek, amikor visszaért Edie-hez. – Hol van Edie?

– Lefeküdt.

– És hogy ment a dolog?

– Elég szörnyen – felelte Hamish. – Mielőtt Peter betette ide a lábát, Nancy, Betty, Edie, Alice és Ailsa a legjobb barátnők voltak. Peter tudta ezt, és nekilátott kijátszani őket egymás ellen, meggyőződésem szerint jól kitervelve. Alice esküszik rá, hogy nem volt viszonya Peterrel. Egy fiú–lány-románc mindössze, szegény lélek így mondta. Ó, de fáradt vagyok! – Hamish felállt, megkerülte a konyhaasztalt, Priscilla vállára tette a kezét, és érezte, hogy a lány megfeszül

az érintése alatt. Lehajolt és egy gyors puszit nyomott az arcára. – Meg kell birkóznom holnap Jock Kennedyvel – mondta.

– Aztán Harry Baxterrel. Csakis ő lehet az első számú gyanúsított – mondta Priscilla. – Peter elbánik vele egy harcban elég csúnya módon, aztán lefekszik a feleségével. Azért az mókás, hogy köhinteni sem tudsz éjszaka egy felföldi faluban anélkül, hogy másnap ne kérdezgetné mindenki, megfáztál-e, Peter mégis kereket old autóstul, papírokkal, táskákkal, csomagokkal együtt úgy, hogy senki nem hall semmit.

– Vannak az éjszakának órái, amikor senki nem vesz észre semmit – mondta Hamish, és a saját orvhalász akcióira gondolt. – Nagyjából éjjel három és hajnali öt között olyan, mintha egy temető lenne a település. Jössz?

– Csak elmosom ezt a pár csészét Edie-nek – mondta Priscilla kitérően. Hamish szomorúan nézte sima, fényes tarkóját. Holnap megmondja neki, hogy a sosemvolt eljegyzésnek, vagy nevezzék bárhogy, vége. Nem bírna ki még egy napot a közéjük ékelődött, kimondatlan szavak terhével.

10. fejezet

A szellemet mocsokban tékozolni
kéj, amig tesszük; s már előtte kéj,
becstelen, gyilkos, véres, szörnyü, talmi,
vad, állati és hazug szenvedély

– Shakespeare[4] –

Hamish érezte a levegőben a feszültséget és az idegességet, amikor megállt Jock boltja előtt másnap reggel. A nyitott ajtón át hallotta, hogy a vásárlók egymással tereferélnek, de abban a pillanatban, hogy ő belépett, mindenki elnémult, aztán egyesével lassanként felszívódtak azon a jellegzetes felföldi módon, hogy *elindulni* valójában nem is indult el senki.

Jock rámeredt.

– Remélem, azért jöttél, hogy vegyél valamit, mert elriasztod a vásárlóimat.

– Ideje, hogy beszéljünk – mondta Hamish. – Fél egykor bezársz, igaz? Visszajövök majd akkor.

Ahogy megfordult és kisétált, érezte Jock tüzes, dühös tekintetét a hátába fúródni.

A jó idő tartotta magát, és még Drim is egészen szépnek látszott az őszi napfényben. Csak a tó vize sötétlett feketén, láthatóan inkább magába szívva, mintsem visszaverve az égi fényt.

Hamish elballagott Peter Hynd házához. Mr. Apple és a munkások szorgosan dolgoztak. A férfi integetett Hamishnek, amikor meglátta, és odasétált a kertkapuhoz.

– Minden szépen halad – mondta az őrmesternek. – Holnap kezdjük hátul leszivattyúzni a lápot.

– Szombaton? – kérdezte Hamish vidáman. – Itt fogja magának lengetni a Bibliát a lelkész.

– Már itt járt – felelte Mr. Apple, miközben a kapura támaszkodott, és elővett a zsebéből egy ütött-kopott pipát meg egy bőr dohányzacskót. – Fejemre olvasott egy tanítást. Mondtam neki, hogy nincs joga rám kényszeríteni a nézeteit. Azt mondta, fel fogom dühíteni a falubélieket, én meg rámutattam, hogy mivel folyton dühösek valami vagy valaki miatt, nem fogom megérezni a különbséget. Aztán felbukkant a felesége is valami blablával, hogy lerombolom a vörösbegynek, vagy a rosseb tudja, milyen madárnak az élőhelyét. Semmi másra nem vágytam, csak egy csendes otthonra a pihenéshez, de azt hiszem, hibát követtem el azzal, hogy idejöttem. Addig is, míg kitalálom, merre tovább, befejezem, amit elkezdtem, mert ha úgy döntök, hogy meghirdetem, biztosra akarok menni, hogy visszakapom érte a pénzem.

Egy alacsony, mokány nő, Mrs. Apple bukkant fel, hogy szóljon: van tea és pogácsa, és mindjárt beinvitálta Hamisht a

mobilházukba.

Hamish eltöltött egy kellemes órát velük, aztán még időben visszament a vegyesbolthoz, hogy elcsípje Jockot. A férfi épp kifüggesztette az ebédidőben esedékes ZÁRVA táblát.

– Nem szolgálatban vagy itt, úgyhogy nincs jogod kérdéseket feltenni – morogta Jock. De aztán Hamishsel együtt megfordult, és elindult a tópart mentén. – Tudom, mi után kutakodsz – mondta Jock –, de az az ember egyszerűen fogta magát és elkotródott. Látszottak a jelek rajta, hogy torkig van ezzel a hellyel.

– Nem hinném, hogy *te* sokat láttál belőle.

– De igen, ez a fura az egészben. Bejött élelmiszert vásárolni a verekedésünk másnapján, kezet nyújtott, és ezt mondta:

– Sajnálom. Egy nő se éri meg, hogy összeverekedjünk rajta. És mielőtt feleszmélhettem volna, mit teszek, megráztam a kezét, mert akkor úgy gondoltam, hogy az én Ailsám is egy kicsit bolondult érte, mint a többi nő, és tudod, nekünk férfiaknak össze kell tartani.

Ezután minden alkalommal beszélgettünk egy kicsit, amikor bejött. Mondott valamit arról, hogy elég volt már neki ebből a helyből, és lehet, hogy eladja a házat. Én pedig még mindig kicsit irigy voltam, úgyhogy azt mondtam: „Szóval, akkor majd kiosztod a búcsúcsókot minden nőnek”, erre azt válaszolta, és szerintem komolyan is gondolta: „Belebetegedtem már a nőkbe, Jock, ez az igazság”.

Hamish vetett egy gyors pillantást Jock széles arcára, de semmi fondorkodást vagy alattomosságot nem látott rajta.

Aligha közölhette vele, hogy a felesége ágyba bújt Peterrel. Más taktikával állt elő.

– Nézd, Jock, a férfiak nyilvánvalóan gyűlölték őt, és ti voltatok néhány társaddal, akik bedobtátok az ablakát egy téglával.

– Le fogsz tartóztatni valakit?

– Nem lehet – mondta Hamish. – Szabadságon vagyok itt.

– Hülyeség volt – mondta Jock. – Az ostoba asszonyaink ott riszálták magukat neki. Arra gondoltunk, hogy elijesztjük, és az igazat megvallva, bár másnap csak nevetett rajta, azt hiszem, sikerült. Ne feledd, megijedtünk attól, amit csináltunk, és otthagytuk neki a pénzt a küszöbön egy új ablakra. Ne kavard fel az iszapot, Hamish. Ez az ügy majdnem kettészakította a falut. Hagyd most már annyiban.

– Megtehetném – mondta Hamish –, de nem kerülhetem meg a tényt, hogy Betty Baxtert valaki felhívta, amitől lázba jött, kiöltözött, megcsináltatta a frizuráját, aztán elébe ment a halálának.

– Nem tudod egyszerűen csak elfogadni, hogy elesett? Ezt állítja a rendőrség.

– Nem, nem tudom. De kösz a beszélgetést, Jock.

Hamish visszatért Edie-hez, eltökélten, hogy szünetelteti egy kicsit a nyomozást és elrendezi a magánéletét, de Edie azzal fogadta, hogy Priscilla Lochdubh-ba ment, és késő délután jön csak vissza.

Az őrmester ismét útnak indult, és azon őrlődött, mit mond majd Priscillának. Amíg nem hajlandó elszánni magát, hogy Hamisht közel engedje magához, és ez jó eséllyel sosem fog

megtörténni, a legjobb lenne véget vetni bármiféle házassággal kapcsolatos tervezgetésnek. Megváltoztathatná az életstílusát is, hogy kedvére tegyen Priscillának, de teljesen bizonyos volt benne, hogy ha összeházasodnának, és véget érne a gondtalan gyönyörűség ideje, keserűen neheztelni kezdene a lányra azért, amit az tett.

Szomorú volt, de nem látott más lehetőséget. Azon kapta magát, hogy Jimmy Macleod földje felé viszik a léptei. Jimmy a birkákat terelte egyik legelőről a másikra, juhászkutyái futkosva dirigálták az állatokat. Észrevette ugyan Hamisht, de nem nyújtotta üdvözlésre a kezét. Amikor a birkák a helyükön voltak, becsukta a legelőkaput, majd lábhoz füttyentette a kutyákat és a ház felé indult. Elment volna Hamish mellett, ha az nem lép elé, hogy elállja az útját.

– Beszélnünk kell – mondta az őrmester.

– Nem tudnál minket békén hagyni? – motyogta Jimmy.

– Figyelj ide, Jimmy, nem akarod tudni, miben mesterkedett a feleséged?

– Nem, csak nyugtot akarok. Hagyj minket békén.

– Rendben, Jimmy, akkor befejezem a finomkodást. Feltűnt neked valaha, hogy lehet valami Peter Hynd és a nejed között?

Jimmy ütésre lendítette a karját, de Hamish elkapta a csuklóját, és szorosan megtartotta. – Ez semmit nem old meg. Felelj, Jimmy.

– Te és az a mocskos fantáziád! – zihálta a gazda. – Nancy sose tenne ilyesmit. Ő egy jó asszony.

Hamish erősen tartotta Jimmy csuklóját.

– Ő egy olyan asszony, akit te megütöttél és

megfenyegettél.

Jimmyből kitört a zokogás, félig dühében, félig elkeseredésében. A könnyek végigcsorogtak az arca barázdáin.

A kutyák halkan, fenyegetően morogni kezdtek. Hamish elengedte Jimmyt és hátrébb lépett.

– Megkönnyebbülnél, ha elmondanád nekem az igazságot, Jimmy. Tudod, melyik oldalon állok. Hívj fel, ha bármikor úgy érzed, beszélnünk kell.

Jimmy megdörzsölte a szemét durva szövésű zakója ujjával, és csak állt lehajtott fejjel. Hamish szomorúan elfordult. Ő nem olyan, mint Blair, nem képes tovább faggatni valakit ilyen nekikeseredett állapotban. Hirtelen másképp tekintett erre az egész ügyre. Ki ő, Hamish Macbeth, hogy a magasságos Mindenhatót játssza? Ha valaki megölte Peter Hyndet, hát lelke rajta, gondolta dühösen. De valaki, aki végzett vele és megúszta, újra gyilkolhat. És mi a helyzet a szegény, habókos Betty Baxterrel?

Kedvetlenül ballagott Edie háza felé, a hangulata olyan sötét volt, akár a tó vize. Priscilla autója Edie előtt parkolt. Hamish hallotta az edények zörgését a konyhából. Nem vitás, a szorgos Priscilla valami tápláló ebédet készített.

Hamish megállt a konyhaajtóban egy pillanatra, és a lányt figyelte. Elegáns szabású nadrágot, fehér pamutblúzt és kasmírkardigánt viselt, szőke haja csillogott, akár a napfény, és úgy dúdolgatott magában, mintha semmi gondja nem lenne a világon.

– Hol van Edie? – kérdezte Hamish, és belépett. Priscilla

megpördült.

– Magunk vagyunk – felelte. – Edie bement Strathbane-be Annie Duncannel a jelmezekért, úgyhogy gondoltam, használom a konyhát.

– Kedves tőled, hogy főzöl ebédet – mondta Hamish lehangoltan, és leült a konyhaasztalhoz.

– Csak melegítem. Lasagne. Az étteremből hoztam Lochdubh-ból.

Fürgén bekevert egy kis salátát egy tálban, aztán Hamish elé tett egy adag lasagnét. Hamish igencsak éhes volt, úgy döntött hát, ráér még egy kicsit az elkerülhetetlen konfrontáció. Evés közben elmesélte, hogy járt Jockkal és Harryvel.

– Miért nem hagyod az egészet a csodába? – kérdezte Priscilla, mintegy visszhangozva Hamish korábbi gondolatait. – Gondolj bele, milyen hülyének fogod magad érezni, ha Peter Hynd egyszer csak felbukkan élve. Sokat gondolkodtam rajta. Megvan a veszélye, hogy te magad kavarod fel az állóvizet olyannyira, hogy aztán tényleg gyilkosság lesz a vége. – Egy csésze kávét tett Hamish elé.

– Lehet – hagyta annyiban a férfi keserűen.

– Tudom, hogy mennyire nyugtalanít ez téged – tette hozzá Prisicilla gyorsan.

Hamish eltolta a csészét maga elől.

– A legfőbb dolog, ami pillanatnyilag nyugtalanít, Priscilla, az… a mi kettőnk ügye.

– Jaj, Hamish, ne veszekedjünk.

– Azon már túl vagyunk. Korábban még azt gondoltam, ha

egyszer összeházasodunk, majd gyengédebb leszel… érzelmesebb. De nem hiszek többé ebben. Még az előléptetéssel és a Strathbane-be költözéssel is megbékéltem volna cserébe a szerelemért és a gyengédségért. Nem – folytatta törődötten –, nem akarok veszekedést. Nem hibáztatlak. Nem benned van a hiba. Nincs értelme, hogy tovább húzzam-halasszam, reménykedjek és reménykedjek – szerintem el kéne vetnünk a házasság ötletét.

– Nekem mindig gondot jelentett a… dolgoknak ez a része – nyögte ki Priscilla elkeseredetten. – Adj még egy kis időt, csak egy kis időt, Hamish.

– Nincs több időm. – Hamish felállt. – Felmegyek a Drimhez horgászni egy kicsit. Talán jó volna, ha hazamennél, mire visszajövök este.

Kiszedte az ajtó mögül a horgászbotját és a horgászkosarat, majd elindult kifelé, félig megrettenve, félig reménykedve, hogy meghallja a lány hangját, amint visszahívja őt.

Kitartóan lógatta a botot, miközben próbálta leküzdeni a veszteség súlyos, lüktető fájdalmát. Azon tűnődött, miként lehetséges, hogy az ember agyának pontosan tudnia kellene a bölcs válaszokat, miközben az érzelmei az elérhetetlen után sóvárognak. Korán jött az este. Amikor a fűre zúzmara telepedett, Hamish úgy döntött, összepakol. Talán mert a kis Heather most nem dünnyögte pogány varázslatait, nem haraptak a halak.

Ahogy Edie házához közeledett, látta, hogy Priscilla autója már nem áll ott. Pontosan ezt kérte tőle, de akkor miért érezte

mégis olyan kifosztottnak magát?

– Enne egy falást? – érdeklődött Edie feltűnően ragyogva, és valamiféle különös együttérzéssel kerülte Hamish tekintetét. – Ketten maradtunk, Priscilla elment.

– Igen, tudom – felelte Hamish nehéz szívvel. – Mit intéztek Strathbane-ben?

– Elhoztuk gond nélkül a jelmezeket – felelte Edie. – Nekem úgy tűnt, szörnyen porosak és elnyűttek, némelyikről a fele flitter hiányzik, de Annie azt mondja, a reflektorfényben remekül fognak kinézni. Ma este lesz a jelmezes főpróba. Üljön le és egyen. Halas pite. Magam sütöttem.

Hamsih elfogadott egy kis pitét. Elég gusztustalanul festett, és a tésztának olyan íze volt, mint a nedves papírnak. Hamish felvágta, és ide-oda lökdöste a tányérján, azt remélve, hogy Edie majd úgy látja, evett belőle.

– Elmegyek magával a próbára – mondta az őrmester. – Csak szeretnék bizonyos lenni afelől, hogy nincs több baleset.

Edie fel volt villanyozva. Priscilla azt mondta neki a távozása előtt, hogy vissza kell mennie dolgozni a hotelbe, de az arcán alig felszáradt könnyek nyoma látszódott, és Hamish is bánatosnak tűnt. Miután Edie helyesen összerakta magában a történteket, miszerint a pár összeveszett és valószínűleg örökre szakítottak, új szemmel nézett az őrmesterre. Vonzó férfi volt a lángvörös hajával, mogyoróbarna szemével, félénk mosolyával. Persze fiatalabb volt, mint Edie, de attól még… És milyen imponáló lenne egy férfi kíséretében megérkezni a próbára.

Hamish zavarba jött, ahogy útban a közösségi ház felé Edie belékarolt. Valami olcsó parfüm átható illata lengte körül, sovány testét az őrmesteréhez préselte. Hamish megkönnyebbült, amikor a bejárathoz érve leválhatott Edie-ről, hogy kinyissa neki az ajtót, aztán hátrébb is állt, hogy a nő egyedül lépjen be.

Keresett magának egy helyet a terem hátsó részében. Jock Kennedy a világítással ügyködött. Az öltözők felől, ahol a szereplők épp a jelmezeket próbálták, fojtott kacarászás, sürgés-forgás zsivaja hallatszott. Hamish várt, és minden gondolatával igyekezett az ügy különféle aspektusaira koncentrálni. A terem lassan megtelt, ahogy sorra érkeztek a darabban nem szereplő asszonyok és a falubeli férfiak. Heather is ott volt, az apja mellett ült, fogta a kezét. Az iskolatársai többsége is eljött, de Heather egy árva szót vagy pillantást nem váltott velük. Csakis az apjára figyelt.

Megkezdődött a próba. Nancy egy hosszú ruhában, ami szemlátomást feszült a varrások mentén, elénekelte a dalát, és baj nélkül levonult a színpadról. Annie Duncan, aki a férfi főszereplőt alakította, pompás lábbal büszkélkedhet, nyugtázta Hamish. Az őrmester azt is észrevette, hogy megérkezik a lelkész, de nem ül le, hanem egy oszlopnak támaszkodik. Látszott az arcán a feszült rosszallás.

A zenei összeállítást Andrew Lloyd Webber-számok és skót népdalok alkották, meg egy gael dal – úgy tervezték, ennél a résznél majd mindenki bekapcsolódik.

Heather, akit sikerült meggyőzni, hogy leváljon az apjáról és bújjon bele a jelmezébe, kiválóan alakította a macskát.

Hamish hátradőlt, összefonta maga előtt a karját, a tekintete ide-oda járt az arcok között. És az egyik arc nem hagyta nyugodni. Úgy érezte, mintha már látta volna korábban. A színpad után a közönség sorait kezdte pásztázni.

A próba végére szúró fájdalmat érzett a jobb szeme fölött. Nem várta meg Edie-t, visszament egyedül a házba. Leült a konyhaasztalhoz, és a két kezére támasztotta a fejét. Mintha kísértené valami. Valaki vagy valami, amit a próbán látott, az egész ügy kulcsa volt.

Edie lépett be, igencsak puffogva, hogy Hamish nem várta meg. Nagyon jól érezte magát a próbán Ailsával, Alice-szel és Nancyvel, miután elhintette egy románc esélyét az őrmesterrel, ravaszul célozgatva rá, hogy ő, Edie felváltja Priscillát, és ezen mindannyian jót kuncogtak, mint a régi szép időkben.

– Kávét? – kérdezte Edie.

Hamish már nyitotta a száját, hogy igent mondjon, de aztán vakon nézett fel Edie-re.

– Mi a baj? – kérdezte a háziasszonya.

– Fáj a fejem – felelte a férfi. – Megyek és lefekszem.

Felment az emeletre, ruhástul levetette magát az ágyra, aztán csak bámulta a plafont. Valami belül megsúgta neki, hogyan történt ez az egész és ki tette, de egy árva bizonyíték sem volt a kezében. Abban bizonyos volt, hogy az illető olyan bűnöző, aki csak különösen nagy nyomás alatt fog megtörni. De hogyan fejtse ki ezt a nyomást?

Még éjszakába nyúlóan feküdt álmatlanul, mire átadta magát a nyugtalan alvásnak. Későn ébredt, az előző napi

ruhájában, és az elméjét ostromló éjjeli gondolatokkal. Úgy érezte, mielőbb Lochdubh-ba kell mennie, találkozni Priscillával, és elmondani neki, mi jutott eszébe. Kíváncsi volt, mit mond erre a lány.

Ekkor dühös kopogtatást hallott a földszintről, majd Edie hangját, amint riadt hitetlenséggel felkiált. Amikor hallotta, hogy a nő felszalad a lépcsőn, kilendítette a lábát az ágyból, és kábultan, szédelegve feltápászkodott.

– Jöjjön gyorsan, Hamish! – lihegte Edie. – Mr. Apple az. Talált egy holttestet!

Hamish követte a hevesen gesztikuláló és magyarázó háztulajdonost a telekig, ahol a munkások körben álltak a tőzeglápon és lefelé bámultak valamire.

– Korán elkezdtük ma leszivattyúzni és felásni a lápot a csövek lefektetéséhez – mondta Mr. Apple –, amikor az egyik ember megtalálta a holttestet.

A hír gyorsan terjedt. Az emberek kiszaladtak az utcára.

Hamish odalépett a körben álló férfiakhoz, és rést nyitott közöttük. Középen egy emberi alak feküdt, feketén, beborítva a tőzeg iszapjával. Hamisht iszonyatos düh öntötte el a gyilkossal szemben, ezzel magyarázta utóbb nem épp szabályos rendőri akcióját, ami ezután következett.

A munkásokhoz fordult:

– Szedjék ki onnan azt a testet, rakják fel valami saroglyára, és vigyék a közösségi házba. A faluból mindenki irány a kultúrházba… most!

Zordan állt, mialatt egy szörnyű, cuppanó hang kíséretében

a láp elengedte fogságából a zsákmányát. A megfeketedett testet feltették egy ajtóra, és egy kisebb férfimenet elcipelte a közösségi házba. Hamish úgy rendelkezett, tegyék egy asztalra a színpad elé, majd összefont karral megállt az asztal mögött, míg az egész falu betömörült.

A lelkész a tömeg élére vágtatott.

– Ez gyalázatos! – kiáltotta. – Itt gyerekek is vannak. Mire megy ki ez a játék?

Hamish megemelte a hangját.

– Ez itt Peter Hynd holtteste – mondta. – És Peter Hynd gyilkosa itt van ebben a teremben. Lehet, hogy a tetem csupa iszap, de manapság a törvényszéki laborban csodákra képesek, hogy kiderítsék, ki, hogyan és mikor ölte meg ezt az embert. Csakhogy én tudom, ki tette.

Szemével a döbbent arcokat pásztázta. Néma fohászt küldött az ég felé. Egy megérzésre alapozva cselekedett, de azt akarta, nőjön a nyomás, az pedig a néma, halott testben rejlett.

– Lépjen elő, Annie Duncan – mondta hangosan –, és nézze meg, mit csinált!

Annie arca elfehéredett, megnyúlt, és olyan lassan lépdelt előre, mint egy alvajáró.

– Miért olyan fekete? – kérdezte a suttogásnál alig erősebb hangon. – Azt hittem, a víztől tiszta lesz. Miért ilyen fekete?

– Maga tette – mondta Hamish. – Tudom, hogy maga volt, és bizonyítani is tudom. Nem Peter Hynd írta alá a házeladáshoz szükséges végső papírokat. Maga volt. Egy írásszakértő gyorsan be fogja bizonyítani.

A lelkész megtalálta a hangját.

– Maga őrült! – üvöltötte. – Hogy merészeli? Gyere ide, Annie.

Megrántotta a felesége karját, de az csak állt és bámulta Hamisht, mint akit megbabonáztak.

– Hagyj békén, Callum – mondta csendesen. – Nem látod, hogy tudja?

– Mit tud?

– Hogy megöltem Peter Hyndet.

A döbbenet fojtott moraja sepert végig a termen.

– Hívja fel Strathbane-t – fordult Hamish Mr. Applehöz, aki mögötte állt. – Jöjjön velem, Mrs. Duncan.

Ahogy elvezette az asszonyt egy oldalsó szobába, hallotta, amint valaki ezt mondja:

– Hála istennek, hogy nem közülünk valaki, hanem egy idegen.

Annie Duncan sok éve a falu lakója volt, de még mindig idegennek tekintették.

Egy asztalnál ülve egymás szemébe néztek a közösségi ház oldalsó helyiségében.

– Amíg várjuk a strathbane-i egységet, a legjobb, ha elmondja, hogyan tette és miért.

Annie könnyek nélkül felzokogott, aztán úgy tűnt, összeszedi magát.

– Honnan tudta, hogy én voltam? – kérdezte.

– Abban a pillanatban tudtam, hogy maga volt, amikor megláttam a férfi főhős jelmezében. A szerep kedvéért

elmélyítette a hangját. És még angol is. Rájöttem, hogy képes lehetett Peternek kiadni magát. Eszembe jutott, hogyan változott meg az arca, amikor először látogattam el a lelkészlakba, és megemlítettem Peter Hynd nevét. Eszembe jutott Peter nővére, aki nagyon hasonlít az öccsére, de homályosan magára is emlékeztetett. Hogy csinálta? Férfiruha és szőke paróka?

Annie bólintott.

– Miért?

A nő a semmibe bámult, világtalan arckifejezéssel. Aztán megszólalt.

– Ő volt a legcsodálatosabb dolog, ami valaha történt velem. Azt mondta, szeret, és hogy menjünk el együtt. Elmondta, hogy szeretné eladni a házat. Fölötte álltunk ezeknek a parasztoknak a faluban, Peter és én. Ilyesfajta férfihoz kellett volna feleségül mennem. Sosem tudtam, hogy ilyen a szerelem. És akkor meghallottam, hogy az emberek arra készülnek, hogy bedobják egy téglával az ablakát. Elindultam, hogy figyelmeztessem, de mire ellopóztam a házhoz, hallottam az üvegcsörömpölést. Megvártam, míg a férfiak elkotródnak, aztán odaosontam, hogy benézzek a törött ablakon. Gondoltam, ha lejön fentről, megszólítom. Le is jött. Meztelen volt és olyan gyönyörű, hogy csak álltam és bámultam, élveztem, hogy nézhetem, és már épp szóltam volna neki. De akkor megjelent ő is, lefelé jött a hálószobából. Az az ostoba, dagadt Betty Baxter, a gyűrött, széles képével meg a randa nagy seggével. Láttam őket együtt, láttam, ahogy kettesben felmennek a hálószobába, és azt gondoltam,

belehalok a fájdalomba és a szégyenbe. Azt hiszem, elment az eszem tőle. Aztán eljött az én pillanatom. Egy filmet vetítettek itt, a kultúrházban, és tudtam, hogy az egész falu itt lesz. Korábban meghallottam, hogy Peter azt mondja, már látta a filmet Londonban.

Elmentem a házához. Azt akartam, hogy minden ugyanolyan legyen. Vissza akartam kapni. Nem gondoltam többé arra, hogy megölöm. Rám mosolygott, azzal a vakító mosolyával. Szerettem volna hinni, hogy csak képzeltem azt a dolgot Bettyvel. De elmondtam neki, hogy láttam őket. Egy kicsit megütközött rajta, aztán kitört belőle a nevetés. Meghúzogatta a hajam és azt mondta: „Csak nem gondolod, hogy te vagy az egyetlen nő ezen az élőhalott helyen, akivel lefekszem, hogy elüssem az időt?”

Győzködni kezdtem. Emlékeztettem rá, hogy feleségül akart venni. Valami szörnyű közönyösséggel azt felelte: „Ó, menj szépen haza a hozzád méltó férjedhez. Csak a hiúságod miatt gondolod, hogy bármivel is különb vagy ezeknél a helybéli nőknél, habár én azt hiszem, tényleg több vagy. Inkább az a kertvárosi feleség típus. Most megyek, és iszom valamit. Ha akarsz, csatlakozz, ha nem, elmehetsz.” Átment a másik szobába, gondolom, a whiskysüvegért. Észrevettem, hogy a hozzáépített házrész padlóján egy kalapács hever. Odamentem, felemeltem, felbecsültem a súlyát a kezemben. Visszajött, odament a konyhapulthoz és letette a poharát. A kezem mintha önálló életre kelt volna. Megütöttem teljes erőmből. A földre zuhant, azonnal meghalt. És én örültem.

Sátáni módon kezdtem viselkedni. Csak néhány

bútordarabja volt, így hát tudtam, senki nem fogja furcsállani, hogy a házzal együtt azokat is adja. Minden egyebet összeszedtem, bepakoltam a kocsijába, kivéve a papírokat, a tulajdoni lapot, a csekkfüzeteket és a kártyákat, amiket később magammal vittem a lelkészlakba. Odatolattam a bejárathoz a kocsival, az övével, és betettem a testet a csomagtartóba. Mint mondtam, telepakoltam az autót. Beültem a vezetőülésre, és üresben lassan elgurultam a kultúrház mellett. Az ablakot korábban lehúztam, így jól láttam a fényeket a teremben, és hallottam a nevetést. Amikor már magam mögött hagytam a kultúrházat, beindítottam a motort, és elvezettem a tó végéhez, ahhoz a mélyebb részhez, ahol az a kiugró szirt nyúlik fölé. Leállítottam a motort. Kiszálltam és belöktem a kocsit a vízbe, néztem, ahogy elmerül a feketeségben, mint egy darab kő.

Visszamentem a házához, felmostam a vért a padlóról, és lesúroltam minden felületet, amit csak láttam. Magamhoz vettem az írógépét, a papírokkal együtt. Otthon legépeltem a levelet Jocknak, és a ház kulcsával együtt bedobtam a bolt postaládájába. Másnap nem tudtam elhinni, hogy megtettem.

Hamish megrökönyödve nézte a nőt.

– De a holttestet a lápban találták meg.

– Hogy mi?

– A holttest a tőzeglápban feküdt, Apple háza mögött. Nem tudta?

Annie megrázta a fejét.

– Valaki futva jött és mondta, hogy a közösségi házba kell

mennünk. Ez minden. – Aztán Hamishre meredt és harsány kacajban tört ki. – Ez nem az a holttest! – mondta.

Hamish felállt, kiment és szólt a várakozó férfiaknak, hogy telefonáljanak be Strathbane-be és hívjanak egy csapat búvárt. Ezután visszatért Annie-hez, és úgy döntött, a különös lápi halottal majd akkor foglalkozik, ha megkapta a nőtől a teljes vallomást.

– És Betty Baxter? – kérdezte, miután visszaült a helyére.

Annie nagyot sóhajtott.

– Betty túl bizalmaskodó lett velem. Azt szeretem, ha a nők tudják a helyüket és kellő távolságot tartanak. Felmerült bennem, hogy Peter beszélt neki a viszonyunkról, talán még nevettek is rajta együtt, meg isten tudja, mi még. Gyűlöltem azt a nőt. Gondoltam, csőbe húzom. Felhívtam, Peternek adtam ki magam, és megkértem, hogy találkozzunk másnap reggel a parton, aztán hátradőltem és élvezettel magam elé képzeltem Bettyt, amint úrrá lesz rajta a nagy izgalom, megcsináltatja a haját, és a diadal glóriájával szaladgál.

Láttam, hogy ott áll a szikláknál, azzal a gusztustalan testével, meg a röhejes tűsarkakon, és az jutott eszembe, ó, Peter, hogyan voltál képes? Arra gondoltam, gúnyolódok rajta egy sort, hogy lássam a csalódást a képén. De aztán taszítottam egy nagyot a hájas seggén. Miért nem tette ki a kezét, hogy megvédje magát az eséstől? Képtelen voltam elhinni, amikor láttam, hogy meghalt. Elfutottam.

– Hogy tudott ezzel élni? – kérdezte elámulva Hamish.

– Betty halála baleset volt, nem gyilkosság. Kizártam a fejemből. Vártam, hogy minden ismét leülepedjen, aztán úgy

terveztem, elhagyom Callumot és visszamegyek Londonba. De akkor megjelent maga, a szerencsétlen, amatőr kutakodásával. – Ismét nevetni kezdett. – És erre talál egy rossz holttestet.

Még akkor is nevetett és sírt, amikor a strathbane-i csapat megérkezett.

11. fejezet

Amikor mint lágy amőbák
éltünk egykoron,
Mielőtt te Séba lettél,
s én nagy Salamon,
Egymagunk és összeforrva,
tespedtünk békén,
Amit tettél, én is tettem,
egy ebéd, két személy.
Ím, de jött a szétszakadás,
meghasadt a mag,
S én, magányos protoplazma,
róttam utamat.

– Sir Arthur Shipley –

– Szóval – mondta Jimmy Anderson nyomozó vidáman –, lefokoztak, Hamish. Leszedték a csíkjaidat. Nem csoda. Felfedeztél egy szép példány pikt[5] férfit a mocsárban, megvádoltad a lelkész feleségét, hogy megölte, mire az bevallotta a Peter Hynd-gyilkosságot. Uhh, hát ezer éve nem röhögtünk ennyit odalent Strathbane-ben.

Anderson és Hamish az eset után pár nappal a lochdubh-i irodában ültek, és egy üveg whiskyt kortyolgattak.

– Ó, ember – mondta Anderson, miközben kitöltött még egy pohár Scotch-ot –, szerintem a főnök besöpörte az összes prof, múzeum és régészeti társaság köszönetét a Felföldtől Ausztráliáig. Ilyen értékes relikvia egy tuskó rendőr kezében!

– Fogd be – mordult fel Hamish bosszúsan. – Tudod, mit kaptatok ti, lusta idióták ott Strathbane-ben? Tudtam, hogy gyilkosság történt és be is bizonyítottam.

– Jó-jó, tényleg összehoztad. A kocsi a tóban, a test a csomagtartóban, és Hynd írógépe a lelkészlakban. Mi vezetett el a nőhöz?

– Amikor megláttam a színpadon a férfi főszereplő jelmezében, és ahogy a haja be volt tűrve az alá a Tudor-kalap alá. Arra gondoltam, milyen jóvágású férfivá változott. Valami rossz érzés motoszkált az agyam mélyén a nővel kapcsolatban, vagyis így kellett hogy legyen. A hiúsága volt az oka. Priscilla elmondta, hogy Annie Duncan jóval magasabb polcra helyezte magát a falubéli nőknél, és én megláttam ezt a hiúságot abban, ahogy a színpadon feszít, és ahogy a többi nőt dirigálja a próbán. De azelőtt olyan visszafogott és csendes nőnek látszott, hogy ez a fensőbbségesség nem volt azonnal nyilvánvaló. Ő az egyetlen a faluban, aki van annyira dörzsölt, hogy higgadt maradjon, mindent kiterveljen és kiadja magát Peternek. Nem tudom, honnan, de valahogy tudtam, hogy Petert megölték, és valaki közülük tette. Igencsak örülök, hogy nem Harry Baxter.

– Csoda, hogy nem az a rideg kislánya a tettes.

– Ó, nem rideg az a kis bakfis egy csöppet sem – felelte Hamish. – Csak igyekezett tartani magát, mert szereti az apját, és azt hitte, ő tette. Amikor megtudta, hogy Annie a tettes, egész összeomlott, és kisírta a szemét a megkönnyebbüléstől, hogy vége számára a rémálomnak. Ő volt az, aki elvezetett a megoldáshoz. Átjött egyik este, és azt mondta, látta a fejében, hogy Petert meggyilkolták.

– Nos, hát vége az ügynek – mondta Anderson –, habár meglennék anélkül, hogy Blair örvendezését kelljen hallgatnom a lefokozásod miatt. A főkapitánynak meg a feleségétől kellett hallania, hogy vége az eljegyzésednek Priscillával, ami még nagyobb balekká tett, Hamish. Ja, és van még valami.

– Ennél több nem lehet – mondta Hamish, és az üveg után nyúlt.

– De bizony. Ismersz egy alacsony fickót, akit Hendrynek hívnak és kémiatanár?

– Aki veri a feleségét? Mi van vele?

– Panaszt tett ellened.

– Mit mondott? Habár úgyis mind hazugság lesz – tette hozzá Hamish gyorsan, és visszagondolt, hogyan verte bele a tanár fejét a falba.

– Azt állítja, hogy elvitted a nejét valami agymosós szektába.

– Marhaság. Javasoltam neki, hogy jelentkezzen az Anonim Alkoholistáknál.

– Jaja, el is ment, a gyerekeit meg elvitte az alkoholista szülők gyerekeit segítő közösségbe. A ház, a Craigallen, az ő

nevén volt, megvan a saját vagyona. Nos, eladta a házat, fogta a gyerekeket, és elment Glasgow-ba, mondván, elege van abból, hogy mártír legyen. A részeges disznó, akihez hozzáment, vagy térjen észhez, vagy halálra ihatja magát. Úgy tűnik, mintha az utóbbi megoldást választotta volna.

– De csak nem vették komolyan a panaszt Strathbane-ben?

– Nyugi, nem. Blair mindenáron ki akarta józanítani Hendryt, aztán a főkapitány elé állítani, de Hendrynek akkor is ott volt a félig üres butykos a zsebében, és egyáltalán nem állt szándékában kijózanodni. Na és mit fogsz most csinálni?

– Ugyanazt, amit eddig – mondta Hamish. – Maradok a lochdubh-i rendőrségen, és igyekszem olyan távol tartani magam Strathbane-től, amennyire lehetséges. Annie Duncan még mindig beszél?

– Igen, és minél többet, annál furcsább lesz. Most, hogy túl van a lebukás sokkján, már-már büszke arra, amit tett.

– Különös – töprengett Hamish. – Amikor az ingatlanügynök elmondta, hogy Peter Hynd csúnya influenzával állított be, és az orra hegyéig sálba bugyolálta magát, arra gondoltam, valaki kiadhatta magát Hyndnek. De az ő maga volt. A végső papírokat viszont már Annie Duncan írta alá. Kiderült, hogy Peter tényleg alaposan megfázott. És most boldogan mesélnek nekem a filmvetítés estéjéről. Ha ezt korábban mondják, és tudomásomra jut, hogy Peter nem volt jelen a vetítésen, rájöttem volna, hogy ez volt a megfelelő alkalom a gyilkosnak, hogy megszabaduljon tőle. Tudott a lelkész a felesége és Peter viszonyáról?

– Annie azt mondja, sejtelme sem volt róla – felelte Jimmy.

– Egyébként a nő szerint a börtönben az lesz az egyetlen jó, hogy megszabadul a férjétől. Ez alapján egész jó ötletnek tűnik sittre kerülni.

Anderson kiöntötte a Scotch maradékát a poharába, legurította, aztán felállt.

– Jobb, ha megyek, Hamish. Ne kapjanak rajta, hogy az ellenséggel kvaterkázom. Találkozunk a következő gyilkosságnál.

Hamish felrakott lábakkal ült tovább az asztalnál, miután Anderson magára hagyta. Hirtelen késztetést érzett, hogy átugorjon Drimbe, hadd lássa, vajon lecsillapodtak-e a kedélyek. Autóval nem mehetett, mert a megengedett mértéknél jóval pityókásabb volt, így hát feltápászkodott, kiballagott a hátsó pajtához, kitolt egy rozsdás kerékpárt, és azon vágott neki a hegynek.

Acélszürke nap volt, a levegő a közelgő hóesés fémes illatától súlyosan nehezedett a tájra. Amíg a Drimbe vezető szeles úton kanyargott, és nézte a tó fekete vizét, a hegyek kietlen kopárságát, Hamish már-már megbánta, hogy a kirándulás mellett döntött. Egyenesen Harry Baxterhez tekert. Vasárnap volt, tudta, hogy a halászt otthon találja. Harry tévét nézett.

– Hol van Heather? – érdeklődött Hamish.

– Kint játszik a barátaival.

– Az jó – örült a válasznak Hamish.

– Jaja, nem kell többet aggódnia miattam. El tudod képzelni, hogy azt hitte, én tettem?

– Hát, most már vége. Nincs több balhé, ugye?

Harry elvigyorodott.

– Nem tudhatom én azt. Új lelkészünk van, egy fiatalember, nem nős, úgyhogy Alice-nél a fodrászatban megint nagy a forgalom, Edie meg újraindította a tornaórákat.

– Ó, te jó ég. És mi a helyzet az előadással?

– Lefújták, visszaküldték a jelmezeket is. Azt hittem, Heather csalódott lesz, hogy nem játszhatja a macskát, de úgy tűnik, nem bánja.

Hamish beletúrt a zsebébe, és elővett pár papírkötésű könyvet.

– Hoztam egy kis olvasnivalót Hathernek. Habár most olyan nagyon nem lesz rá szüksége. – Letette a könyveket az asztalra.

– Kösz – mondta Harry, és a tekintete újra a televíziókészülékre kóborolt, ahol egy bozontos kiskutya dühödten marakodott egy másikkal.

Hamish elsétált a közösségi ház felé. Ismerős zene hangjai ütötték meg a fülét. Elfogta némi aggodalom, hogy az új lelkész kegyeiért való rivalizálás életre keltheti a régi viszálykodást. A lelkészlak felé pillantva látta, hogy a ház előtt egy bútorszállító furgon parkol.

Odakerekezett, és megszólította az egyik rakodóembert.

– Itthon van a tiszteletes?

A fickó a konyhai bejárat felé biccentett.

Hamish belépett. Az új lelkész odafordult, hogy üdvözölje. Alacsony, kövérkés ember volt gyér hajjal, amolyan szódásüvegtalp szemüveggel. Úgy nézett ki, mint egy béka.

Hamish – az őszinte megkönnyebbülés örömével –

odalépett hozzá és megrázta a kezét.

– Isten hozta Drimben – mondta.

Visszakarikázva Lochdubh-ba meglátta Phil Jamesont, aki különféle alkalmi munkákat végzett a faluban, és megszólította.

– Lenne egy kis elfoglaltság számodra, Phil.

– Micsoda? – kérdezte Phil, majd odacsoszogott, és beletörölte kezét az overalljába.

– Gyere velem – mondta Hamish. Hátrament Phillel a sufnihoz, és a régi sparheltre mutatott. – Szeretném ezt visszatetetni a konyhába, az új villanytűzhelyt meg kihozni.

– Megoldható – mondta Phil lakonikusan. – Eladja az elektromosat?

– Nem, tedd csak föl a teherautódra, vidd el a Tommel Kastélyszállóba, és add át Miss Halburton-Smythe-nak a köszönetemmel.

– Hallottam, hogy vége…

– Jól van, törődj csak a magad dolgával. Elmegyek Rogartba a kutyámért.

A rendőrségi irodában élesen megcsördült a telefon. Hamish bement, hogy felvegye. Edie Aubrey hívta.

– Hamish – lihegte –, megtudtam, ki gáncsolta el Nancyt a lépcsőn!

– Ki volt az?

– Ailsa. Elmondta Nancynek és bocsánatot kért érte.

– És Nancy megbocsátott?

– Ó, igen, puszipajtások. De nem látom be, miért kéne ezt

Ailsának megúszni. Magának kellene…

– Edie – szakította félbe Hamish. – Látta már az új lelkészt?

– Még nem.

– Otthon van, menjen és vessen rá egy pillantást, aztán kérdezze meg magától, hogy még mindig szeretne-e Ailsának valami büntetést.

Egyetlen pillantás elég lesz erre a csúf lelkészre, gondolta Hamish, miután letette a telefont, hogy lehűtse a lázas képzelgéseiket. Valószínűleg egy újabb Adoniszt várnak.

A következő telefonhívás a londoni unokatestvérétől, Rorytól érkezett, aki igencsak dühös volt, hogy Hamish nem avatta be a gyilkossági ügy fejleményeibe.

– Megakadályozhattam volna – mondta Rory –, hogy hülyét csinálj magadból, amiért megvádolsz valakit egy lápi ember meggyilkolásával, aki több száz éve halott.

– Most már elég volt – mondta Hamish. – Megtaláltam a gyilkost és az igazi holttestet. Kaptam elég kritikát és le is fokoztak, úgyhogy nem akarok több panaszt.

De még kijárt belőle. Amikor elment a szüleihez Rogartba, végig kellett hallgatnia az édesanyja diszkrét sopánkodását Priscilla „elvesztése” miatt.

Mire visszatért a rendőrségre, sötét hangulat lett úrrá rajta. Erősen havazni kezdett. A konyha sarkában újra ott állt az öreg sparhelt. Hamish kicsinyesnek és hitványnak érezte a tettét, hogy visszaküldte az új tűzhelyet Priscillának. Szerette volna felhívni és bocsánatot kérni, de nem bírta volna elviselni, hogy hallja a hangját.

Megpakolta a sparheltet fával. Jobban duruzsolt, mint valaha. Megetette Mackót, aztán magának készített vacsorát.

Mi maradt neki az életben? – tűnődött. Visszaminősítették rendőrré, Priscilla nincs többé, ő meg visszatért a régi életéhez. Odakint fütyült a szél, a hó tompán ütötte az ablaktáblákat. A tűzhely brummogott, a lapja vörösen felizzott, a steak sistergett a serpenyőben, és a rendőrőrs hirtelen menedékké változott, ahova el lehet bújni a kinti, zord világ elől.

– Hát, ott vagyok újra, ahol voltam – mondta Hamish Mackónak.

Megfordította a steaket a serpenyőben, és fütyörészni kezdett.

[1] Shakespeare: Macbeth *(Szabó Lőrinc fordítása)*

[2] Hamlet, Arany János fordítása

[3] Északkelet-angliai tájegység lakójának gúnyneve. *(A ford.)*

[4] 129. szonett, Szabó Lőrinc fordítása

[5] A piktek törzsszövetségben éltek Skóciában a 3. és 10. század között. *(A ford.)*

Tartalomjegyzék

Borító	1
Címoldal	2
Impresszum	3
Ajánlás	4
1. fejezet	5
2. fejezet	24
3. fejezet	50
4. fejezet	74
5. fejezet	102
6. fejezet	126
7. fejezet	150
8. fejezet	181
9. fejezet	204
10. fejezet	232
11. fejezet	251